ANNE LAURENCE

Drumul spre iubire

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
MIHNEA COLUMBEANU.
ALCRIS

Capitolul 1

Frustrată, dar ţinându-şi la ureche receptorul telefonului din maşină, Cass Morrow coborî de la volanul limuzinei. Recunoştea. Iar se uita la noul ei client. Îl privea din faţa magazinului cu preţuri reduse, prin vitrină, zărindu-l cum rătăcea printre gondolele încărcate, căutând un anumit articol. Da, Benjamin Wyden arăta la fel de nelalocul lui, umblând prin „SaveStop” în hainele lui scumpe de seară, cum era şi Cass, în timp ce-l aştepta lângă maşina neagră şi lucioasă.

Şi totuşi, nu atrăgeau prea multă atenţie. Se aflau doar la câteva minute de un şir de hoteluri dintre cele mai elegante din Miami şi, la ora opt seara, magazinul era încă destul de aglomerat.

Hotărându-se să se concentreze asupra capotei limuzinei, în locul clientului, Cass privi oglindirea deformată a firmei multicolore „SaveStop” în suprafaţa lustruită. Se mai concentra şi asupra a ceea ce avea să-i spună mătuşii sale, când aceasta revenea la telefon. Mătuşa Mavis conducea firma Goldcoast Limousine la fel de eficient ca bunicul lui Cass, înainte de a fi ieşit la pensie, iar Cass ştia cum să fie organizată. Mai ales în împrejurările existente.

— Iartă-mă, Cass, se auzi vocea familiară a mătuşii Mavis – gâjâită, aspră şi pragmatică. A trebuit să-ţi primesc apelul pe altă linie.

— E-n regulă, răspunse Cass. Stăm foarte bine. E în „SaveStop”, aşa că am puţin timp ca să stăm de vorbă şi…

— Chiar a plecat de la propria lui nuntă?

— Mda. Acum nici douăzeci de minute.

— Şi vrea să-l duci acasă? Chiar acum? De la Miami tocmai până la Saint Louis?

— Zice că, dacă mergem non-stop, n-o să ne ia mai mult de douăzeci şi patru de ore. Pe urmă, fie va expedia maşina

înapoi, fie-mi va plăti biletul de avion, sau pot să vin singură cu maşina, sau…

— Înţelege că toată distracţia asta o să-l coste pielea de pe el, nu?

Cass fu nevoită să zâmbească. Deşi lucra pe o scară mai redusă, mătuşii Mavis îi plăceau afacerile la fel de mult ca lui Benjamin Wyden.

— După aproape patru zile de când îl plimb de colo-colo, declară ea, sunt sigură de două lucruri: Benjamin Wyden e pe cât de bogat, pe-atât de cinstit.

— Mie nu mi se pare prea stabil. Dacă-şi lasă familia cu ochii-n soare la nicio săptămână înaintea nunţii şi zice că vrea să-l duci la Saint Louis, aşa, pe nepusă-masă… Vreau să zic, e un mijloc de transport cam scump…

— A spus că mai are nevoie de timp, fie şi numai douăzeci şi patru de ore. Vrea să fie singur. E mahăr mare, mătuşă Mavis. Îi e greu să…

— Stai aşa, stai…

Cass se bucură când mătuşa ei îi ceru să aştepte. Era de înţeles că nu-i convenea ca limuzina ei cea mai bună să fie dusă la o asemenea distanţă. Mai rău, Cass începea să-şi dea seama cât de importantă devenea pentru ea această călătorie neaşteptată. Se întorsese acasă la Miami ca să mai scape un timp de presiuni, şi nu reuşea. Poate că un drum lung şi liniştit până la Liz Smith era exact lucrul de care avea nevoie – o recreaţie adevărată, aşa cum spusese Benjamin Wyden că avea să fie pentru el.

Cass ştia că iar se uita la Ben Wyden. Pe lângă hainele scumpe de seară şi felul încrezător cum umbla prin lume, Benjamin Wyden era un bărbat atrăgător în sine. Înalt, brunet, bine clădit şi într-o formă fizică perfectă, era bronzat după scurta şedere în Florida. Sub aspect fizic, era bărbatul ideal pentru Cass. S-ar fi putut îndrăgosti de el într-un minut.

Iritată, Cass îşi mută receptorul la urechea cealaltă şi se întoarse dinspre magazin. Îşi rezemă un şold de limuzină – aproape ca şi cum s-ar fi sprijini pe o prietenă – şi trase adânc aer în piept.

În ianuarie, serile deveneau surprinzător de răcoroase după căldura zilelor însorite. Cu o mână, Cass îşi strânse pe trup vestonul de stofă moale al costumului negru. Purta o parte din costisitorul ei „echipament Los Angeles” – cum îşi numea garderoba pe care o adusese cu ea din California. Un taior negru, bluză albă descheiată la gât, mocasini italieneşti scumpi din piele neagră, un papion lat, înnodat manual, un ac de cravată plat de argint la rever, toate acestea făcând-o să arate ca o şoferiţă de înaltă clasă, într-un domeniu extrem de concurenţial. Recunoştea că şi ea atrăgea destule priviri.

— A naibii de aglomerată, seara asta, anunţă mătuşa Mavis, revenind la telefon. Aşadar, cred că iar pleci.

Derutată de hotărârea atât de promptă a mătuşii sale, Cass se avântă orbeşte:

— Nici măcar nu vrea să-şi împacheteze lucrurile. Le are în casa bunicului miresei – ştii, în Biscayne Bay, unde-a locuit – dar nu vrea să se mai întoarcă acolo.

Zice că toate pot fi trimise înapoi la Saint Louis sau înlocuite. Şi-n plus, de ce-am putea avea nevoie la drum, în douăzeci şi patru de ore?

— Mda, dar tu ce ai la tine? Pe lângă geanta aia burduşită pe care o cari peste tot?

— Nu prea multe, recunoscu Cass, nerăbdătoare să plece. Zice că poate cumpăra orice am nevoie, şi că ne va achita toate cheltuielile. Oricum, am credit-cardurile la mine.

— Mda, mă rog, ai grijă să păstrezi chitanţele. Ştiu că-l consideri demn de încredere, dar…

— De ce n-aş avea încredere în el? Nunta asta enormă,

mireasa şi familia ei, până şi Benjamin Wyden însuşi, au apărut în toate ziarele din ultimele câteva săptămâni. L-am dus la Fort Lauderdale, ca să-şi întâlnească părinţii care acostaseră acolo cu iahtul. Puţini oameni fac atâtea parale ca ăştia, mătuşă Mavis.

— Bine, bine, numai vezi să nu pierzi chitanţele. Şi ţine mine, Cassie fată, că deja munceşti de-o zi încheiată, aşa că ia-o mai uşor.

Cass simţi afecţiunea aspră a mătuşii sale, în pofida stilului şi a vocii arţăgoase.

— Îţi mulţumesc, mătuşă Mavis. Totul va fi în regulă. Numai ţine minte, vrea să fim cât mai discreţi. Nici măcar un telefon. Va trebui să te sun eu, când prind câte o ocazie.

— Ştiu, ştiu. Şi-n plus, nici nu-mi fac griji cu adevărat. Ce naiba, conduci limuzine de când ai fost destul de mare ca să-ţi iei permis şi să ajungi cu picioarele la pedale. Numai ţine clar toate evidenţele.

— S-a marcat, răspunse Cass. Te sun imediat ce pot. Simţindu-se surprinzător de uşurată, Cass se aplecă în limuzină, punând receptorul la loc în furcă. Dar, când se întoarse din nou spre magazin, uşurarea i se risipi. Ce ştia ea de fapt despre Benjamin Wyden, omul cu care urma să-şi petreacă următoarele douăzeci şi patru de ore?

Bun, deci ştia toate lucrurile pe care i le spusese mătuşii Mavis. Dar mai ştia şi că se simţea atrasă de un bărbat care nici măcar nu era conştient de existenţa ei. Cu trei zile în urmă, când Ben Wyden se interesase despre un loc unde se putea juca handbal, Cass îi găsise un teren public într-un parc. De-atunci, jucase o dată pe zi, iar ea îl dusese cu maşina acolo şi, în timp ce-l aştepta, îl privise. Considera că în timpul acelor câteva ore ajunsese să-l cunoască cel mai bine. Nu numai că văzuse în ce formă fizică era, dar mai observase şi cum se purta cu oamenii de diverse soiuri. Pentru cineva care era un om de afaceri „mereu în frunte”,

Benjamin Wyden avea şi o latură umană surprinzătoare.

Acum, însă, Cass nu voia să se gândească la această latură a lui. Şi nici nu i-o vedea, în timp ce mergea spre „SaveStop”, observându-l prin uşa de sticlă cu deschidere automată.

Benjamin Wyden nici nu-i lua în seamă pe cei din jurul lui. Ţinuta sa de seară atrăgea curiozitatea oamenilor, dar el nu observa. Îşi ţinea capul cu păr brunet aplecat peste ziarul pe care-l citea. Sub braţ avea vârâte alte ziare, alături de o pungă de plastic cu articolele pe care le cumpărase. În timp ce stătea acolo, în mijlocul tuturor, citind calm, strângea în mână o ceaşcă de plastic cu cafea, nedesfăcută.

Nu, nu arăta deloc ca un om care tocmai îşi lăsase cu buzele umflate viitoarea mireasă.

— Domnule Wyden! strigă Cass prin uşa care se deschisese la apropierea ei.

Ben Wyden ridică privirea, cu ochii săi cenuşii întrebători.

— Gata?

— Totul e gata, domnule. Mai aveţi nevoie de ceva, înainte să pornim?

— Nu.

— Atunci, cum ar spune bunicul meu, putem s-o tundem cu foarfecele şi cu briciul.

Benjamin Wyden se apropie de portiera din spate a limuzinei, aşteptând-o pe Cass să i-o deschidă. Era un serviciu pentru care plătea, iar Cass i-l făcu de bunăvoie, mai ales întrucât Wyden avea mâinile ocupate. Îi ţinu şi ceaşca de cafea, în timp ce clientul ei se aşeza pe canapeaua confortabilă din spate.

Ceea ce o nemulţumea, îşi dădu Cass seama, era felul cum privea întotdeauna parcă pe lângă ea, sau prin ea. Şi, nu, nu-i remarca niciuna dintre încercările de a fi prietenoasă.

Faptul că ea părea să-i observe fiecare mişcare o

zgândărea şi mai mult. Dar, în fond, relaţia lor era strict profesională şi trebuia să rămână astfel.

Da, aşa şi voia, mai ales după toate complicaţiile din viaţa ei. Douăzeci şi opt de ani, şi încă liberă ca pasărea cerului, îşi spuse Cass. Cum reuşise Benjamin Wyden, despre care citise în ziare că avea treizeci şi doi de ani, să-şi organizeze atât de bine viaţa?

Aşezându-se la volan, Cass porni limuzina şi ieşi din mica parcare, cu dibăcia unui pilot de formula unu.

Da, o relaţie profesională. Douăzeci şi patru de ore de existenţă liniştită, rutinieră. De asta avea nevoie.

***

Cass ştia să rămână concentrată pe meserie. În North Miami îi aştepta intersecţia cu drumul care ieşea din statul Florida, la nord. La ora aceea, circulaţia era încă destul de densă, iar Cass putea să jure... ei bine, oricât ar fi părut de ciudat, putea să jure că-i urmărea cineva. De fapt, în ultimele două zile avusese tot timpul aceeaşi senzaţie. Astă-seară, însă, ştia că tot zărea acelaşi Ford persistent pe care-l mai văzuse, de trei-patru ori, cu doar un autovehicul sau două în urma lor.

— Oi fi nebună? murmură ea de una singură, în timp ce mijea ochii, privind în oglinda retrovizoare de deasupra parbrizului, apoi în cea laterală.

— Poftim?

Aproape că uitase de client. Aproape. De când plecaseră de la „SaveStop”, acesta stătuse baricadat după ziarele lui. Ceea ce nu era deloc neobişnuit, întrucât citea adesea ziarele din scoarţă-n scoarţă în timp ce Cass îl ducea cu maşina.

„Mai bine nu-mi vorbi”, spuse ea în gând.

Acum, însă, Ben Wyden coborâse ziarul şi o privea prin

oglinda interioară.

— Ăă, nimic, răspunse ea. Scuzaţi-mă.

— Cam aglomerat traficul, mm?

— Nu, nu-i prea rău. Dar, da, pe-aici traficul e întotdeauna dens.

Wyden o privi întrebător, apoi scutură paginile ziarului, pentru a-şi relua lectura.

— Ascultaţi, spuse Cass, făcându-l s-o privească din nou. S-ar putea… vreau să zic, ar fi posibil să ne urmărească cineva? în ultimele două zile, am…

— Da, răspunse simplu Wyden.

Întrucât numai la un asemenea răspuns nu se aşteptase, Cass se întrerupse, surprinsă.

— Vreţi să spuneţi că ne urmăreşte cineva?

Ben Wyden îşi ridicase din nou ziarul, dar răspunse pe un ton firesc, din spatele acestuia.

— Da, suntem urmăriţi, dar nu avem niciun motiv de îngrijorare. Probabil au să renunţe imediat ce ieşim pe şosea.

Cass nu ştia ce să zică. Niciodată n-o mai urmărise nimeni.

— E maşina aceea albă, care…

— Mda, o întrerupse el scurt. Ford-ul Sedan alb.

— Asta ce e, un fel de… cum să spun… farsă de nuntă?

— Nu, n-are nicio legătură cu nunta.

Cass înţelese că nu voia să discute despre nuntă. Iar Benjamin Wyden îşi dădu şi el seama, după câte se părea, că vorbise puţin cam repezit.

— Ascultaţi, domnişoară… ăă…

— Morrow.

— Da, domnişoară, ăă, Morrow. Credeţi-mă când vă spun că nu e niciun motiv de îngrijorare, şi atât.

Cass spera ca Ben Wyden să continue cu explicaţiile, dar acesta n-o făcu. Subiectul era închis.

Abia când Sedanul alb acceleră dintr-odată, ajungând în paralel cu ei, Cass aduse din nou vorba.

— Domnule Wyden, insistă ea, cu privirea oscilând între maşina de alături şi ziarul clientului, vizibil în oglindă. Vă rog, domnule Wyden…

— Bine, bine, răspunse el, lăsând ziarul jos. Deschide fereastra şi vezi ce spun.

— Poftim? întrebă Cass şocată. Să deschid fereastra? Să vorbesc cu… cu aceşti oameni? în traficul ăsta?

— Atunci aşteaptă până la următorul stop, şi vor veni ei să vorbească.

Lui Cass nu-i venea să creadă. Şi totuşi, imediat ce se opriră în aglomeraţia de la următorul semafor, un individ înalt şi mătăhălos coborî din Sedanul alb, rămas acum cu două maşini în urmă, şi-şi croi drum spre ea. Era îmbrăcat într-un sacou sport de poliester albastru, cămaşă, cravată şi nişte pantaloni gri diformi.

În timp ce pe capota limuzinei începeau să cadă stropi mari de ploaie, iar clientul ei îşi împăturea în sfârşit ziarul, Cass apăsă pe butonul de deschidere a ferestrei.

— Scuzaţi-mă, donşoară, spuse uriaşul, aplecându-se spre ea cu o politeţe cam stângace. Mă scuzaţi că vă opresc, dar sunt sigur că domnul Wyden ştie ce vrem. De fapt, domnule Wyden, dacă aţi binevoi să…

— Da, da, bine, i-o reteză iritat Ben Wyden. Zi doar ce vrei să facem. Dar, pe toţi sfinţii, omule, nu complica şi mai mult lucrurile.

— Nu, domnule, răspunse uriaşul, ferindu-şi ochii de ploaie, în timp ce încerca să-l distingă pe Ben Wyden pe bancheta maşinii. Nu e complicat deloc, domnule. După stopul ăsta, pe stânga, e un motel. Acolo puteţi intra în parcare cât ai zice peşte, şi stăm de vorbă. N-am vrut să vă speriem, donşoară, adăugă el, înainte de a se întoarce grăbit, pornind în trap mărunt înapoi spre Sedan.

Cass îl văzu urcându-se în maşină chiar în timp ce lumina semaforului se schimba, apoi porni.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, întorcând pe jumătate capul spre client.

— Nimic care să te îngrijoreze, domnişoară. Fă numai ce ţi-a spus. Intră în parcarea motelului – da, ăsta de-aici – iar eu cobor şi-am să rezolv totul.

Mai puţin speriată, dar tot mai curioasă, Cass se conformă. De cum opri în parcare, însă, şi imediat ce Sedanul sosi în spatele lor, îşi dădu seama că se putea să nu înţeleagă niciodată despre ce era vorba.

Coborând grăbit şi trântind portiera în urma lui, Benjamin Wyden porni spre Sedan, unde-l aşteptau omul cu care vorbiseră pe stradă şi încă unul, hispanic după aspect. În ploaia torenţială şi lumina farurilor Sedanului, cei trei îşi strânseră mâinile, aduşi de umeri.

Cass încerca să vadă cât putea de bine. Cele trei siluete se agitau în lumină, iar ea nu putea decât să-şi imagineze subiectul discuţiei. În cele din urmă, clientul ei acceptă ceva, deşi fără tragere de inimă, iar uriaşul, după ce se întoarse la Sedan, reveni spre limuzina lui Cass, cu o ladă de mărime medie. O ducea cu grijă şi, când partenerul lui îl ajută să deschidă portiera din spate a limuzinei şi să pună uşurel lada pe podea, Cass văzu că era însemnată cu cuvântul „fragil”.

De astă dată, ceilalţi doi bărbaţi, amândoi în sacouri de poliester şi cu un soi de formalism ţeapăn, se scuzară că o speriaseră. După ce-i mulţumiră, porniră grăbiţi înapoi spre maşina lor.

Între timp, Benjamin Wyden se aşezase şi el în limuzină, pe bancheta din spate. Dezgustat, scuturându-şi părul de ploaie, îşi scoase sacoul de seară, punându-l pe canapeaua din faţa lui. Cravata şi-o scosese mai devreme, iar Cass nu putu să nu se simtă atrasă de aspectul lui plăcut, accentuat

de contrastul între pielea bronzată şi cămaşa albă.

— Să mergem, spuse el, risipind vraja momentului.

— Să mergem? repetă Cass. Vreţi să spuneţi că asta a fost tot? Mergem… şi gata?

Ben Wyden o privi în oglindă.

— Exact, domnişoară, ăă, Morrow. Mergem şi gata.

Pe lângă faptul că deznodământul o cam decepţionase, Cass mai simţea şi alte câteva lucruri. Totuşi, era o profesionistă, iar clientul ei, Dumnezeu să-l binecuvânteze, îi plătea toate serviciile. Zâmbind cu stoicism, dădu din cap şi porni limuzina.

***

Ben Wyden ştia că pe domnişoara Cass Morrow o intriga lădiţa pusă la picioarele lui. Totuşi, era o profesionistă, lucru care-i plăcea cu adevărat la ea. De asta avea nevoie. Pentru asta plătea.

Deşi se simţea în mare măsură uşurat, era încă destul de buimăcit după ce se despărţise de Tamara în felul acela. Din fericire, şi ea fusese mai mult uşurată decât năucită, ceea ce-i mai mângâia cât de cât conştiinţa.

Da, amândoi recunoscuseră că era mai bine să se despartă, oricât ar fi fost de bruscă decizia şi de târzie ora. Ben acceptase să-şi asume toată vina, ceea ce de asemenea îi ajutase pe amândoi, deşi continua să-l râcâie.

Şi totuşi, important era că scăpase. Acum sosise momentul să-şi revină. Trase adânc aer în piept. Îi dorea Tamarei numai bine şi spera – ba nu, ştia – că fosta lui logodnică avea să cadă în picioare. Nu înţelegea cum de ajunseseră atât de aproape de un dezastru, fără să-şi dea seama. Ştia numai că trebuise s-o descopere înainte de a putea face orice altceva.

Îi spusese domnişoarei Morrow că nu trebuia să

vorbească la telefon, dar existau câteva apeluri strict necesare. Sora lui, cavalerul de onoare, trebuia să fie anunţaţi, ca să-i poată anunţa şi pe ceilalţi.

Aruncând o privire scurtă în oglinda retrovizoare, Ben ridică receptorul telefonului de lângă canapeaua din spate. Faith nu era acasă, aşa că-i lăsă un mesaj concis dar liniştitor pe robot, promiţând să mai revină. Îi lăsă un mesaj asemănător şi prietenului său de la New York, după care fu mulţumit că făcuse măcar atâta lucru. Da, mecanismul restabilirii se pusese în mişcare. În curând, tumultul avea să crească şi să izbucnească numai pentru ca vieţile lor să-şi recapete un oarecare simulacru de ordine.

Dar toate acestea meritau, îşi spuse el. Meritau cu prisosinţă.

Privind în oglinda retrovizoare, Ben văzu că tovarăşa sa de drum prin ploaie şi singurătate îi observase apelurile telefonice.

— Mi-e greu să ştiu cu ce să încep, recunoscu el.

Deşi domnişoara Morrow i-ar fi putut reproşa încălcarea înţelegerii de a păstra liniştea în maşină, Ben îi simţi şi compasiunea.

Umerii ei supli se relaxară.

— Îmi pare rău pentru…

— Nu e niciun motiv de regrete. Mie nu-mi pare rău.

Ştiind ce impresie dădea, adăugă:

— E mai bine aşa. Pentru amândoi. Vreau să spun, pentru fosta mea logodnică şi pentru mine.

Dând din cap, domnişoara Morrow reveni cu atenţia la şoseaua din faţa ei.

Din cine ştie ce motiv, Ben continuă să-i privească conturul feţei. Încerca din nou să vadă în ea şi altceva decât o şoferiţă.

Cass Morrow era opusul Tamarei Townsend. De-atâta lucru era sigur. Şi, după părerea lui, asta nu avea nicio

legătură cu vieţile lor atât de diferite. Câtă vreme Tamara era brunetă, cosmetizată şi finisată la perfecţie, domnişoara Morrow era nepretenţioasă şi atrăgătoare la un nivel visceral. Cu părul ei blond-auriu mătăsos, ochii mari şi albaştri şi o siluetă mai degrabă plină decât zveltă, domnişoara Morrow atingea bărbaţii drept în adâncul fiinţei lor. Şi toate acestea, lăsându-i la o parte vocea înceată şi senzuală.

Dar lui Ben îi plăceau şi alte lucruri la ea, pe lângă acea primă reacţie instinctuală pe care o avusese când îl luase prima oară cu limuzina de la aeroportul din Miami. Domnişoara Morrow era cordială, inteligentă, competentă. Felul cum îşi purta hainele, care erau surprinzător de… mă rog, de obicei Benjamin Wyden nu observa îmbrăcămintea femeilor. Nu ştia decât că era foarte atrăgătoare, chiar şi echipată cu cea mai reglementară uniformă.

Ca de pildă acum: acul acela de cravată argintiu, prins pe rever, spunea multe despre o latură a ei mai deschisă, mai luminoasă, pe care domnişoara Morrow nu i-o împărtăşea. Cu excepţia câtorva glume, poate.

Dumnezeule, îşi spuse Ben, venindu-şi în fire. Trebuia să şi-o scoată din minte pe domnişoara Morrow. Avea alte probleme pe cap, mult mai importante. Simplul fapt că, în ultimele câteva zile, o comparase pe Tamara cu Cass Morrow, nu însemna că o cunoştea pe Cass Morrow. Numai fiindcă, probabil, Cass Morrow era catalizatorul care-i adusese la suprafaţă profundele nemulţumiri faţă de Tamara… ei bine, fir-ar să fie, trebuia s-o lase în pace pe Cass Morrow şi să revină cu gândul la lucruri serioase.

Era destul de rău, îşi spuse, că ajunsese – în urma unei impulsivităţi nechibzuite care nu-i stătea deloc în caracter – să fie singur cu ea într-o limuzină, pentru douăzeci şi patru de ore în cap. Ce naiba-l apucase?

Nu exista decât un singur răspuns. Trebuia să şi-o scoată

din minte pe Cass Morrow.

Capitolul 2

Cass hotărâse ce anume îi plăcea cel mai mult la Benjamin Wyden: mâinile. Nu că n-ar fi avut din ce să aleagă, şi nu putea spune nici că-l plăcea la un nivel personal. Nu-l cunoştea destul de bine pe Ben Wyden pentru ca să-i placă sau să nu-i placă. Atâta numai că, pe plan fizic cel puţin, era idealul ei masculin, şi ajunsese la concluzia că cel mai mult îi plăceau mâinile lui. Mâini puternice, capabile şi…

Ce m-a apucat? se întrebă, strângând în mâini volanul limuzinei ca pentru a se agăţa mai bine de realitate. I se urca la cap şofatul. Şi liniştea din limuzină i se urca la cap. Şi ploaia… Doamne, ploua, sau ce?

Era aproape ora cinci dimineaţa, iar Cass îşi spunea că se descurca destul de bine – ţinând seama de ploaie şi de întuneric.

Lampa pentru citit din compartimentul pasagerului era aprinsă, scăldând în lumina ei blândă clientul tolănit pe canapea. Rămas numai în cămaşă, pantaloni şi ciorapi, se îmbuibase cu lectura ziarelor împrăştiate peste tot, iar acum dormita.

Părea să se simtă bine, iar Cass ştia de ce o angajase. Se bucura că avea atâta încredere în ea încât să se poată relaxa complet.

— Vrei o cafea?

Întrebarea lui Benjamin Wyden o surprinse pe Cass suficient de tare pentru a-i risipi senzaţiile plăcute pe care le plăsmuia ca să alunge monotonia.

— Am… am crezut că dormeaţi.

— Nu. N-am dormit niciun moment.

Se îndreptă de spate pe banchetă, întinzându-se.

— Totuşi, s-ar putea să-ncep să moţăi, dacă nu mai beau o cafea.

— Puteţi dormita, desigur, dacă…

— Nu, prefer o cafea.

Auzind cât de hotărât era, Cass luă harta de pe fotoliul alăturat.

— Unde anume ne aflăm? întrebă clientul ei.

— Tocmai am trecut de Lake City. În marginea de sus a Floridei, îndreptându-ne spre Georgia. Mergem cam de opt ore şi jumătate şi totul e în ordine.

— E încă întuneric, comentă Benjamin Wyden, privind bezna de dincolo de ferestre.

Cass nu vedea decât rareori lumini. Cu excepţia celor ale puţinelor autovehicule care se deplasau odată cu ei şi a semnalizatoarelor luminoase, păreau să înainteze printr-o imensă negreală lichidă.

— Nu departe de-aici ar trebui să fie un local numit „Gas n Gifts”, spuse ea. Am văzut indicatoarele. Cred că e o mică firmă de familie, dar sunt convinsă că au cafea. Dacă n-aveţi nimic împotrivă.

Ben Wyden se încălţase deja şi-şi lua pe el sacoul de seară.

— Merge orice, numai să mă trezească. Într-adevăr, după prima cotitură, din întuneric şi ploaie apăru deodată un şir de lumini albe. Firma luminoasă „Gas n Gifts” punea o pată de culoare primitoare. Cass încetini şi trase pe acostament, după care parcă limuzina la o oarecare distanţă de celelalte câteva maşini oprite. Nici în ruptul capului n-ar fi riscat s-o zgârie, oricât de tare ploua afară.

— Nu putem merge mai aproape? întrebă Ben Wyden.

Cass opri motorul.

— Maşina asta e în perfectă stare şi aşa o să rămână. Desigur, clientul nu era prea încântat, iar Cass îl înţelegea. Oricum, şi ea avea să-şi sacrifice cea mai bună pereche de mocasini italieneşti pentru cauza limuzinei. Parcarea era plină cu bălţoace enorme.

— Cred că nicăieri nu plouă la fel ca-n Florida, comentă ea, privind torentele.

— E doar o iluzie, răspunse Ben Wyden, apropiindu-se de portieră vizibil enervat. Florida are un relief atât de plat, încât furtuna se vede de la mile întregi distanţă, aşa că pare să dureze o veşnicie.

După ce se asigură că portierele erau bine blocate în urma ei, Cass porni pe vârfuri prin băltoace, lăsându-şi clientul să se descurce singur.

— Nu-i nicio iluzie, bombăni ea, grăbind pasul până la o alergare uşoară, până sub copertina benzinăriei unde Ben Wyden ajunsese deja. Iar cele care se văd venind de departe sunt furtunile cu fulgere şi trăsnete, nu ploaia torenţială.

Ştiind că exagera, din cauza oboselii, Cass se duse la toaletă ca să se clătească pe faţă cu apă rece. Când ieşi, îşi găsi clientul conversând cu bătrâna de la raionul de suveniruri.

Înconjurat de cutii transparente cu scoici montate decorativ înăuntru, gnomi mici care rânjeau aşezaţi sub palmieri de plastic, şi nişte uriaşi flamingo roz pneumatici, Ben Wyden adunase o colecţie surprinzătoare, pe care chiar avea de gând s-o şi plătească. Îi fuseseră facturate deja nişte tricouri cu emblema Floridei, de diverse mărimi, două pături ale stadionului Miami Dolphins şi o pungă cu portocale şi grapefruit.

— Mă gândeam să le fac o plăcere nepoţilor ei, îi spuse el lui Cass, învârtind în mâini o nucă de cocos. Ce părere ai?

Cass ridică din umeri, refuzând să se apropie.

— Copiilor le plac nucile de cocos. Cel puţin, le place să le spargă.

— Puneţi şi nuca de cocos, îi zâmbi el femeii de la casă, care-i zâmbi la rândul ei. Cred că va trebui să cumpăr trei ceşti de cafea de la automat, adăugă spre Cass, care până

la urmă tot se apropiase. Bufetul e închis până la şase şi jumătate.

— Cum ar fi un termos?

Cass detesta atracţia pe care i-o inspira Wyden. În ciuda nemulţumirilor din ultimele câteva zile, când se purta frumos continua s-o atragă. Când se purta convenabil de frumos. Convenabil pentru el.

— Bun, bun, spuse femeia de la tejghea. Un termos. Cass o aşteptă să clătească termosul, după care turnă înăuntru trei ceşti de cafea aburindă de la automat. Dar picătura care umplu paharul – sau termosul – fu zâmbetul de mulţumire al lui Benjamin Wyden.

În chip complet necaracteristic pentru ea, Cass explodă toată pe dinăuntru, pradă tuturor senţimentelor copilăreşti care o încercau de când Ben Wyden refuzase să-i spună ce conţinea lădiţa aceea afurisită, cine fuseseră cei doi indivizi şi de ce naiba o ţinea la distanţă, cu ziare şi politeţuri sterile.

Nu porniseră împreună la drum?

Măcar pentru încă o zi, două?

— Gata, domnişoară, ăă, Morrow?

Cass ridică privirea spre domnul Wyden, care-i zâmbea nonşalant.

— Nu mă luaţi cu „domnişoară, ăă, Morrow”. Ştiu că-mi cunoaşteţi numele. Chiar şi numele mic. Şi deşi pot accepta faptul că nu veţi discuta cu mine despre lada aceea, nu-mi convine deloc să mă mângâiaţi pe cap ca pe un căţel care v-a adus papucii.

Nu ridicase tonul, dar văzu că replica ei rostită răspicat îşi făcuse efectul. În frumoşii ochi cenuşii ai lui Ben Wyden se ivi surprinderea.

În secunda următoare, Cass nu mai ştiu cine era mai surprins.

După ce-şi puse pungile în ordine, la rând, lângă perete,

Ben Wyden deschise uşa de sticlă şi o trase pe Cass afară după el, de mână. Dintr-o mişcare, o luă în braţe şi porni cu ea peste băltoacele din parcare.

Ploaia le şiroia în cap, cu găleata.

La început, Cass nu ştiu unde să-şi ţină mâinile, apoi se agăţă de umerii lui laţi.

— Zău aşa, domnule Wyden…

— Dacă tu eşti Cass, eu sunt Ben.

— Serios, Ben, ar fi…

Nu-şi putu stăpâni chicotitul.

— Suntem ca doi caraghioşi.

— De ce-am fi? Nu se uită nimeni la noi.

— Ba se uită. Femeia din magazin e la uşă. Probabil îmi păzeşte cumpărăturile şi, ei, fir-aş al naibii, uite că-mi zâmbeşte şi-mi face cu mâna!

— Păi, zâmbeşte-i şi fă-i şi tu ei cu mâna!

Întrebându-se ce Dumnezeu se întâmpla cu ea, Cass zâmbi şi făcu cu mâna.

Între timp, ajunseseră la limuzină, iar Ben fu nevoit să aştepte, cu ea în braţe, până când Cass găsi telecomanda şi deblocă portierele.

Ben o lăsă jos dar, înainte ca ea să-i poată mulţumi, porni înapoi spre uşa magazinului, unde femeia îi spuse ceva, râzând. Cass se aşeză în limuzină şi porni motorul, numai pentru a trebui să-i facă femeii cu mâna pentru ultima oară.

„Of, şi romantismul ăsta!” îşi spuse ea. Chiar şi la ora cinci şi jumătate dimineaţa, pe-o ploaie torenţială, afecta oamenii, indiferent dacă era adevărat sau nu.

În sfârşit, Ben reveni la maşină, de data asta ud leoarcă. Îşi scoase sacoul cu mişcări smucite.

— Cred că nu meritam atâta atenţie câtă ni s-a acordat.
Cass chicoti.

— A, ba da. Pantofii mei, cel puţin, îţi sunt recunoscători.

— Mda, bine, pantofii ţi-i poţi trece pe nota mea de plată.

— Vai, ce galant eşti! comentă Cass, dorindu-şi ca Ben să devină mai deschis cu ea.

El, însă, n-o făcu. Nu se deschidea nici chiar după ce o cărase în braţe şi se oferise să-i plătească pantofii.

— Îmi pare rău, spuse ea, redevenind dintr-odată serioasă. Ştiu că suferi. Numai ploaia e devină. Când va răsări soarele, sunt convinsă că…

— Nu sufăr, Cass, o întrerupse Ben, privind-o prin oglindă. Mă simt al dracului de vinovat pentru că sunt atât de uşurat.

Cass nu mai ştiu ce să răspundă, aşa că Ben se rezemă de spătar şi, scoţând din pungă una dintre păturile stadionului, o aruncă pe fotoliul din faţă, înainte de a o desface şi pe cealaltă, pentru el însuşi.

— Şi-acum, spuse, te-nfofoleşte binişor, cum ar fi spus bunicul meu, şi hai să purcedem la drum cu grămada asta de fierătanii.

***

Ben nu se mai simţise atât de frustrat în viaţa lui. După nicio oră de la popasul la „Gas n Gifts”, chiar înainte de a intra în Valdosta, Georgia, se blocaseră într-un ambuteiaj a cărui cauză scăpa vederii. Răsărea soarele, dar continua să plouă atât de tare încât toţi şoferii îşi ţineau farurile aprinse.

— Marţi, orele şase treizeci a.m., spuse Cass, ca pentru a se orienta.

De parcă el nu s-ar fi uitat tot timpul la ceas! Cu toată intimitatea ei de lux, limuzina îl sufoca. Simţea nevoia să coboare, să meargă pe jos, sau… Simţea nevoia să ajungă la Saint Louis. Să scape de sentimentul care-l chinuia de-o oră încoace.

La „Gas n Gifts”, pe ploaia torenţială, o dusese pe Cass în

braţe fiindcă regreta felul distant cum se purta cu ea. Apărarea pantofilor de băltoace fusese un pretext credibil şi, mai mult în urma unui impuls, Ben o luase pe sus, ducând-o până la limuzină. Dar urmările acelui impuls continuau să-l sperie.

În braţele lui, Cass fusese caldă şi moale. Îl cuprinsese pe după gât, cu încredere. Ben recunoştea în sinea lui că o dorea pe Cass. Iar ea... ei bine, ea voia să fie măcar prieteni. Continua să-i respecte regula tăcerii – însă Ben se arătase mai îngăduitor, iar acum Cass se deschisese de-a binelea.

Ben se bucură când îi distrase atenţia un poliţist de la patrula rutieră din Georgia, care se apropia de limuzină.

— Sper să ne poată da unele informaţii, spuse Cass, coborând geamul.

— Bună dimineaţa, doamnă, domnule, salută poliţistul cu mâna la cozorocul chipiului ud.

Era tânăr şi părea impresionat de limuzină.

— Ne pare rău că vă ţinem pe loc, continuă el, dar s-au ciocnit două trailere, din cauza ploii. Nu e niciun rănit, slavă Domnului, însă toată marfa s-a împrăştiat pe drum. Am chemat echipamentele ca să strângă, dar până atunci mă tem că veţi cam avea de aşteptat. Sau, dacă vă grăbiţi, am pregătit un drum ocolit.

Lui Ben îi atrase atenţia cuvântul „ocolit”. Chiar dacă însemna să părăsească autostrada, un ocol ar fi însemnat să meargă mai departe, iar el simţea nevoia să se mişte.

— Pe unde e?

— Pe 84, domnule, răspunse ofiţerul. E o şosea destul de bună, iar pe la Tifton puteţi reveni pe 75. Sau, dacă vă îndreptaţi spre nord…

— Într-acolo mergem, îl întrerupse Ben. La Saint Louis.

— Ei, atunci puteţi continua pe 84 până la Dothan, Alabama, de unde o veţi tăia mai direct spre nord-vest, prin

Montgomery.

— Dar eu mi-am stabilit ruta spre Atlanta, Chattanooga, via Nashville, răspunse Cass.

— Putem ajunge acolo pe şoseaua 84, replică Ben, preferând să scape din aglomeraţie.

— Bine, atunci, doamnă, domnule... Poliţistul îi salută cu un nou gest la caschetă.

— Ieşiţi de pe banda asta când se va ivi ocazia, peste un minut, două, şi orientaţi-vă după conurile galbene până la variantă. Îmi pare rău şi vă urez călătorie plăcută.

După ce Cass îi mulţumi poliţistului şi închise fereastra, Ben simţi că tensiunea se mai risipise.

— Ştii, nu-i aşa, întrebă el, încercând s-o liniştească pe Cass, că indiferent pe care drum o luăm, cam tot atâta vom face?

— Sigur, sigur, răspunse ea cu curaj. Ambele drumuri sunt noi pentru mine, doar întâmplător l-am marcat pe cel de la est.

Într-adevăr, nu peste mult se puseră cu toţii în mişcare, iar şoseaua 84, deşi nu era autostradă interstatală, părea destul de liberă.

***

Lăsaseră Florida în urmă. Lizierele de brazi din Georgia fură înlocuite de pădurile de foioase desfrunzite şi plantaţiile din Alabama. Ben îşi reaminti că erau la jumătatea lunii ianuarie.

Totuşi, le era destul de cald. Caloriferele limuzinei erau la fel de eficiente ca toate celelalte instalaţii şi, după un timp, Ben şi Cass lăsară deoparte păturile de la stadion. În continuarea drumului, spre Dothan, până şi ploaia mai slăbi, spre orele amiezii devenind o burniţă ceţoasă.

Terminându-i-se ziarele, Ben încercă să se relaxeze,

privind peisajul. Băuse prea multă cafea pe stomacul gol şi-şi dădu seama că nu mai mâncase nimic de la prânz, din ajun. Se despărţise de Tamara seara, în cabinetul tatălui ei, chiar înainte de a se aşeza la cină, şi nu era de mirare că avea crampe.

— Te simţi bine?

Întrebarea lui Cass îi atrase privirea spre oglinda retrovizoare.

— Mda, mi-e bine…

Cass se mulţumi cu acest răspuns, fără să-l mai iscodească. Ben ştia că era curioasă să afle ce conţinea lada care dispăruse sub grămada de portocale, grape-uri şi alte cumpărături. Dar nu-i putea spune. N-avea dreptul să vorbească despre asta şi-apoi, oricum, nu însemna nimic. Pentru el, cel puţin.

Întrucât ştia că lui Cass îi plăcea să stea de vorbă, şi ca răsplată pentru că ignora lada, Ben se lăsă în voia altui impuls. Acela provocat de vocea ei. O întrebă dacă nu cumva îi mai auzise vocea undeva.

Cass râse. În urechile lui Ben, râsul ei suna la fel de fermecător ca vocea.

— Nu mă aştept s-o recunoşti. Dar aşa e, eu am făcut banda sonoră la reclamele Coloniei Xander pentru bărbaţi.

— Dumnezeule, aşa e…! Din nou, Cass râse.

— Şi cum de le ştii? Chiar şi cu televizorul în faţă, nu te-ar interesa niciodată. Mă şi mir că ai văzut reclamele la Parfumurile Xanders.

— De fapt, nici nu mă uit la televizor, dar îl cunosc pe Alexander Dawe.

— Serios? întrucât e creatorul propriilor lui colonii – pe lângă casa de modă – l-am întâlnit şi eu. O dată.

— Mda, suntem foşti colegi de şcoală. Eu am învăţat în Est, aşa că mulţi dintre vechii mei prieteni locuiesc la New York. Eram acasă la Alex în seara când s-au transmis pentru

prima oară reclamele. Deci, era vocea ta…

— Da. Cam acum două luni, am fost menţionată în Celebrity Magazine, ca posesoare a „Acelei Voci”. „Vocea Aceea”, au spus, „ca mierea care picură încet”. Dar sunt sigură că nici pe-asta n-ai văzut-o. Celebrity e doar la un pas de revistele de scandal. Oricum, nu prea contează, oftă ea. Din păcate, nu mai sunt „Vocea Aceea”.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei, ştii cum e… Reclamele Xander au avut atâta succes, încât le-am făcut vocea din off în cei câţiva ani cât am stat în Los Angeles. Apoi, însă, s-au săturat să tot filmeze coloniile în diverse locuri din Roma şi au început să caute o fată care să se potrivească cu vocea din off. Ştii, un model care să-i corespundă.

— Şi de ce nu te-au folosit pe tine ca model?

— Ei, îţi mulţumesc foarte mult… râse Cass, cu ochii albaştri încreţindu-i-se la colţuri. Zău că mă măguleşti, când sugerezi că aş fi putut apărea în fotografiile şi reclamele filmate. Dar nu, au spus că arăt prea ca o americancă. Voiau o fată mai exotică, brunetă, cu ochi negri. Şi puţin mai înaltă, puţin mai zveltă… mai seducătoare… şi aşa mai departe. Totuşi, au vrut să continuu cu vocea, dar până la urmă i-am refuzat şi m-am întors acasă. Asta s-a întâmplat acum câteva săptămâni, aşa că iată-mă, ajutându-mi mătuşa la nevoie. Desigur, conduc limuzine de când mă ştiu, pentru că bunicul şi mătuşa mea au avut firma asta de ani de zile. Şi-mi plac mult maşinile. Dar, mă rog, nu m-am hotărât ce să fac în continuare.

Ridică din umeri.

— Cred că-s o fată ca oricare alta, în goană după visurile ei.

Nu la fel ca mine, îşi spuse Ben. Goana după visuri nu se potrivea deloc cu el. El ştiuse dintotdeauna că urma să preia corporaţia familiei. Niciodată nu se gândise să alerge

după visuri.

— Ba nu, mint, continuă ea. Los Angeles-ul m-a ajutat să descopăr ce nu-mi doresc. Când am plecat, m-am bucurat să las în urmă toată viaţa pe care o dusesem acolo. Acum nu mai trebuie decât să găsesc o viaţă nouă.

Ben îşi dădea seama că acea undă de sofisticare a lui Cass – o altă calitate a ei care-i plăcea – se datora experienţelor ei din Los Angeles. Cu simţul stilului pe care-l avea, cu personalitatea ei sociabilă, s-ar fi integrat oriunde.

— Ia stai puţin, exclamă ea, readucându-l la realitate. Nu-mi vine să cred!

— Ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ne urmăreşte cineva!

Capitolul 3

— Nu ne urmăreşte nimeni, spuse Ben nepăsător, susţinând privirea lui Cass prin oglinda retrovizoare. Am luat lada, acum nimeni nu mai are motive să ne urmărească.

Cass îşi muşcă buza de jos, pentru a-şi stăpâni răspunsul. Voia să-l creadă pe Ben, dar nu putea.

— Bine, se înduplecă el. De ce crezi că ne urmăreşte cineva?

— N-o spun ca să mă distrez, să ştii.

— Şi nici n-am insinuat asta. De fapt, te ascult cu multă atenţie. Vreau să-mi spui de ce crezi că ne urmăreşte cineva. Strângând volanul în mâini, privi în oglindă cele două vehicule din spatele lor. La intrarea în Dothan, şoseaua 84 se bifurca, oferind o vizibilitate perfectă.

— A apărut un alt Sedan alb. L-am observat azi-dimineaţă, şi mai târziu. Iar acum îl văd din nou. Tot iese dintre maşini, ca pentru a ne controla, apoi revine la loc.

— Îţi atrage atenţia numai pentru că e un Sedan alb, Cass. Din cauza celor întâmplate aseară.

— Nu, se încăpăţână ea, n-are nicio legătură cu cele de

aseară şi nu mi se pare... Poftim! Uită-te acum! exclamă ea, fără să scape oglinda din ochi. Iar a început! E cu două maşini în urma noastră.

Ben întoarse capul, încercând să vadă dincolo de maşina şi camioneta din spate.

— Nu văd nimic de-aici.

— Atunci, îţi spun eu. E un Sedan alb, cu patru portiere. Un Chevrolet Caprice, cred. În faţă stau doi tipi. Doi indivizi în sacouri sport de poliester şi...

— De poliester? îţi dai seama că poartă poliester?

— Bine, bine. Deschide geamul şi uită-te cu ochii tăi. Tocmai se apropie.

— Se apropie?

Întrucât Ben se apropia în sfârşit de fereastră, iar geamul era fumuriu, obstrucţionând parţial vederea, Cass deschise ambele ferestre, din faţă şi din spate.

Aerul rece şi ceţos năvăli înăuntru, dar Cass abia dacă observă. Nu-i venea să creadă, dar Sedanul alb îi ajunse din urmă şi rămase în paralel, exact la fel cum făcuse primul Sedan, în seara trecută.

Aşa cum spusese ea, pe fotoliile din faţă stăteau doi bărbaţi în vestoane de poliester, privindu-i. Simţindu-se ca într-un vis ciudat, Cass văzu cum omul din dreapta, aflat aproape la o lungime de braţ, îşi cobora şi el geamul şi dădea din cap spre ea.

Instinctiv, acceleră uşor. Sedanul acceleră şi el, rămânând în dreptul limuzinei.

— V-vezi...? chiţăi ea spre Ben, prea alarmată ca să poată vorbi normal.

Ben, însă, închidea deja fereastra la loc, revenind apoi spre centrul canapelei.

Aruncând încă o privire spre Sedan, Cass văzu că individul de pe locul din dreapta îşi ridica pălăria, într-un gest de salut cam straniu, în timp ce şoferul mărea viteza,

trecând în faţă.

— Ce… ce-i asta? întrebă ea cu voce sufocată. Dacă vrei să trimiţi un colet undeva, nu-l poţi expedia prin poştă, ca toată lumea?

Când Ben chicoti, Cass se simţi şi mai încurcată.

— Zău aşa, Ben, toată povestea asta mă sperie, recunoscu ea într-un târziu.

— Iar eu îţi repet că n-ai niciun motiv de îngrijorare.

— Nu tu conduci cea mai bună limuzină a mătuşii mele. Oricum, dacă haidamacii ăştia ne urmăresc, de ce-au luat-o înainte?

— Probabil vor să mănânce ceva, în Dothan.

— Gangsteri care salută cu pălăria şi iau pauză de masă. Nu mai înţeleg nimic.

— Bine, bine, acceptă Ben. Ai dreptate. Asta-i o maşină scumpă, răspunzi de ea, iar indivizii ăştia te stresează. Hai să ne oprim undeva şi să mâncăm şi noi. De ieri de la prânz n-am mai pus nimic în gură şi ai dreptul să afli despre ce e vorba.

— O, Doamne, nu-mi spune că vrei să căutăm un restaurant în Dothan! S-ar putea să dăm peste ei.

— N-are niciun rost să te alarmezi, Cass. Mănâncă şi ei, mâncăm şi noi, iar apoi ne vor găsi şi ne vor urmări iar. Pe-aici nu trece decât şoseaua 84.

— Dar nu putem face nimic? Să fugim, să anunţăm poliţia…?

— Din fericire, povestea asta nu are nimic ilegal. Lui Cass nu-i venea să creadă că nu era nimic ilegal la mijloc. Dar, înainte de a apuca să-i răspundă, Ben continuă:

— Oamenii ăştia nu vor decât să mă convingă să le dau lada. Deşi, desigur, adăugă el, cam gânditor, nu s-ar codi nici să mi-o sustragă, cred.

— Să ţi-o sustragă? Dar aşa ceva ar fi de-a dreptul penal.

— Bine, bine, linişteşte-te. Uite, se apropie un indicator.

„Huckabee”, sau cam aşa ceva. Pare un orăşel drăguţ, unde vom găsi un fast-food şi vom sta de vorbă. E-n regulă?

Văzând cum se apropia indicatorul oraşului Huckabee, Cass începu să încetinească.

— Nu mi-ar strica nici mie o cafea.

***

Huckabee, Alabama, era un orăşel de provincie tipic. Limuzina parcurse cât ai clipi reţeaua celor câteva străzi paralele şi perpendiculare.

— Cred totuşi că ar trebui să mergem mai departe până la Dothan, Cass. Aici n-avem unde mânca.

— Există un mic local pe Strada Principală.

— Nu ştii regula cardinală a şoselelor? Niciodată să nu mănânci în localuri numite „Mâncaţi la noi”.

Cass chicoti.

— Aia nu-i decât o firmă veche de neon, pe care o folosesc ca să atragă atenţia. Haide, adună-ţi spiritul de aventură pentru prima expediţie în lumea fast-food-ului.

— Ţi-am spus, am mâncat în multe fast-food-uri.

— Mda, dar din colegiu încoace, nu. Hai, să mergem înapoi pe Strada Principală şi să mai aruncăm o privire. De acord?

— De acord… murmură Ben.

O nouă recunoaştere pe Strada Principală le dezvălui faptul că vechea cafenea avea un filodendron enorm în vitrină şi, într-adevăr, o firmă albastră de neon pe care se aprindea şi se stingea inscripţia „Mâncaţi la noi”.

— Cred că toate maşinile şi camioanele adunate în jur sunt un semn bun, spuse Cass.

Ben scoase un geamăt de protest.

— Nu, serios, am citit eu undeva asta…

— În Bon Appétit, cu siguranţă.

— Şi, uite, e deja nouă fără un sfert dimineaţa. Cred că servesc un mic dejun foarte bun, dacă şi la ora asta mai au clienţi.

— Bine, ai câştigat. Găseşte un loc de parcare pentru crucişătorul ăsta, undeva unde să nu încurce circulaţia când oamenii vor începe să caşte gura la el.

Pufnind, Cass parcă la bordură şi deschise portiera. Imediat, o închise la loc.

— Doamne, frig mai e! Uitasem…

Înainte de a coborî, luă pătura portocalie cu albastru a stadionului şi şi-o aruncă pe umeri.

— Ba, băieţi, femeia asta are stil, cu siguranţă, comentă Ben, luând-o de braţ. Dar, în fond, cine se pricepe la stil într-un restaurant numit „Mâncaţi la noi”?

Cass chicoti.

— Cine vorbeşte de stil! Pariez că ăştia n-au văzut de ani de zile un tip în sacou de seară care să le vină la micul dejun.

Văzându-şi imaginea reflectată în vitrină, Ben îşi frecă bărbia.

— Şi mai ales unul nebărbierit şi necălcat. Imediat ce uşa se închise în urma lor, Cass înţelese ce căuta filodendronul în vitrină. Atmosfera umedă şi plăcută dinăuntru era aromată şi primitoare, aşa că îşi agăţă pătura în cuier şi-l urmă pe Ben la o masă. Întrucât aceasta se afla lângă vitrina cu planta şi firma, puteau să supravegheze şi limuzina din locul unde stăteau.

Oftând, Cass desfăcu o listă. Evident, atrăgeau atenţia, dar majoritatea meselor erau goale. Cei câţiva angajaţi tocmai strângeau, după ora de vârf de dimineaţa.

O singură masă mai era ocupată. Şase bărbaţi, în diverse combinaţii de cămăşi de flanelă cadrilate, tricouri groase,

blugi şi salopete, îşi terminau de băut cafeaua. Păreau foarte interesaţi de ea şi Ben, făcând-o pe Cass să se întrebe ce anume îl făcea pe Ben să se încrunte atât de tare.

Citind lista, Cass înţelese. Oare ce-o fi ştiut Ben Wyden despre tochituri, sortimente de păsat şi ouă servite în stiluri pe care nici chiar o expertă a culturii pop, ca ea, nu putea să le descifreze?

Noroc că tocmai atunci sosi chelneriţa, plesnind de ospitalitate sudistă.

— Cu ce îi servim pe domnii? întrebă ea făcând cu ochiul, spre rumoarea asistenţei. O cafeluţă pentru început, plus alte câteva minuţele?

Cass văzu privirea lui Ben îndreptându-se spre cei şase bărbaţi, care acum se uitau atenţi la amândoi.

Individul din capul mesei – care avea o şapcă a echipei Cardinal pe cap şi o scobitoare în gură – dădu din cap provocator.

— Închide ochii, pune deştu pe meniu, şi pe orice nimereşti, tot o să fie bun.

Zâmbind, Ben se conformă recomandării, iar în acel moment atmosfera se schimbă brusc. Pentru un om cu averea şi stilul lui, Ben Wyden nu era deloc înfumurat.

— Le-te-teee, făcu tărăgănat chelneriţa, privind locul unde se oprise degetul lui Ben. Biscuiţi şi jumări încârlionţate cu şuncă!

Următorul răspuns al lui Ben fu hotărâtor pentru ospitalitatea gazdelor:

— N-am auzit în viaţa mea de jumări încârlionţate, dar şunca-mi place. Am să fac o încercare.

Grupul de localnici, care se vedea clar că mâncau acolo cu regularitate, chicotiră şi se felicitară între ei pentru adăpătoarea lor favorită. Mai rămaseră până când Ben luă prima îmbucătură. Reacţia lui îi făcu să plece zâmbind cu

gurile până la urechi, lăsându-i în sfârşit pe Ben şi Cass singuri.

— Chiar îţi place? întrebă Cass încet, peste masa plină cu farfurii.

— Mă gândeam că poate... mă rog, din moment ce amândoi înfulecăm ca lupii, mă gândeam că nici nu mai e nevoie să comentez. Din câte-mi amintesc, credeai că nu eşti în stare să înghiţi altceva decât cafea.

Cass fu nevoită să zâmbească. Mâncarea şi oamenii din local o făceau să se simtă foarte bine, în ciuda întâlnirii cu malacii din sedanul alb.

Mai târziu însă, când Ben se rezemă de spătar, cu a doua ceaşcă de cafea în faţă, Cass ştiu că trebuia să acţioneze. Îşi dăduse seama că Ben Wyden putea învinge pe oricine, dacă-şi punea mintea. Tocmai i-o dovedise. Şi mai ştia că, după ce cucerea oamenii, Ben Wyden putea la fel de bine – tot dacă i se năzărea prin minte – să plece lăsându-i cu buzele umflate. Nu era Tamara Townsend dovada vie a acestui lucru?

Ştiind cât de periculos era Ben şi simţindu-se oarecum mai înviorată, Cass trecu la subiect.

— Era vorba că-mi spui despre... ăă... îâî... Da-da, vorbea cu o fermitate nemaipomenită. Ben zâmbi.

— Despre ce-i în ladă.

Şi ridică din sprâncene de câteva ori, ca s-o tachineze.

Cass ştiu că dăduse de belea.

Până atunci se putuse ţine la distanţă de Ben, sub pretextul relaţiei lor strict profesionale. Acum, stând faţă-n faţă la o masă mică de fast-food, nu-i mai era la fel de uşor. Mai ales întrucât localul era liniştit şi confortabil, şi erau aproape singuri.

După ce-şi frecă bărbia nerasă cu mâinile acelea minunat de puternice, pe care Cass voia de asemenea să le ignore, Ben o privi în ochi, serios.

— Bunica mea, Irene Wyden, colecţionează nişte piese numite „sticlă de Murano”, de când a primit-o pe prima ca dar de nuntă. Lada, continuă el, privind-o pe Cass drept în ochi, conţine o vază.

Cass nu se osteni să-şi ascundă amestecul de surprindere şi dezamăgire.

— O vază…? Ben chicoti.

— Vezi, ţi-am spus eu că nu e mare lucru.

— Nu, stai puţin… Patru huidume cu două maşini, care ne urmăresc şi-s cât pe ce să ne împingă-n şanţ? Nu, nu, dacă-mi spui doar ce e în ladă şi nimic mai mult n-ai rezolvat nimic.

— Bine…

Ben se aplecă peste masă, ţintuind-o pe Cass cu ochii lui cenuşii.

— Dar să rămână între noi, da?

— A, niciodată…

— Da, sunt sigur că n-ai să dai din gură. Nu intenţionat, şi nici că ar conta cu ceva pentru mine. Dar e treaba bunicii mele, nu a altcuiva.

— Jur, insistă Cass. Nu-s atât băgăreaţă, cât…

Ben chicoti din nou, cu ochii îmblânzindu-i-se în timp ce-i susţinea privirea. Cass simţi că i se tăia respiraţia. Îşi dădu seama că, pentru prima oară, Ben Wyden se uita la ea. Se uita cu adevărat. Privirea lui părea să-i absoarbă complet faţa şi gâtul. Acel moment, atât de intens prelungit, alunga orice gând despre… ce era…? O vază…?

Din fericire, Ben reveni la subiect, frecându-şi din nou ţepii de pe bărbie.

— Şi, cum spuneam, bunica mea este considerată una dintre principalele experte şi colecţionare de sticlă veneţiană. Cel puţin, sticlă de acest gen. Eu, unul, nu mă prea pricep, dar tot aud de ea, desigur, încă din copilărie. Şi nu mă refer la piesele funcţionale, ca vesela pentru masă,

ci la obiecte decorative, cum ar fi bolurile, sfeşnicele şi…

— Şi vazele.

— Sticla asta se fabrică pe aceeaşi insuliţă din laguna veneţiană, de o mie de ani încoace. Colecţionarilor le place să găsească specimene rare, iar preţurile şi concurenţa pot ajunge la niveluri înspăimântătoare. Iau naştere conflicte şi ostilităţi între comercianţi, artişti şi, în special, colecţionari.

Cass îşi dădea seama că subiectul începea s-o captiveze la fel de mult ca pe el.

Luând încă o înghiţitură de cafea, Ben continuă:

— Această vază e poreclită Trompeta lui Napoleon şi, din câte am înţeles, nu e rară, veche sau măcar, cum spun ei, importantă. Dar, acum câţiva ani, la Sotheby, a fost scoasă la licitaţie, iar bunica mea şi rivala ei favorită, Contesa de Hawksmore, au purtat o luptă amarnică pentru ea. Până la urmă a câştigat-o bunica mea, contra unei sume pe care n-am s-o menţionez. Povestea despre asta ca şi cum şi-ar fi învins o duşmancă de moarte, ceea ce nu se poate spune despre contesă. Am cunoscut-o şi e o femeie foarte sofisticată şi fermecătoare. Oricum, de aici a început totul.

Cass era fascinată.

— Ce a început de-aici?

— Colecţia bunicii mele este păstrată acum în casa mea – de fapt, vechea reşedinţă de la ţară a familiei, lângă Saint Louis. Cumva, contesa a reuşit să-şi pună agenţii să intre în casă şi să fure vaza – numai Trompeta – după care i-a trimis bunicii mele, prin poştă, un cec echivalent cu suma pe care o plătise.

Cass rămase cu gura căscată, holbându-se la el.

— Nu, n-ai niciun motiv să te sperii. De fapt, sunt vechi prietene. Numai că… în fine, niciuna dintre ele n-ar turna-o pe cealaltă pentru poznele pe care le fac. Am auzit destule poveşti despre toate câte şi le-au făcut una alteia, de-a lungul anilor. Bunica mea abia aşteaptă să rupă cecul

contesei şi să i-l trimită înapoi făcut bucăţele. Nu sunt rivale, ci mai mult concurente, şi niciodată nu amestecă legea în problemele lor. Numai pe mine mă amestecă. Bunica mea are încredere în mine şi-mi povesteşte cu mândrie toate isprăvile. Aşa că acum ştii şi tu, şi…

— Şi poţi avea încredere şi în mine, îi jură Cass cu sinceritate. Dar cum a reuşit s-o obţină înapoi?

— Din câte înţeleg eu, întrucât nunta mea urma să aibă loc la Miami, bunica mea a profitat de ocazie ca să-şi recupereze vaza, pentru că şi contesa îşi ţine colecţia în Miami. Evident, problema transportului acestor obiecte constă în fragilitatea lor, iar bunica mea m-a rugat să duc personal vaza acasă, la Saint Louis. Amânasem luna de miere pentru la vară, când voi avea mai mult timp, aşa că…

— Stai puţin, îl întrerupse Cass. Deci, bunica ta, care locuieşte în Saint Louis…

— Acum locuieşte la San Francisco.

— Deci, bunica ta are… are oameni care fură vaze?

— Oameni care pot fi plătiţi pentru aşa ceva. Foşti poliţişti, detectivi particulari, chiar şi agenţi de securitate. Nimeni nu riscă nimic cu legea, nu vor decât ca totul să rămână secret.

— Deci, indivizii de ieri erau…

— Probabil agenţi de securitate. Oameni care au ştiut cum să pătrundă prin efracţie în colecţia contesei.

— Şi ţi-au dat lada.

— M-au silit s-o iau.

— Iar ceilalţi, cei de azi, sunt…

— Oamenii contesei, care încearcă să obţină cutia înapoi înainte ca vaza să ajungă din nou în colecţia bunicii mele.

Cass stătu un moment pe gânduri.

— Şi nimeni nu consideră toată afacerea asta ilegală.

— Nimeni nu depune plângere. Iar bunica şi contesa nici n-ar lua altceva una din colecţia celeilalte, sau de la vreun

alt colecţionar. Povestea asta cu Trompeta e un fel de joacă de-a lor personală.

— Cred că e-o joacă proprie numai oamenilor bogaţi, oftă Cass, pentru că eu nu-i înţeleg spiritul.

Ben chicoti.

— Cred că majoritatea oamenilor n-ar putea înţelege o asemenea rivalitate. Mai ales întrucât are loc între două femei despre care pot să jur că sunt nişte doamne foarte simpatice. Întâmplător, au şi ele mica lor… ciudăţenie.

Cass oftă din nou.

— Şi totul, numai pentru o vază. O vază care nici măcar nu e „importantă", cum spuneai.

— Mă rog, cred că în cazul de faţă importantă e istoria ei. Se spune că Trompeta le-a fost împrumutată lui Richard Burton şi Elizabeth Taylor, când filmau la „Cleopatra", în Italia. Istoria unei piese, oamenii care au avut-o, pot juca un rol în valoarea şi interesul pe care-l prezintă. Întâmplător, bunica mea o admiră pe Elizabeth Taylor.

— A, da, încercă o glumă Cass, asta explică totul. Deci, oamenii care ne urmăresc acum sunt ai contesei şi…

— Cum spuneam, vor să mă convingă să le dau vaza, sau s-o şterpelească.

— Partea cu şterpelitul mă îngrijorează cel mai tare. Ce anume înseamnă, în cazul de faţă?

Ben râse.

— Înseamnă că trebuie să fim atenţi şi nimic mai mult.

Cass se strâmbă, fără convingere.

— N-au fost relativ politicoşi? chicoti Ben din nou. Măcar în stilul lor propriu, aşa, mai plastic?

— Mie mersul cu maşina în paralel cu mine nu mi se pare politicos, nici plastic, nici elastic şi nici fantastic. Mi se pare mai degrabă înspăimântător. Uiţi întruna că circul cu o maşină scumpă care nu-mi aparţine.

Cuvintele ei îşi făcură efectul. Ben se încruntă.

— În regulă, dacă am ocazia să vorbesc cu ei, am s-o fac. În caz că se mai apropie de noi, îi voi preveni. Aşa-ţi convine?

— Nu-mi convine, răspunse Cass, dar tot e mai mult decât nimic.

— Bun. Atunci, mă duc să-mi iau termosul şi să-l umplu…

— Iar eu mă duc până la toaletă.

— A, şi… poftim… adăugă el, scoţând din buzunar o periuţă de dinţi nouă şi un tub cu pastă de dinţi. Un mic cadou de la „Save-Stop”. Oare cât a trecut de-atunci?

— Doar treisprezece ore, răspunse Cass, după care îi mulţumi că se gândise la ea.

***

Când ajunseră la limuzină, Cass deblocă portiera lui Ben şi îl aşteptă să intre.

— Dacă nu te superi, spuse el, oprindu-se s-o privească, am s-o sun din nou pe sora mea.

— Nu mă supăr deloc. Voi aştepta afară…

— Nu, atâta numai că nu voiam să te simţi jenată că auzi.

— Pot să ridic geamul…

— Cass, te rog intră, şi am s-o sun pe sora mea, bine?

— Bine. Mă gândeam, totuşi, că ne-am putea opri undeva ca să cumpăr un Walkman şi nişte CD-uri. Trebuie să recunosc că liniştea asta începe să mă obosească.

— Am putea sta de vorbă, propuse Ben, urmărindu-i reacţia. De fapt, chiar voiam să te întreb dacă nu… ai pe cineva.

Cass simţi acelaşi şoc fizic din cafenea, când îl văzuse privind-o, privind-o cu adevărat, pentru prima oară.

— Nu, nu am pe nimeni, dar…

— Dar ce?

Îi privi ochii cenuşii. Nu se mai simţea în siguranţă

gândindu-se că era un bărbat de care nu se putea îndrăgosti. Erau mult prea diferiţi.

— Dar ce? insistă el, în timp ce picăturile burniţei slabe i se adunau în păr şi sprâncene, chiar şi în favoriţii negri.

Dumnezeule, cât îi plăcea cum îi stăteau favoriţii aceia!

— Ascultă, spuse Cass, mă aflu într-o perioadă cam delicată a vieţii mele şi, în fine, relaţia noastră e strict profesională…

Îşi dădu seama cât de prosteşte suna declaraţia ei. Cu nici paisprezece ore în urmă, bărbatul acela fusese pe punctul de a se însura.

Întrebarea lui despre viaţa ei personală era ridicolă.

Gândurile pe care i le trezea în minte acea întrebare erau ridicole.

— Mai bine să mergem, spuse ea, lăsându-l să intre în limuzină.

Dar, desigur, Ben trebuia să aibă ultimul cuvânt.

— Decât să ascultăm CD-uri, de ce n-am sta de vorbă?

— Îmi pare rău, domnule Wyden, dar…

— A, deci acum sunt iar „domnul Wyden”, aşa-i, domnişoară, ăă, Morrow?

Cass fu nevoită să zâmbească. La rândul lui, Ben avea un zâmbet fermecător.

— Am putea discuta, de pildă, despre filosofiile noastre de viaţă, propuse el, cu chicotitul acela neaşteptat şi seducător. Cum ţi se pare?

— Nu mi se pare un subiect destul de palpitant. Mă tem că aş adormi la volan.

„Doamne, te rog”, se rugă Cass în sinea ei, „nu-l lăsa să mai chicotească aşa. Şi te rog, te rog, hai să ajungem la Saint Louis înainte ca huidumele contesei să se mai apropie de limuzina mătuşii Mavis!”

Capitolul 4

Iritat, întrucât ştia că nicio vorbă din discuţia cu sora lui nu fusese auzită de Cass, Ben închise telefonul din compartimentul din spate al limuzinei.

După micul dejun, Cass insistase să se oprească în Dothan pentru a cumpăra un Walkman şi nişte CD-uri. Voia să asculte muzică în timp ce conducea, fără să-l deranjeze pe Ben – cum spunea ea.

De fapt, voia să nu-l audă explicând la telefon despărţirea de Tamara. Şi, din cine ştie ce motiv inexplicabil, Ben voia tocmai ca ea să audă acest lucru.

„Prin urmare”, îşi spuse Ben, „fata asta cu păr auriu şi voce ca mierea vrea război”.

— Sora mea, Faith, a fost, spuse el, suficient de tare pentru a se face auzit peste sunetul muzicii din căşti.

Ridicând casca de la o ureche, Cass îl privi în oglindă, cu oarecare cordialitate.

— Poftim?

— Spuneam că a fost sora mea, Faith. Locuieşte în Saint Louis.

Dând din cap cu nepăsare, Cass îşi puse casca la loc pe ureche.

Ben ridică tonul:

— Am hotărât că e cel mai bine să aşteptăm până ajung în oraş, pentru a anunţa despărţirea. Desigur, nu credem că despărţirile apar în „Emily Post”, aşa că preferăm să mai aşteptăm. Pe urmă, multe flori şi câteva telefoane bine plasate.

Întrucât aşa dicta politeţea, Cass îşi scoase din nou casca audio. Ben continuă:

— În mod destul de ciudat, Faith n-a fost atât surprinsă, cât uşurată. Ceea ce e semn bun, fiindcă e sora mea, doar cu un an şi două luni mai mare, şi am mai multă încredere

în ea decât în oricine.

Cass dădu din cap.

— Nu că Faith ar fi antipatizat-o pe Tamara. Numai că nu se cunoşteau prea bine. Şi-mi dau seama că pare ciudat, întrucât Tamara a trăit cu mine aproape trei ani. Locuiam într-o mansardă din centru, cu vedere spre Arch şi spre cheiul râului. În Complexul Wyden, înţelegi. Faith locuieşte dincolo de suburbii, în Summer Hill. La începutul secolului, străbunicul meu a construit proprietatea de-acolo, dar în total avem trei case. A lui, moştenită de mine, a surorii lui, pe care i-a lăsat-o lui Faith, şi încă una, construită pentru părinţii mei când veneau în vizită. I-ai cunoscut pe părinţii mei la Fort Lauderdale, şi deci ştii că tata a ieşit la pensie, acum locuind mai mult pe iaht, împreună cu mama.

După uşoara roşeaţă care apăruse pe gâtul şi obrajii lui Cass, Ben ştia că se jena să asculte atâtea detalii personale despre viaţa lui.

Totuşi, voia să-l cunoască. După ce se termina toată nebunia, Ben voia să-i telefoneze şi să… în sfârşit, s-o facă să-l cunoască mai bine.

— Deci, continuă el, de-asta Faith n-o cunoştea pe Tamara atât de bine. În plus, Tamara călătoreşte mult cu mama ei. Aproape tot timpul. Ne petreceam cu regularitate noaptea de Anul Nou şi săptămâna următoare la Miami, împreună cu familia Townsend…

Chiar şi el se simţea cam incomod, dar bănuia că era prea târziu ca să-şi schimbe tactica. Oricum, aproape terminase.

— Aşa că, în seara trecută, înainte de a lua cina în casa părinţilor ei, când am auzit-o discutând despre relaţia noastră cu o veche prietenă, am chemat-o în cabinetul tatălui său. I-am spus că nu ştiam că nu intenţiona să se aşeze la casa ei. Mereu îmi imaginasem că vom locui la Summer Hill, cu copiii noştri, cu Faith şi copiii ei şi

vizitându-ne cu toate rudele şi prietenii. Totuşi, n-o puteam acuza. Trăieşte aşa cum s-a învăţat şi a fost şocată că mă aşteptam să locuiască, fie şi doar o parte din timp, la Summer Hill. Se grăbi să încheie povestirea:

— Oricum, ne-am dat seama ce distanţă mare ne despărţea. Evident, am mai schimbat câteva cuvinte, dar în mare ne-am despărţit destul de uşor, ba chiar prieteneşte. Şi trebuie să recunosc că niciodată n-am vorbit prea mult. Vreau să spun, n-am vorbit serios, iar acum totul s-a terminat.

Văzând-o pe Cass că se simţea mai stânjenită ca oricând, Ben se hotărî să pună punct.

— Şi astfel, mi s-a luat o greutate de pe umeri. Gata, am terminat, îşi spuse el.

— C-cum…?

Vocea înceată şi senzuală a lui Cass îi atrase din nou privirea spre oglindă.

— Cum ai cunoscut-o pe Tamara?

— Nici nu mai ţin minte exact. Ben se simţea şi el destul de jenat.

— Familiile noastre s-au cunoscut dintotdeauna şi avem mulţi prieteni comuni la New York, dar nu-mi amintesc prea bine cum anume ne-am cunoscut.

— Am văzut-o. De fapt, mai mult am zărit-o. E foarte atrăgătoare. Îmi aminteşte de modelul care m-a înlocuit la Xander Fragrances. Brunetă şi… Mă rog… îmi pare rău, Ben.

— Cum spuneam, n-avem ce regreta. S-a terminat şi e mult mai bine aşa.

Ben trase adânc aer în piept. Stătea pe marginea canapelei şi, frecându-şi barba nerasă, se rezemă de spătar, cu un oftat. Îşi amintea că o întrebase pe Cass, în timpul dimineţii, dacă avea pe cineva. Acum îşi dădea seama cât de elocventă era o asemenea întrebare. Nici n-ar

fi trebuit să se mire că era mai reţinută cu el.

— Îi dai un telefon şi bunicii tale?

Întrebarea lui Cass îl făcu să se concentreze din nou asupra ei.

— La naiba, nu. Sunt prea enervat pe ea ca s-o sun.

— Şi nu va fi dezamăgită? N-o să se supere că nunta s-a contramandat?

— Nu prea. Cum îmi spunea Faith, nimeni din familie şi dintre prieteni nu va fi prea dezamăgit. Tamara şi cu mine nu formam un cuplu stabil. Stăteam prea puţin împreună. Singurii oameni pentru care-mi pare rău sunt părinţii ei. Îşi aduseseră deja câţiva prieteni la Miami, iar alţii erau pe drum. Vor avea de dat unele explicaţii. Dar cred că şi dacă rămâneam, tot penibil ar fi fost. Nu, declară el, rezemându-şi capul de spătar. În ciuda tuturor consecinţelor, e mai bine că am plecat.

Pe când în maşină se lăsa în sfârşit o tăcere mai destinsă, Ben o văzu pe Cass rămânând cu căştile coborâte în jurul gâtului. Peste câteva minute, pe neaşteptate, chicoti:

— Dacă stau să mă gândesc, cred că bunica mea s-a înfuriat foc.

— De ce?

— Păi, a pierdut ocazia de a se întâlni cu contesa. Ştii cât le place să se împungă şi să se tachineze în legătură cu Trompeta.

— Vrei să spui că şi contesa era invitată la nuntă?

— Evident. Iar acum, dacă stau să mă gândesc, e clar că bunica mea şi-a pus oamenii să sustragă Trompeta cu câteva zile înainte, anume ca să mi-o poată preda mie. Ştia că o puteam ţine ascunsă până după nuntă, când urma să mă întorc la Saint Louis. Dar cel mai interesant, pentru bunica mea cel puţin, ar fi fost felul cum se putea fuduli prin faţa contesei la nuntă. Dumnezeule, aproape că-mi pare rău că am făcut-o să rateze ocazia.

Cass râse.

— Ar fi fost distractiv să te uiţi la ele, ştiind cu ce se ocupă. Iar bunica ta mi se pare foarte amuzantă.

— Mda, râse şi Ben, abia aştept s-o cunoşti. O să-i placi.

— Eu? întrebă mirată Cass.

Dar imediat fu şi mai surprinsă, când se uită dintr-o oglindă retrovizoare în cealaltă.

— Of, nu! Iar au apărut.

Ben privi pe fereastră. Într-adevăr, sedanul alb tocmai apărea lângă ei.

Îl cuprinse furia – o stare nu tocmai familiară pentru el. Indivizii aceia o nelinişteau pe Cass şi, la toţi dracii, se săturase!

— Ţine-o tot aşa, Cass, ca să mă lămuresc cu tipul de la fereastră.

— Poftim? Asta nu-i maşină pentru cascadorii, să ştii. Manualul şoferului nu conţine şi asemenea jocuri.

— Haide, haide…

Ben deschise fereastra.

— Suntem aproape în paralel. Hai, că poţi.

Se aplecă afară cât de mult putea, cu părul fluturându-i în vântul rece. În timp ce bărbatul din cealaltă maşină cobora şi el geamul, salutând cu două degete la frunte, Ben mugi:

— Aţi înnebunit, sau ce? Nu vedeţi c-o speriaţi pe domnişoara? Jocul ăsta-i periculos al naibii, şi dacă nu vă lăsaţi păgubaşi, eu chem copoii! Şi, sincer să fiu, mă doare-n cot de ce-o să spună contesa!

Spre surprinderea lui Ben, omul din sedan dădu din cap, salutând chiar, în stilul său ciudat. În timp ce ridica geamul la loc, se înţelese cu partenerul lui să rămână în urmă, pentru ca la prima ocazie să se piardă în trafic.

— Al naibii, că frig mai e! comentă Ben, închizând şi el fereastra. Te simţi bine?

— Perfect, răspunse Cass. Un fior o dădu de gol.

— Dar nu-mi vine să cred că au cedat atât de uşor.

— Într-adevăr, confirmă Ben, rezemându-se de spătar. Nici mie nu-mi vine a crede.

***

— O, Doamne, cum am reuşit? întrebă Cass, încercând să se uite în acelaşi timp pe hartă şi la şoseaua îngustă, cu două benzi, din lumina farurilor. Am fost atât de atentă…

— Stai aşa.

Ben se aplecă peste umărul ei, studiind şi el harta.

— Uite, îi arătă Cass, dezgustată. Asta-i Alternativă 39. Ştiam eu.

— Ei, ai făcut şi tu o greşeală. Nu-i greu. Aproape s-a întunecat, iar când am oprit pe I-24, ca să luăm hamburgeri…

— Şi am avut atâta grijă! Credeam că, după ce-am trecut de Nashville, aproape că am ajuns. Mai aveam doar şase ore până la Saint Louis şi…

— Şi douăzeci de ore pe drum. Eşti obosită, Cass. Oricine ar fi obosit, după ce-a condus aproape două zile şi o noapte, fără să doarmă.

De fapt, Cass nici nu ştia ce simţea. Numai de un lucru era sigură: frustrare.

Din fericire, Ben se întoarse pe canapeaua din spate, luând harta cu el.

— În fond, n-avem de ce să ne facem probleme. Alternativă 39 merge aproape paralel cu Interstatala 24, pe care putem reveni la Clarksville. Suntem într-o zonă numită Ţara Dintre Lacuri. E o regiune de agrement care se întinde din Tennessee până în Kentucky şi, din câte văd eu, dacă o ţinem drept înainte nu vom avea nicio problemă. În niciun caz nu merită să facem cale-ntoarsă.

Cass privi peisajul care abia se mai zărea în întunericul înserării – copaci scheletici şi coline unduitoare, aproape fără niciun semn de viaţă.

— Zonă de agrement, zici? întrebă ea.

— Mda, pentru canotaj şi pescuit, cred. Vara, forfoteşte de activitate, dar acum e cam pustie.

— Cât ţine?

— Încă treizeci şi cinci, patruzeci şi cinci de mile, cred.

— Ei, tot e ceva. Mai puţin de-o oră.

Cass se rezemă de spătar, încercând să se relaxeze. Nu greşise chiar atât de grav.

— Ştii, Cass, ne-am putea opri la magazinul ăsta, numit „Hal's Western", ca să luăm două mantouri. Nu pare să fie prea departe. Afară e destul de frig, iar tu nu eşti obişnuită.

— Am pătura de la stadion. Şi-n plus, până la Saint Louis mai sunt doar şase ore. Nu merită să-mi cumpăr un pardesiu, numai pentru şase ore.

— Mda, dar şi în Saint Louis va fi frig. Vei sta un timp acolo. Ai nevoie să dormi, înainte de a lua avionul înapoi spre Miami, după-amiază la două, şi nu poţi umbla pe străzi fără pardesiu. În plus, nici mie nu mi-ar strica unul.

— Vrei să spui că nu ţi-e destul de cald? Pot să dau încălzirea mai tare…

— Nu, în maşină mi-e destul de cald. Când ne oprim, vreau să zic.

— Ei, nu va trebui să mai oprim de prea multe ori.

— De ce eşti aşa de încăpăţânată?

— Încăpăţânată? Nu-s încăpăţânată deloc. Vreau numai să ajung acolo şi gata.

— Şi eu, dar…

Lumina strălucitoare a unei firme, ivindu-se ca de niciunde, le reteză gâlceava. Da, amândoi erau obosiţi şi frustraţi. Cass ştia că Ben, deşi sperase să se relaxeze, nu prea putuse să se destindă, necum să mai şi doarmă.

Tensiunea emoţională îşi spunea cuvântul.

— Bine…

Poate că era într-adevăr cam încăpăţânată, îşi spuse ea, în timp ce privea firma luminoasă de la „Hal’s Western” apropiindu-se, tot mai mare.

— Ar merge un pardesiu. Să sperăm numai că aici găsim ce-avem nevoie.

„Hal’s Western”, o clădire imensă, fără etaj, cu faţada în stil western, se înălţa în mijlocul unei parcări viu luminate, surprinzător de pline.

— De unde vin toţi oamenii ăştia? întrebă Cass, oprind limuzina în capătul parcării, sub un felinar. Şi ce caută un magazin în stil western în Tennessee?

— Mulţi americani de la ţară au adoptat stilul western, Cass. Chiar şi eu, copilărind lângă Saint Louis, la Summer Hill, am purtat numai blugi şi cizme de cowboy.

Cass fu ca lovită ca de trăsnet.

— Tu, în blugi şi cizme de cowboy?

— Aveam terenuri de tenis şi o piscină. Dar aveam şi un grajd cu echipamente western, nu englezeşti. Faith şi cu mine l-am măturat cu vârf şi-ndesat, la vremea noastră. Bunicul meu spunea că, dacă ţinem cai, trebuie să avem grijă de ei.

— Deşi cred că-i dau dreptate bunicului tău, tot nu mi te pot imagina în blugi şi cizme.

— Cizme mânjite cu bălegar, preciză Ben.

Cass râse. Când deschise portiera de lângă volan, simţi şi ea aerul rece de-afară.

— Aproape că le uitasem, murmură Ben, ieşind din spate, în timp ce o privea pe Cass cum se înfofolea cu pătura. Vreau să zic, au fost nişte vremuri extraordinare, în ciuda bălegarului.

O luară la fugă spre uşă şi ajunseră roşii la faţă, cu respiraţia tăiată, numai pentru ca un tânăr politicos şi

zâmbitor să le spună că magazinul se închidea.

— Închideţi? se miră Ben. Dar nu e decât cinci şi-un sfert.

— Da, domnule, iar marţea, în afara sezonului, închidem la cinci şi jumătate.

— Înseamnă că mai avem cincisprezece minute. N-avem nevoie decât de două pardesie.

— Îmi pare rău, domnule, dar aşa am primit ordin. Lui Cass începeau să-i clănţănească dinţii.

Niciodată în viaţa ei nu-i fusese frig şi nu era în stare să-şi imagineze aşa ceva nici chiar dacă ar fi încercat.

Tânărului, care purta o canadiană groasă şi o pălărie de cowboy, păru să i se facă milă de ea. Profitând de compasiunea lui, Ben spuse:

— Ascultă, e clar că amândoi avem nevoie de haine călduroase. Ştim perfect ce anume vrem şi, dacă n-ar fi strict necesare, n-am mai insista.

Până la urmă, tânărul se înduplecă, iar Cass intră în „Hal’s Western”, jurând să nu mai scoată în viaţa ei nasul pe uşă afară.

Magazinul era intim, demodat şi aglomerat. Cass observă din nou că atrăgeau atenţia, ea înfăşurată în pătură, iar Ben, în ţinuta lui de seară. În doar câteva minute, găsiră două cojoace din piele de oaie întoarsă – scumpe, cu o căptuşeală de lână superbă. Cass se îndrăgosti pe loc de ele.

Din păcate, Ben, care spusese că nu făcea cumpărături niciodată, se transforma aproape într-un maniac. Comandă douăsprezece cămăşi, pentru a fi expediate la Saint Louis, spre entuziasmul vânzătorului şi chiar al lui Hal însuşi, care îşi făcu apariţia din cine ştie ce ungher.

— Serios, Cass, ar trebui să-ţi alegi şi tu ceva, o îndemnă Ben, în timp ce Hal, care era un om foarte drăguţ, le zâmbea radios aidoma portretului său de pe firmă. Ar fi incomod ca, după ce faci duş, să iei pe tine aceleaşi haine.

Lui Cass nu-i ardea să probeze blugi. Niciodată nu-şi putea găsi o pereche potrivită fără ca mai întâi să treacă prin chinurile iadului. Dar, întâmplător, prima pereche pe care o văzu îi venea ca o mănuşă. La insistenţele clientului ei, îşi alese şi o cămaşă albastră, lenjerie intimă de bumbac, rezistentă, sutiene şi şosete.

Când îl regăsi pe Ben, acesta avea pe cap o pălărie Stetson neagră. În combinaţie cu ţepii bărbii, îl făcea să arate precum cel mai sexy pistolar din Vestul Sălbatic.

Zâmbete, ţepi şi pălării Stetson. Cass nu credea să mai reziste mult timp.

— Mda, spuse el, zâmbind spre o pereche de cizme pe care se pregătea să le încalţe – spre deosebire de alte trei perechi, deja expediate acasă – am uitat cât de comode sunt astea. Mă simt foarte bine cu ele. Desigur, nici nu mai prea stau pe la Summer Hill, dar… Şi tu, Cass? Ai găsit tot ce voiai? Orice ai nevoie, să ştii. Spune şi se rezolvă.

Hal ciuli din nou urechile.

De parcă le-ar putea avea mai ciulite, îşi spuse Cass.

— Nu, răspunse ea, pentru mâine am rezolvat totul. Îţi mulţumesc.

Şi cu asta, cumpărăturile fură încărcate în cărucioare, iar Cass privi uluitoarea defilare a acestora spre casa de marcat, îşi luă pe ea cojocul, fără a-i tăia măcar eticheta.

— E extraordinar aici, comentă Ben. Şi toţi sunt îngăduitori în legătură cu ora târzie.

După ce ajunseră la limuzină, Cass porni motorul apoi, în timp ce maşina se încălzea, iar Ben punea cumpărăturile în portbagaj, ieşi din nou pentru câteva momente.

Burniţa se oprise de câteva ore, iar aerul era încă umed, încremenit şi rece.

Era o experienţă nouă pentru ea.

Dar nu era numai atât. Înainte de a se fi urcat în maşină, i se păruse că auzea ceva.

— Cass? întrebă Ben venind spre ea, cu obrajii înroşiţi de frig. Ce e? Diferenţa de vreme?

— Da… Nu… Nu ştiu. Mi s-a părut c-am auzit ceva.

— Ce să auzi?

— Nici nu ştiu, şi nu-mi spune că sunt obosită. Ştiu şi eu că sunt.

— Nu ştiam cum s-o propun, dar cred că ar trebui să facem un popas…

— Un popas? Numai asta nu!

Ben tăcu un moment, aşteptând-o să se gândească la sugestia lui.

— Nu trebuie decât să ne odihnim vreo două ore. Şi, gândeşte-te, Cass. N-ar fi plăcut un duş, cald şi bun…

— Nu.

Cuprinzându-şi trupul cu braţele, Cass îşi alungă gândul duşului din minte. Dar, în clipa următoare…

— Ai auzit? şopti ea.

— Ce să aud?

Fără să-i răspundă, Cass ocoli grăbită limuzina, spre felinar. La baza acestuia, văzu ceva asemănător cu un sac de pânză groasă. Auzi din nou sunetul şi se aplecă, urmată îndeaproape de Ben.

— Ce-are înăuntru? întrebă el, în timp ce Cass deschidea gura sacului.

— O, Doamne, Ben…!

Simţea că i se întorcea stomacul pe dos.

— E un sac cu căţeluşi, şi cred că unii dintre ei au murit.

Capitolul 5

— Mă rog, nu pot fi toţi morţi.

Aşezat pe călcâie, Ben inspecta sacul cu căţei pe care Cass îl găsise sub felinarul din parcarea magazinului „Hal’s Western”.

— Cel puţin pe unul l-ai auzit…

Privindu-l fără tragere de inimă, Cass se înfioră. Deşi luminile magazinului rămăseseră aprinse, nu se mai vedea nimeni. Domnea un sentiment extrem de ciudat. Îşi strânse mai tare pe trup cojocul de oaie.

— Da, continuă Ben, unul mai trăieşte. Abia-abia se mai ţine… Pe el l-ai auzit.

Cass se cutremură din nou, dar nu din cauza frigului.

Când se ridică, Ben luă sacul într-o mână, iar pe cealaltă o întinse spre Cass. Aceasta se pomeni cu un căţelandru un palme, un ghem de blană neagră, cu doi ochi mici şi lucioşi ca doi năsturei.

— Un căţel, murmură ea.

— Mda, şi acum ce facem?

Privind în jur, ochii lui Ben se opriră asupra magazinului.

— Încă n-au stins luminile. Urcă-n maşină, Cass. Aşteaptă la căldură, până…

Fără o vorbă, intrară amândoi în limuzină, Ben ţinând sacul cu tristul său conţinut, iar Cass, cu ghemotocul tremurător de blană neagră în mâini. Nu avusese un câine în viaţa ei, necum un căţelandru nou-născut, şi nu ştia ce să facă cu el, aşa că-l puse cu grijă pe fotoliul de alături. Ambreie şi porni încet spre intrarea magazinului.

De cum ajunseră, Ben coborî şi veni lângă portiera lui Cass.

— Cu siguranţă, o să-l ia cineva, spuse el – când deodată…

Privi încruntat lângă maşină, făcând-o şi pe Cass să se

întoarcă într-acolo.

— Ce dracu'…?

Alături apăruse sedanul alb, accentuându-i lui Cass şi mai mult senzaţia de irealitate.

În timp ce omul de lângă şofer cobora geamul, Ben explodă:

— Hai, băi fraţilor, doar v-am spus să ne lăsaţi naibii-n pace!

— Ei, domnule Wyden, doar ştiţi că nu vă facem niciun rău.

Coborându-şi privirea spre Cass, omul dădu din cap:

— Bună seara, duduiţă. Ne scuzaţi dacă v-am speriat, promitem să nu ne mai apropiem pe furiş.

Întrucât Cass nu găsi niciun răspuns, individul continuă:

— Ne-a părut foarte rău când aţi luat-o pe Alternativă 39, lângă Nashville. Era uşor să greşiţi, dar…

— Ce naiba mai e şi asta? îl întrerupse Ben. Domnişoara nu se află aici ca să stea la taclale cu voi. Şi-acum ştergeţi-o, până nu chem sticleţii.

Luă căţelul din mâinile lui Cass şi porni spre uşa magazinului.

— Vă putem ajuta cu ceva? o întrebă pe Cass omul din sedan, netulburat.

— Mda, răspunse Ben peste umăr, puteţi s-o întindeţi.

— Nu vrem decât să stăm de vorbă cu dumneavoastră, domnule Wyden.

Ben bătu în uşa de sticlă a magazinului, abia stăpânindu-se, în timp ce continua nervos spre omul din sedan:

— Ştiu despre ce vreţi să vorbim. Dar problema e că nu vreau eu să vorbesc cu voi. Aşa că dispăreţi de-aici.

Bătând din nou la uşă, se întrebă cu voce tare:

— De ce n-o fi deschizând nimeni? Văd că mai circulă oameni înăuntru.

Salutând-o pe Cass cu două degete la frunte, individul din

sedan îi făcu semn celui de-al doilea să pornească.

„Ciudaţi mai sunt oamenii”, îşi spuse Cass, în timp ce un om din magazin venea în sfârşit la uşă. După un scurt schimb de replici, îl văzu deschizându-i lui Ben ca să intre.

Într-un târziu, Ben ieşi din magazin. Când se aşeză pe bancheta din spate, Cass observă de ce rămăsese atât de nemulţumit. Căpşorul negru al căţelului, cu ochii lui strălucitori, se iţea dintre gulerul cojocului şi bărbia lui Ben.

— Nu vrea să-l ia nimeni, spuse Ben.

— Şi-acum ce facem?

— M-au îndrumat la un veterinar. Undeva mai în faţă, pe Weaver Road, se face din Alternativă 39. Unul, Doc Murphy. S-ar putea să-l ia el. I-au dat un telefon, ca să-l anunţe că venim.

— Pe Weaver Road? întrebă Cass, consultându-şi harta.

— Ia-o spre nord pe 39, iar după un hotel care se cheamă nu-ştiu-ce roz...

— „Domul Plăcerii Roz”.

— Mda, cum o fi. Cam la trei mile de-acolo spre apus, pe Weaver Road, acest Doc Murphy are o clinică. A spus că lasă aprinsă lumina de pe verandă.

Ridică privirea spre Cass, prin oglinda retrovizoare.

— Avem de ales?

Ridicând din umeri, Cass se refugie în activitatea familiară a condusului limuzinei. După o manevră prin spatele magazinului lui Hal, conform instrucţiunilor lui Ben, găsiră tomberoanele unde putură lăsa sacul cu jalnicele rămăşiţe dintr-însul.

Cass nu-şi putea imagina ce fel de om ar fi făcut aşa ceva. Cine era în stare să abandoneze nişte căţei într-o parcare, în toiul iernii? Furia, tristeţea, oboseala, toate o loveau în acelaşi timp, iar Cass ştia că şi Ben avea aceleaşi simţăminte. Pentru prima oară, Ben lăsă lumina stinsă în timp ce străbăteau Alternativă 39 pe întuneric, căutând

Weaver Road.

— Aici e, observă Ben după un timp. „Domul Plăcerii Roz”, nici mai mult, nici mai puţin. În viaţa mea n-am văzut mai multe neoane roz clipind. Mda, intersecţia asta trebuie să fie cea dintre Alternativă 39 şi Weaver Road.

Înscriind maşina pe drumul de ţară, Cass deveni mai atentă. Limuzina, deşi nu de tipul celor mai lungi, era destul de mare pentru a o îngrijora, iar Weaver Road, îngust şi şerpuitor, cu suişuri şi coborâşuri, trecea pe sub copaci desfrunziţi, cu crengile coborâte deasupra, prin mijlocul unei zone nelocuite, sălbatice.

— În faţă, Cass. Acolo trebuie să fie. Lumina de pe verandă e aprinsă.

O casă albă de lemn, nu prea impresionantă, stătea într-o curte ceţoasă, plină cu copaci scheletici. Pe verandă ardea un bec, plimbându-şi alene razele prin umezeala unduitoare din aer. Iar dedesubt, ca un căpitan pe puntea navei, aştepta un bărbat scund şi rotofei, al cărui păr alb şi scămoşat plutea ca un caier de mătase prin lumina palidă.

Cass coborî geamul. Dar, înainte de a apuca să vorbească, omul de pe verandă îi strigă:

— Da, don’şoară, aţi nimerit bine. Eu-s Doc Murhpy şi nu trebuie decât să mergeţi mai departe, pân-la uşa mea din dos. Arde şi-acolo un bec. Şi pe urmă intraţi în casă.

Cass conduse limuzina pe lângă casă, auzind de la distanţă o hărmălaie de câini lătrând.

— Asta trebuie să fie, comentă Ben, conducând-o pe uşa din spate a combinaţiei de locuinţă şi clinică veterinară.

După întunecimea ceţoasă de afară, camera în care intrară îi făcu lui Cass impresia unei săli de operaţie, rămasă neschimbată cam de prin anii treizeci.

Sub o lampă puternică, arătarea scundă şi durdulie care-i salutase de pe verandă tocmai punea o hârtie curată pe masa de examinare.

Luându-şi un halat alb peste tricoul cu inscripţia „îl (inimă) pe tataia”, Doc Murphy pocni din degetele învăluite în latex, pentru a arăta că nu le putea strânge mâinile.

— Deci, aţi găsit un căţelandru care s-a pierdut de mama lui, care va să zică?

După ce făcu prezentările, Ben scoase din cojoc ghemul miţos şi îl puse pe masă. Doc Murphy se apucă imediat de treabă, rapid şi eficient. Cass şi Ben, neavând ce altceva să facă, îl priveau.

— E norocos, spuse Doc Murphy după câteva minute. Are vreo opt săptămâni, aşa că probabil mămică-sa l-a-nţărcat. Sigur, asta nu-nseamnă c-o să doarmă noaptea, nici măcar c-o să mănânce bine. O vreme, cel puţin. E corcitură şi probabil n-o să crească prea mare, da mai mult ca sigur c-o să fie flocos cât încape. Dacă mai aşteptaţi un minuţel, îl spăl un pic.

Schimbând o privire cu Cass, Ben se foi stânjenit de pe un picior pe altul. Trebuia să pornească la drum, dar nu-l puteau opri pe bunul doctor, care vorbea din nou:

— Şi va să zică aşa, tocmai vă făcuserăţi de nişte cojocele, când l-aţi găsit pe prichindelul ăsta-n parcare la Hal.

Cass simţi că-i veneau din nou toţi dracii.

— Am fost şocată să-l găsesc aşa. Toţi căţeii aceia mici, şi numai unul mai rămăsese în viaţă…!

Doc Murphy îi aruncă o privire, înălţându-şi sprânceana albă şi stufoasă.

— Viaţa la ţară, când e aspră, înăspreşte şi oamenii, comentă el, curăţind blana căţelului cu un lichid cu miros slab antiseptic. Cine-a făcut treaba asta probabil s-a gândit că mai mult de-atâta nu putea să facă pentru căţelandri. La ţară, aproape toată lumea are câini, şi o dată ce-i ai, greu te mai desparţi de ei. Deşi, nici să-i laşi în parcare, cu gândul că i-o găsi careva ca să-i ia acasă, nu mi se pare cea

mai deşteaptă treabă. Da, la o adică, cine din noi e deştept chiar tot timpul? Bine măcar că v-aţi găsit unul sănătos.

— A, dar nu intenţionăm să-l păstrăm, reuşi să strecoare Ben. Credeam…

După câte se părea – observă Cass – privirea înţeleaptă a lui Doc Murphy îl putea reduce la tăcere chiar şi pe Ben Wyden.

— Mda, nu mă-ndoiesc că ştiu ce-aţi crezut, domnule Wyden.

Ieşind din cameră, unde lăsă căţelul agitat pe masă, Doc Murphy reveni imediat cu o cutie şi nişte ziare. În tot timpul cât le rupse, aşternându-le pe fundul cutiei, continuă să vorbească.

— Lucrez aici de peste cincizeci de ani. Deşi, desigur, încă mai încerc s-o conving pe nevastă-mea că m-am pensionat. Pescuiesc, îmi distrez nepoţii şi ajut oricând e cazu'. Şi mai am vreo două hambare pline de cuşti, toate cu câini în ele. Dintotdeauna am avut o mare slăbiciune pentru câini şi fac pentru ei tot ce pot. Da, ştiţi…

Dispăru din nou pe o uşă, de unde reveni cu o cutie mai mică.

— …nu-i acelaşi lucru. Vreau să zic, o cuşcă, o ieşire la aer pe zi şi toată mâncarea necesară nu-i totuna cu un cămin.

Doc Murphy începuse să umple cutia mai mică – după cum citi Cass pe pachete – cu mâncare pentru căţei, vitamine pentru căţei, lapte praf pentru căţei şi pudră – tot pentru căţei.

Ochii ei se îndreptară automat spre ai lui Ben.

— Ascultaţi, ăă, domnule doctor, spuse el, e extraordinar că ne ajutaţi. Dar, înţelegeţi, noi eram doar în trecere. Mergem de la Miami la Saint Louis. Înţelegem ce faceţi aici şi vă admirăm foarte mult… De fapt, aş fi chiar foarte bucuros să vă ofer o donaţie care să însemne ceva pentru

dumneavoastră. Dar, vedeţi, noi nu…

Doc Murphy chicoti, cu ochii săi albaştri licărind ca două stele când auzi referirea la bani.

— Să nu mă-nţelegi greşit, fiule. Îţi primesc donaţia cu plăcere. Oricât ar fi de generoasă. Da – un băiat simpatic ca matale? Că doar, dacă ţi-ai dat osteneala să salvezi căţelul ăsta, cu siguranţă că-i poţi oferi şi un cămin fericit. Mhm, continuă el, luând nişte medicamente dintr-un dulăpior alb, poţi folosi instrucţiunile scrise aici. E destul de sănătos, da astea au să-l mai învioreze.

— Nu tocmai, răspunse Ben, privind-o uimit pe Cass, în timp ce veterinarul continuă:

— Nnţ, mie donaţiile îmi convin de minune. Da nici toţi banii din lume nu se compară cu un cămin. La fel ca oamenii, şi câinii au nevoie de familii. Le-o fi plăcând lor să aibă pe unde să se zbenguiască, da pe urmă au nevoie de un loc unde să se întoarcă acasă. Au nevoie să-şi fugărească visurile, ca să zic aşa, da şi unde să vină înapoi. Înapoi unde le e locul. Dumneata ce zici, domnişoară? Da, domnişoară, că văd că n-ai verighetă şi-s prea bătrân ca să deprind obiceiul de a lua oamenii la pertu.

Imediat ce privirea pătrunzătoare dar şi caldă a lui Doc Murphy se aţinti asupra ei, Cass nu-şi mai putu lua ochii de la el. Toate referirile lui la fuga după visuri şi la un loc unde să te simţi acasă… Oricât părea de smintit tot ce se întâmplase de când se rătăciseră pe Alternativă 39… avea impresia că Doc Murphy vorbea despre ea. Şi ea, la fel ca acel căţeluş, se pierduse. Nici ea nu se simţise niciodată undeva cu adevărat ca acasă.

— Da… răspunse. Vreau să zic, nu, nu sunt măritată…

Doc Murphy îşi arcui spre ea o sprânceană stufoasă.

— Ei, n-o să mai ţină mult. Ba chiar, ai să te măriţi mai curând decât crezi. Da-ntre timp, ai nevoie de-o casă. O casă destul de mare ca să-ncapă-n ea şi-un căţel.

De când îşi scosese mănuşile, Doc Murphy cotrobăise printr-un sertar. Se întoarse spre Cass, venind spre ea cu o pereche de foarfeci în mână.

— Îmi dai voie? întrebă, arătând spre etichetele care încă mai atârnau de manşetele cojocului.

— Da, mulţumesc, răspunse Cass.

— Deci, înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa? se interesă el, în timp ce tăia etichetele, privind-o în ochi.

Un moment, Cass avu impresia că Doc Murphy putea să-i citească până-n adâncul sufletului.

— În legătură cu nevoia de a fugi după vise – ca să zic aşa – şi pe urmă nevoia, la fel de mare, de a avea o casă a ta unde să te întorci.

Cass nu ştia ce să răspundă. Noroc că Doc Murphy se întorsese cu spatele, aruncând etichetele tăiate

Într-un coş de gunoi. Apoi îl privi pe Ben, folosind aceeaşi combinaţie unică de sinceritate glumeaţă şi intensitate binevoitoare.

— Şi matale, fiule? Mata ştiu că ai o casă a dumitale.

— Am un apartament, dar nu e deloc cel mai potrivit loc pentru un câine.

— Dă-i o casă, fiule, nu? Un cămin. Asta-i problema cea mai importantă.

— Un cămin? Nu… recunoscu Ben, lăsând privirea în jos. Nu fac decât să locuiesc acolo. Casa mea, adevărata mea casă, e închisă. De ani de zile am închis-o.

— Mda, mă rog… oftă Doc Murphy, cu lucirea din ochi pălindu-i. Oameni fără casă… Câini care latră… Prea mulţi, prea mulţi câini care latră.

Ben aruncă o privire spre Cass, apoi se apropie de masa de examinare. Cu o mână puternică şi fină, mângâie spatele arcuit al căţeluşului.

— Ascultaţi, ăă, domnule doctor, am să-i găsesc un cămin. Am o soră şi doi nepoţi, şi cu toate că ştiu c-o să mă

strângă de gât pentru asta… în fine, dacă nu-l primeşte, am să găsesc eu pe altcineva…

Imediat, Doc Murphy zâmbi din nou.

— Ştiam eu. În clipa când v-am văzut intrând pe uşă, am ştiut c-aveţi ce vă trebuie ca să-l ajutaţi. Nu-mi pierd eu vremea cu oricine, să ştiţi. Deşi, trebuie să recunosc, continuă el întorcându-se spre Cass, cu ochii sclipindu-i din nou, m-aş fi aşteptat ca dumneata să te îndupleci prima. Cred că înţelegi cât de importante sunt locurile, căminele, pentru oameni şi câini. Da, până una-alta, adăugă el pornind iar spre uşă, eu mai aduc nişte ziare. O s-aveţi nevoie de cât mai multe ziare.

— Nu, fără ziare, replicară Cass şi Ben la unison, după care zâmbiră amândoi.

— Avem ziare destule, adăugă Ben, scoţându-şi din buzunar carnetul de cecuri. Vă mulţumim.

După o discuţie despre starea de sănătate a căţelului şi felul cum trebuia să aibă grijă de el, Cass îl duse la limuzină, în timp ce Ben o urma cu cele două cutii în braţe.

— Mă simt de parcă tocmai aş fi făcut cunoştinţă cu un guru, comentă el. Al meu, probabil.

Pesemne că zâmbetul lui Cass reflecta aceeaşi combinaţie de sentimente la adresa bătrânului pezevenghi.

— O fi Vrăjitorul din Oz.

— Sau poate Yoda, uşor deghizat.

— Sau agentul de public relations al lui Dumnezeu în problemele câinilor.

Era plăcut să poată glumi din nou. Deşi situaţia nu se ameliorase cu mult faţă de momentul când sosiseră la Doc Murphy, căţelul era în esenţă sănătos.

— Ce faci? întrebă Cass, încetinind pasul, în timp ce Ben deschidea portiera din faţă a limuzinei.

— Mă mut la tine, spuse el. Cel puţin, pentru un timp. Avem de vorbit.

— Of, Ben...! Nu vreau să vorbesc. E aproape şapte şi jumătate şi mai avem – cu puţin noroc – doar şase ore de drum.

— Urcă-n maşină, insistă Ben, luându-i căţelul din mâini. Urcă, am spus.

Adunându-şi toate rezervele de răbdare, Cass se aşeză la volan. Faptul că Ben stătea lângă ea era destul de deconcertant. Dar, cu pălăria neagră Stetson înclinată pe cap, cu barba şi mai ţepoasă şi cu cojocul descheiat, în timp ce-şi potrivea cu grijă cizmele pe lângă cutie, unde căţelul se cuminţise în sfârşit... cât mai putea să-l ignore?

— Ascultă, Cass, spuse el, zău că trebuie să ne oprim. Şi, deşi detest ideea, cel mai apropiat loc e motelul Cutărică Roz. Ăla pe lângă care am trecut, la intersecţia Alternativei 39 cu Weaver Road.

— Nu.

— Haide, Cass. Conduci de douăzeci şi cinci de ore. După o zi întreagă de muncă. Dacă ne oprim acum, putem adormi pe la şapte jumate, opt. Lăsăm o comandă să ne scoale la patru dimineaţa şi facem cele şase ore destul de uşor ca să prinzi avionul de la două după-amiaza.

Cass băgă limuzina în marşarier.

— Ia-o înainte, Cass. Doctorul a spus că-n spatele casei ai loc unde s-o întorci.

Schimbând vitezele, Cass conduse limuzina în jurul micii clădiri de lemn. Abia atunci îşi dădu seama de greşeală. Înaintase prea mult pe alee ca să se poată întoarce fără ca Ben s-o îndrume cu o lanternă. Slavă Domnului că doctorul îi spusese despre curtea din spate.

Poate că era într-adevăr prea obosită ca să mai conducă în siguranţă.

Făcuse deja a doua greşeală.

— Haide, Cass, insistă Ben, după ce limuzina ajunse într-un spaţiu destul de întins ca să se poată întoarce comod

spre alee.

Da, de data asta avusese noroc.

— Ştiu că motelul ăla nu e deloc atrăgător, continuă el, dar gândeşte-te, Cass, putem face duş. Eu pot să mă bărbieresc, iar mâine-dimineaţă ne vom lua pe noi haine curate.

Cu cât erau mai irezistibile insistenţele lui Ben, cu atât Cass se încăpăţâna mai mult să se împotrivească. Îndreptându-şi umerii, opri la capătul aleii, înainte de a ieşi pe Weaver Road.

Şi, chiar în acel moment, două faruri se aprinseră, scăldând în lumină limuzina.

— Ce naiba?!... exclamă Ben, gata-gata să facă explozie. Stai, nu-mi spune...

Erau indivizii cu sedanul alb. Reducând farurile pe faza scurtă, rămaseră în aşteptare, cu motorul în ralenti, până când limuzina ieşi pe drum şi se putură înscrie în urma ei.

— Ei bine, eu m-am săturat, scrâşni Ben printre dinţi.

— Ce vrei să spui? întrebă Cass, apăsând pe frână, căci Ben începuse deja să coboare din maşină.

Fără să-i răspundă, Ben se duse în spate. Bombănind o înjurătură deocheată de tot, deschise portiera şi scotoci pe podea. În câteva secunde, dezgropă dintre ziare lădiţa bunicii sale şi porni cu ea spre sedan.

— Ben! strigă Cass după el, oprind motorul limuzinei.

Dar, înainte ca ea să-şi poată descheia centura de siguranţă, Ben intrase deja în vorbă cu cei doi care coborâseră din sedan. Şi vorbea destul de tare ca să se-audă până la Saint Louis şi Miami totodată:

— Poftim, afurisiţilor! Mă doare-n cot de chestia asta, n-aveţi decât s-o luaţi! Şi-acum, valea! Pentru că, jur, dacă vă mai văd o singură dată, eu chem gaborii!

Lui Cass nu-i venea să-i creadă urechilor. Şi nici cei doi haidamaci nu puteau crede, după câte se părea. Un

moment, nu făcură decât să stea pe loc, unul ţinând delicat lada, în timp ce îl priveau tăcuţi pe Ben cum se întorcea spre portiera din faţă a limuzinei.

— Porneşte, îi spuse el lui Cass.

— Dar, Ben…

— Am zis să-i dai drumu'. Mi s-a acrit şi nu vreau să mai vorbesc despre asta, nici să mă gândesc măcar.

Când Cass puse limuzina în mişcare, sedanul dispăruse de mult. Probabil că oamenii contesei erau atât de uimiţi, încât nu voiau să-şi forţeze norocul.

Şi nici nu voiau să-l mai vadă pe Ben.

Cass nu vorbi decât când ajunseră în apropierea intersecţiei cu Alternativă 39.

— Ai dreptate. Şi eu cred că ar fi bine să facem un popas şi să ne odihnim.

Ben oftă adânc.

— Nu-ţi face griji, Cass. Mi-am venit în fire.

— Nu, nu de asta e vorba.

— Nu? o privi el, cu un zâmbet obosit pe chipul neras.

— Mi-am dat seama că am făcut o a doua greşeală, înaintând prea mult pe aleea lui Doc Murphy. Nu cred că mai pot conduce în siguranţă.

— Mă rog, dacă aşa crezi… în momentul de faţă, tu decizi.

La intersecţie, Cass coti în parcarea destul de plină din faţa motelului „Domul Plăcerii Roz". Ben coborî încă înainte ca maşina să ajungă în dreptul recepţiei – dar numai pentru a încremeni pe loc.

Cass se uită să vadă ce anume îi atrăsese atenţia.

În şirul autovehiculelor parcate ordonat, cu boturile spre clădirea joasă, în formă de L, se vedea sedanul alb.

Aşteptându-se la o nouă izbucnire din partea lui Ben, Cass fu surprinsă să-l vadă aplecându-se în cadrul portierei, pentru a-i vorbi calm:

— Nicio grijă, n-am să repet figura. E clar că ăsta-i singurul motel pe-o distanţă de nu ştiu câte mile şi, atâta vreme cât nu-s obligat să-l văd pe ăla salutându-mă, suport să dorm în aceeaşi clădire cu el. Un singur lucru, Cass: nu luăm camere separate.

— Dar…

— Îmi pare rău, însă n-aş putea dormi ştiindu-te singură într-un loc ca ăsta.

— Ben, am nevoie de spaţiu. Amândoi avem nevoie…

— Vrei să mă trezesc din somn ori de câte ori aud cel mai mic zgomot? Haide, Cass, suntem oameni în toată firea.

Ce putea să-i mai spună?

Capitolul 6

În aura ceţoasă a neoanelor roz, pe veranda motelului „Domul Plăcerii Roz”, Ben descuie, cu mare strângere de inimă, ultima uşă din capătul clădirii.

— Trebuie să recunosc că m-aş cam fi temut să las limuzina acolo, spuse Cass, privind spre parcarea destul de aglomerată. Noroc că ai întrebat dacă o putem parcă lângă clădire. Deşi dinăuntru n-am s-o pot vedea, sunt mai uşurată ştiind că e aici, după colţ.

— Cred că, dacă n-o văd imediat, oamenii nu se vor deranja cu ea.

Abătut cum niciodată nu se mai simţise, Ben deschise uşa camerei şi aprinse lumina. Un moment, stătură amândoi în uşă, cu lucrurile în braţe. Era clar că se aşteptaseră la ceva mult mai rău.

Cass chicoti:

— Destul de drăguţ, mm?

— Mai potrivit ar fi cuvântul kitsch.

— La ora asta, nu mă interesează alte cuvinte decât „curat” şi „apă caldă”.

Evident, privirea lui Ben se opri asupra patului. Sperase să existe şi o canapea, dar nu se vedea niciuna. Numai un pat de două persoane, acoperit cu satin roşu peste pătura din imitaţie de blană de tigru, perne în formă de inimă pe lângă cele mari, iar în rest, mai nimic. Două scaune tapiţate tot cu imitaţie de tigru, o consolă pe care se afla sticlărie, o frapieră şi un televizor cu circuit închis, două noptiere… şi nimic mai mult.

— Bine măcar că e curat, declară Cass încheindu-şi inspecţia camerei deocheate din faţa ei.

Îşi aruncă mocasinii din picioare, cojocul şi geanta. Pe lângă sacoşa de la „SaveStop”, îşi mai adusese sacoul negru de la costum. Începu să scoată acul de cravată din

argint de la rever.

— Sper că nu te-aştepţi să faci tu duş primul, spuse ea, sperând să menţină un spirit destins.

— Cass, ăă, ştii…

Când Cass îl privi, Ben îi văzu vulnerabilitatea întipărită pe faţă. Era frântă de oboseală, dar nu numai atât. La Doc Murphy, în ochii ei se ivise o undă de tristeţe, care de-atunci nu mai dispăruse.

— Ascultă, reluă el, punând în cutie căţelul adormit. Hai să dăm cărţile pe faţă. Nu-mi place situaţia asta, nici ţie nu-ţi place, dar cred că ne putem descurca. Fă tu duş prima, iar eu mă întorc la limuzină şi aduc aici tot ce ne mai e necesar.

Ieşi din nou în ceaţa roz de-afară, părăsind camera care îl făcea să se simtă şi mai frustrat. De obicei, era Domnul Autocontrol în persoană. Toţi îi spuneau – şi dintotdeauna îi spuseseră – cât de mult se puteau baza pe el, cât îl admirau. Cum de ajunsese să-şi piardă controlul într-un asemenea hal? Şi aproape peste noapte! Ce i se întâmpla?

Cass. Asta voia să i se întâmple.

Cum reuşise să intre într-o asemenea încurcătură?

Stăpânindu-şi furia crescândă, Ben luă din limuzină pachetele cu haine recent cumpărate şi se întoarse în camera de motel. Cass era sub duş. Scoase din punga de celofan tricoul cu emblema statului Florida şi bătu în uşa băii.

— Ţi-am adus tricoul, Cass.

O auzi răsucind robinetele duşului.

— Vin acum.

Încercând să nu-şi imagineze cum arăta, Ben trase aer în piept, pentru a-şi potoli agitaţia.

Cass deschise uşa doar atât cât să scoată o mână, printre aburi parfumaţi.

— Mulţumesc, Ben.

Repezindu-se spre uşă, Ben se refugie în aerul umed şi rece al nopţii, cu luciri intermitente de neon. După ce-şi mai reveni, intră din nou în cameră – şi imediat îşi regretă graba.

Aşezată pe marginea opusă a patului acoperit cu satin roşu, în ţipătorul tricou din Florida, Cass îşi aplica loţiune pe picioare.

Nişte picioare nemaipomenite, observă Ben, dându-şi seama că până atunci n-o văzuse decât îmbrăcată cu pantaloni.

Expresia de pe faţa ei, când ridică privirea spre el, îl descumpăni şi mai mult.

— Iartă-mă, dar cred că am consumat prea multă apă caldă. Nu ştiam că în moteluri apa caldă se poate termina şi…

— Nu contează. Pot face duş şi cu apă rece.

— Zău aşa, Ben, îmi pare rău, dar s-ar putea să mai fie călduţă…

— Am spus că nu contează.

Bun, deci începea deja să-şi iasă din sărite.

Străduindu-se să se stăpânească, mai făcu o încercare de conversaţie, în timp ce-şi aduna lucrurile pentru duş.

— I-ai telefonat mătuşii tale, ca s-o anunţi despre întârziere?

— Da, a spus să nu-mi fac probleme. Ştiu că are încredere în mine.

Ben încerca să ignore pernele în formă de inimă şi tapiţeria tigrată. Tot ce nu era din satin roşu sau cu dungi, era roz. Mai puţin Cass. Cu părul ei blond ca mierea strâns în creştetul capului, parcă ar fi fost făcută din unt şi zahăr caramel. Şi probabil că în pat era la fel de savuroasă ca untul.

— Îmi pare rău pentru problema cu apa, repetă ea, cu vocea aceea înceată şi senzuală.

Ben se retrase în baia stacojie, lăsând duşul să-i risipească tensiunea crescândă.

Când reveni în dormitor, îmbrăcat cu lenjerie curată, Cass îşi pilea unghiile.

Lui Ben îi plăcea s-o vadă cum îşi desfăşura activităţile cotidiene. După duş, şi el se simţea mai uman.

— Ai avut dreptate, spuse, apa era destul de caldă, dar va trebui să mă bărbieresc dimineaţa. Pentru bărbierit am nevoie de apă fierbinte, adăugă, mângâindu-şi barba tot mai ţepoasă. Cred că arăt ca un evadat din cel mai apropiat penitenciar.

Cass zâmbi.

— Din cel mai apropiat penitenciar cu securitate redusă, unde au terenuri de tenis şi de golf.

Ben se bucura că o vedea zâmbind din nou.

— Îmi pare rău că am o atitudine de bombă cu ceas faţă de unele lucruri, spuse el.

— Am trecut amândoi prin momente dificile. Ridicându-se în picioare, Cass îngrămădi pe un scaun cuvertura de satin roşu şi pernele în formă de inimă, trăgând apoi la o parte pătura imitaţie de tigru. Mda, sigur, ce putea să găsească dedesubt, dacă nu cearşafuri roz-bombon?

Le văzură amândoi în acelaşi timp şi izbucniră în râs.

Vizibil mai relaxată, Cass se vârî în pat.

— Nu ştiu dacă ai observat, în baie, dar cele două sortimente de colonie sunt Dulceaţa Rozelor şi Mârâit de Tigru. Data viitoare când îl vezi, să-i spui lui Alexandre Dave să fie atent, că-l haleşte concurenţa!

— Tu ce parfum ai ales? o întrebă Ben, îndreptându-se spre baie ca să-şi clătească termosul.

— Dulceaţa Rozelor, bineînţeles.

Ben nu voia să se dea de gol, arătând cât de mult îi ameninţa echilibrul emoţional mirosul ei, chiar şi într-o atmosferă exagerat de parfumată. După ce stinse lumina

din baie, se înapoie la pat şi se aşează pe margine, cu spatele spre Cass.

— Ai dat comanda de deşteptare? întrebă el, pe un ton surprinzător de normal.

— Pentru ora patru dimineaţa.

— Au!

— Acum e abia opt. Înseamnă că vom prinde opt ore de somn.

— Mda, dacă adormim imediat. Ţi-ai dat ceasul cu o oră înapoi, după decalajul orar?

— Da, să trăiţi. Mai câştigăm încă o oră de somn. Ben aruncă o privire în cutia cu căţelul adormit.

Cass stinse lumina de pe noptiera ei şi se întoarse pe-o parte – cu spatele spre el, evident.

— Căţelul e bine?

Vocea ei, îndulcită de somn, era atât de sexy încât aproape că-l făcu pe Ben să se repeadă pe uşă afară.

— Doc Murphy a spus că probabil va dormi mult. Dar i-am pregătit mâncarea, pentru orice eventualitate.

— Ai mai avut vreodată grijă de un căţel?

— Numai în copilărie. Şi niciodată de unul atât de mic.

— Şi Faith? Crezi c-o să-l primească?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Ben privi spre lampa de pe noptiera lui. Răspândea o lumină roz intensă. Ridică pătura şi, cu mare grijă să rămână în jumătatea lui de pat, întinse mâna şi stinse lumina.

— La naiba…! mormăi el, văzând cât de aproape de margine rămânea.

Câteva dungi subţiri de lumină – lumină roz, clipind întruna – de la firma electrică de afară, pătrundeau printre jaluzele, căzând exact pe perna lui – şi pe cea mai mare parte a patului.

Când Ben aprinse din nou lampa, Cass se ridicase deja în

capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Trebuie să potrivesc jaluzelele.

Ben se întinse peste cutia căţelului, trăgând de cordonul jaluzelelor.

— Fir-ar să fie, sunt strânse la maximum.

După ce stinse lumina şi reveni în pat, întrucât lumina roz îi venea drept în ochi, nu-i mai rămase decât o singură soluţie.

Se întoarse cu faţa spre Cass.

Dar lumina continua să-l deranjeze, chiar şi aşa – chiar şi prin ploaie, chiar şi ţinându-şi ochii acoperiţi cu un braţ.

— Poate că, dacă agăţi o pătură… propuse Cass, cu vocea mai somnoroasă şi mai sexy ca oricând.

Lui Ben îi venea să explodeze. Se gândea să-şi ia cartea şi să citească. Se mai gândea şi la alte lucruri – lucruri periculoase, cum ar fi fost mirosul dulce şi parfumat al lui Cass.

Ce putea să facă?

Să înnebunească, asta putea.

Nu mergea s-o lase singură într-un asemenea loc. Şi nu era în stare să stea nemişcat.

Se trânti pe spate, simţind liniile de lumină roşie care-l sfredeleau până-n creier.

— Cât de probabil crezi că e să fi primit camera asta? Vreau să zic, ce şanse sunt ca firma să lumineze printre jaluzele – printre jaluzelele care sunt blocate exact la distanţa potrivită – şi să aştearnă dungi roşii pe pat? Vreau să zic, cât de probabil e aşa ceva?

— Dacă aştepţi puţin, îmi iau abacul şi-ţi calculez probabilităţile.

— Şi de ce tocmai roz bombon? Ce crezi?

— Roz bombon?

— Mda, în fond, ce-are culoarea asta aşa de sexy? Mie

rozul bombon mi se pare de-a dreptul zaharisit.

— Despre ce vrei să discutăm, despre teoria decoraţiunilor interioare sau despre filosofia de viaţă? Aia care ar trebui să mă adoarmă şi nu merge?

Ben se întoarse spre Cass. Unde-i dispăruse autocontrolul?

Dumnezeule, nu putea simţi cum iradia dorinţă? Părea gata să aţipească şi…

Aproape cu uşurare, Ben auzi căţeluşul agitându-se. Se concentră asupra lui şi treptat, încet, sunetele scăzură. Pe la opt şi douăzeci, îmbrăcat, Ben îi dădea de mâncare, la lumina lămpii din baie. Căţelul scheuna în continuare.

Aproape adormită, când Ben făcu al treilea drum până la chiuvetă, Cass îl întrebă:

— Eşti sigur că-i e doar foame? După cum schelălăie, cred că suferă.

— Mă ocup eu. Doc Murphy a spus să încercăm mai întâi puţină mâncare pentru căţei. Încerc să i-o pasez cu apă caldă, în capacul tubului de cremă pentru ras.

— Cât de inventiv eşti, murmură Cass. Şi ce spirit gospodăresc ai…

— Dacă nu-i place mâncarea, va trebui să-i dau ceva pentru căţei mai mici. Poate chiar lapte praf. Dar Doc Murphy presupunea că e înţărcat şi gata să…

— Mda, l-am auzit când a spus. Sper numai ca vecinii să nu cheme Brigada de Protecţie a Căţeilor.

Ben luă căţelul din cutie, începând să-l mângâie. Îl duse în baie şi-l îmbie să mănânce din terci. La drept vorbind, se bucura că avea ceva de făcut. Orice, numai să scape de Cass, de pat şi de afurisitele alea de dâre roz.

— Unde te duci? îl întrebă Cass, ridicându-se, când Ben îşi luă cojocul pe el.

— Culcă-te la loc. Noi ieşim câteva minute. Poate că dacă se plimbă puţin, înţelegi, dacă respiră aer curat…

Cu căţelul în mână, Ben ieşi din cameră, închizând uşa în urma lui.

Da! îşi spuse el triumfător. Scăpase. Dar cel mai mult îl bucura alt lucru: Cass avea destulă încredere în el ca să se culce în acelaşi pat.

Păcat că nu putea face şi el acelaşi lucru.

Acum, nu mai avea nevoie decât de un plan ca s-o facă să se deschidă şi să-i dezvăluie secretele ei. Era adevărat că avea de prins un avion şi le mai rămăseseră şase ore de drum, dar Ben se hotărâse.

Pentru prima oară în viaţa lui, era îndrăgostit. Îndrăgostit de Cass Morrow. Nu avea nevoie decât de o stratagemă ca s-o captureze pe independenta şi sprintena Cass.

Capitolul 7

Cass stătea lângă patul camerei de motel, privind cearşafurile roz mototolite. Era uluitor dar, în pofida tuturor temerilor ei, dormise o noapte întreagă în acelaşi pat cu Ben Wyden şi reuşise să se odihnească.

Da, Ben Wyden îşi dăduse toată silinţa s-o ajute, iar Cass îi era recunoscătoare. Pregătise limuzina, iar acum se plimba prin cameră cu căţelul în braţe, mângâindu-l şi vorbindu-i, în timp ce Ben îşi termina toaleta matinală, în baie.

Spusese că suferise un „accident” cu căţelul în braţe şi voia să facă un duş fierbinte. Acum, Cass era sigură, avea să se şi bărbierească în sfârşit.

— L-ai ţinut pe Ben treaz azi-noapte, micuţule?

Cass nu era obişnuită cu câinii, dar ghemuleţul acela negru şi pufos era foarte drăgălaş. Cu ochii lui negri şi solemni, îi cucerise imediat inima.

— Gâgâlice mică... Ţi-e dor de mămica ta, sărăcuţule? Bine că-l ai pe Ben. Din câte-mi dau seama, îţi poate fi un excelent înlocuitor de mămică.

Nervoasă, deşi fără să aibă vreun motiv anume, Cass se duse la fereastră şi privi printre jaluzelele care cauzaseră atâtea probleme în seara trecută.

Nu-i veni să creadă, dar parcarea era aproape goală. Toate maşinile din ajun dispăruseră pur şi simplu.

Iar în faţa ochilor ei stătea sedanul alb, cu motorul pornit, împrăştiind un nor alb de gaze de eşapament în aerul rece al dimineţii.

Efectiv, nu-i venea să creadă.

Îl văzu pe şoferul sedanului dând din cap spre partenerul lui, care se duse la recepţie, probabil pentru a preda cheia camerei, în timp ce şoferul revenea în cameră.

Fascinată, Cass îl observă apoi revenind la sedan, cu lada

în mâini.

Inima începu să-i bată cu putere.

Şoferul puse lada cu vaza pe podeaua maşinii, în spatele fotoliului din faţă. După ce închise portiera, o încuie şi o mai verifică o dată.

Abia când şoferul plecă din nou de lângă maşină, lăsând portiera din faţă deschisă, Cass simţi un gol în stomac.

— Ben! şuieră ea, ca şi cum acesta ar fi putut-o auzi prin uşa închisă.

Alergă la uşă şi-l strigă din nou:

— Ben!

Ben deschise.

Avea un prosop roz-bombon înfăşurat pe şolduri şi, cu un alt prosop, îşi ştergea ultimele urme de spumă de ras de pe faţă. Imaginea lui şi aburii parfumaţi din baie aproape o făcură să uite ce voia.

— Ga… gangsterii… Vreau să zic… gorilele… tipii ăia…

— Mda, ştiu. Pleacă?

— Vino aici, la fereastră.

— Cass, nu mă interesează ce…

— Am putea-o şterpeli înapoi.

— Ce?

Apucându-l de braţ şi punând din mers căţelul la loc în cutie, Cass îl trase pe Ben spre fereastră. Într-adevăr, sedanul era la locul lui, aşteptând. Complet părăsit, cu portiera din dreapta deschisă.

— E în spatele fotoliului din faţă, spuse Cass. În partea dinspre noi. Lada.

— Nu vreau să…

— Dar de ce, Trompeta lui Napoleon aparţine bunicii tale. Indivizii ăştia n-o merită. Unde ţi-e… unde ţi-e…?

— Cass, ăsta nu-i un sport de competiţie.

— Ei bine, eu mă duc, declară ea, descuind deja uşa camerei.

— Te duci pe dracu’!

Ben o împinse într-o parte şi, înfăşurându-şi mai strâns prosopul pe şolduri, ieşi pe verandă.

Cass simţi valul de aer rece şi, retrăgându-se la fereastră, continuă să privească printre jaluzele.

De fapt, spectacolul nu era chiar atât de neobişnuit. Cu excepţia faptului că Ben avea pe el doar un prosop, desigur, şi păşea cu grijă, fiind desculţ. Când ajunse la maşina oprită, vârî mâna prin portiera deschisă din faţă pentru a o debloca pe cea din spate. Cu mişcări rapide, deschise şi acea portieră, scoase lada, apoi blocă portiera la loc.

Cu mişcări repezi şi graţioase ca ale unui atlet, Ben reveni spre cameră. Cass îi deschise uşa, apoi o încuie în urma lui, în timp ce Ben punea lada pe consolă, lângă televizor.

— La naiba, frig mai e, bombăni el, aşezându-se pe marginea patului, pentru a-şi masa laba unui picior. Când e vorba de vaza asta, în familia mea mintea o ia la sănătoasa.

Cass îl acoperi cu pătura tigrată, apoi se aşeză lângă el.

— Dar ai reuşit! Ai luat-o înapoi! Iar ăia doi nici nu ştiu!

În timp ce Ben trecea la masajul celuilalt picior, Cass începu să-i frece umerii laţi, prin pătură.

— Cass, meseria indivizilor ăstora e să ştie ce se întâmplă. Şi poţi fi sigură că au văzut limuzina. Poate încă nu ştiu că vaza e la noi, dar vor afla nu peste mult. Şi nu te mai apropia de jaluzelele alea!

Da, îi ghicise gândul de a reveni la fereastră. Cass se aşeză pe pat.

— Oricum, n-ai să vezi nimic, continuă Ben, dar ei ar putea să te vadă, iar asta îi va pune pe gânduri. Nu că ar avea vreo importanţă… Cum spuneai, am luat vaza înapoi, şi îi aparţine bunicii mele. N-au decât să se cărăbănească.

— Călătorie sprâncenată! le ură Cass, privindu-l fudulă pe

Ben.

— Mda, zâmbi el. Şi eu le-o doresc, şi mă bucur că eşti de aceeaşi părere.

Îi mângâie obrazul cu dosul degetelor.

— A meritat să le săltăm Trompeta, numai ca să te văd zâmbindu-mi aşa.

Însă, chiar în timp ce se uita în ochii lui Ben, Cass simţi că zâmbetul i se ştergea de pe buze. Niciodată n-o mai atinsese. Sau poate era doar prietenos, aşa cum dorise ea tot timpul?

Ben îşi apropie şi mai mult capul, înclinându-l într-o parte, cu ochii aţintiţi spre gura lui Cass.

Nu, nu era doar prietenos – iar acest gând o inundă ca un val fierbinte, lucios şi roşu ca satinul de pe pat.

— Cass, Cass, şopti el, apăsându-şi buzele peste ale ei. Ştiam eu că eşti dulce ca mierea.

O sărută din nou, încet, încet de tot, pe buze, pe obraz, coborând arzător spre gât. O cuprinse cu braţele, trăgând-o spre el. Iar Cass se supuse. Pieptul lui cald, presărat cu fire de păr negru, era exact aşa cum şi-l amintea ea.

O săruta. O săruta ca şi cum i-ar fi fost nepreţuită, ca şi cum ar fi trăit împreună ani de zile, până când se contopiseră într-o singură fiinţă.

Când se lăsă peste ea, sărutând-o tot mai profund şi începând să-i răsfire părul cu mâinile, Cass ştiu că şi el ştia. Da, era lihnită după dragoste. Încet, sigur, Ben o făcea să-l dorească. O aducea spre limită. Numai cu gura şi cu sărutările. Altfel n-o atinsese. Cass era încă îmbrăcată complet, iar el, aproape gol.

— Trebuie s-o luăm cu încetul, Cass. Chiar dacă ne va lua toată ziua… şi toată noaptea…

Toată ziua. Toată noaptea. Ca şi cum ar fi fost împreună de ani de zile, ca şi cum şi-ar fi aparţinut unul altuia.

Încercând să nu-l asculte, Cass îşi auzi cealaltă voce. Să-

şi aparţină unul altuia? Aceasta era capcana. Îl cunoscuse pe Ben Wyden în urmă cu nicio săptămână. El rămăsese singur de nici două zile. Peste opt ore, Cass urma să ia avionul înapoi spre Miami.

Cass ştia că Ben îi simţise retragerea.

O sărută din nou, căutându-i limba cu a lui, ademenind-o, dar fără succes. Nu mai avea acelaşi efect.

— Nu fac asta cu necunoscuţi, îşi auzi ea propria voce murmurând.

Ben se ridică deasupra ei, zâmbindu-i, cu glasul şi privirea tulburate ca de fum.

— O, Cass, dar mă cunoşti. Întrebarea este: mă vei lăsa să te cunosc şi eu pe tine?

Când Cass continuă să-l privească în ochi, fără nicio reacţie, Ben se lăsă păgubaş, ca un gentleman ce era. Aproape. Ridicându-se încet, îşi lăsă prosopul roz-bombon să alunece în jos, fără a-l apuca în momentul când începu să cadă. Zâmbindu-i cu expresia aceea nouă, tandru-toridă, aşteptă suficient pentru a o lăsa să vadă bine ceea ce refuza să privească.

— Pare o risipă cumplită, dar…

Ridică din umeri, cu acelaşi zâmbet scandalos de viril pe buze, şi intră în baie, închizând încet uşa în urma lui.

***

Când ieşi din cameră, Ben ştiu că urma să aibă de furcă. Lângă portiera din spate a limuzinei, Cass aştepta, cu ochelarii negri pe nas, pentru că soarele începea să răzbească printre nori – sau, mai bine zis, ca semn că revenise la atitudinea strict profesională.

Ben, însă, nu se lăsă descurajat. Era îndrăgostit de Cass. Îşi făcuse un plan pentru a o cuceri şi, aşa cum ar fi ştiut orice om care făcea afaceri cu el, le câştiga întotdeauna pe

cele importante.

Ducând lada cu vaza spre compartimentul din spate, îi spuse cu zâmbetul pe buze:

— Azi am să stau în faţă, Cass.

— Dar am pus căţelul în spate.

— Atunci, am să-l aduc şi pe el în faţă.

Cass rămase lângă portiera din spate, încăpăţânată, privindu-l în tăcere pe Ben cum revenea spre ea de la portbagaj, unde pusese vaza. În timp ce deschidea portiera din spate, Ben îi zâmbi:

— Ştiu că ai vrea să revenim la profesionalism, Cass, dar nu se mai poate. Nu după tot ceea ce s-a întâmplat în cameră.

Cass roşi, dar se încăpăţână să rămână lângă portieră. Ben luă cutia cu căţelul, zâmbindu-i fermecătoarei sale adversare, în pofida ochelarilor de soare care-i ascundeau vederea.

— Sunt clientul tău încă, nu? Ăă, şeful, să zicem? Fără o vorbă, Cass ocoli până în dreptul volanului şi se aşeză. După ce puse cutia cu căţelul sub bord, Ben se aşeză şi el. Nu-şi putu stăpâni cel mai larg şi mai diabolic zâmbet cu putinţă, deşi pe Cass o irita şi mai mult.

— Motelul ăsta nu mi-a displăcut deloc, să ştii... Când Cass scoase limuzina pe alee, Ben continuă, încurajat:

— Imitaţia de tigru şi rozul-bombon au o anumită calitate...

Se vedea clar că-i forţa mâna. Dar Ben era fericit şi plin de speranţă. Cass, cu vocea ei îmbătătoare, cu coloraţia ei ca mierea – dulce, sexy, caldă, Cass era exact femeia pe care şi-o dorea. Femeia de care avea nevoie. Frustrarea explozivă din noaptea trecută se transformase într-un calm răbdător, iar Ben avea un plan. Se hotărâse să nu facă altceva decât să-i vorbească. Tot drumul, până la Saint Louis, dacă n-avea încotro. Excepţional de convingător

atunci când dorea să fie, era convins că nu putea să dea greş, în ciuda ochelarilor de soare şi a tăcerii.

Adevărat, încă nu cunoştea amănuntele. Cass putea chiar să prindă avionul de după-amiază şi să se întoarcă la Miami, ca să mai aibă puţin timp de gândire. Dar, până atunci, urma s-o convingă că era destinată să facă parte din viaţa lui.

***

— Cred că mă duc să încălzesc în limuzină, pentru căţel, spuse Cass, împingându-şi în lături bolul cu fulgi de cereale.

De cealaltă parte a mesei din braseria aglomerată, Ben o privi cu furculiţa ridicată pe jumătate spre gură.

— Dar abia dacă te-ai atins de mâncare. Oricum, căţelul n-are nicio problemă. Nu stăm de mult timp aici, mâncarea e destul de bună, iar mie, cum ţi-am spus, mi-e foame.

Insinua, desigur, că prezenţa lui Cass îi sporea pofta de mâncare, mai ales după scena de la motel, când o sărutase flămând ca un om înfometat. De fapt, Cass era „flămândă după dragoste”, iar acum Ben juca şi pe această coardă.

Zâmbetul lui spunea totul.

Cass, însă, nici nu voia să se gândească. Instinctul, ca de obicei, o îndemna să se retragă.

La fel ca oamenii, şi câinii au nevoie de familii, auzi ea din nou glasul lui Doc Murphy.

— Hei, Cass!

Văzu mâna puternică şi agilă a lui Ben acoperind-o pe a ei, peste masă.

— Te simţi bine?

Îşi trase mâna repede.

— N-am nimic. Numai că ar fi timpul să mergem. Cass regreta că era ursuză. Dar trebuia neapărat să-i reziste lui Ben Wyden. Cel mai mult detesta acea senzaţie insidioasă

de a fi împreună cu el, chiar acum, când începeau să revină la realitate.

— Deci, ce nume zici că ar fi bine să-i dau? Întrebă Ben.

Cass îl privi distrată.

— Cățelului, adică? Vrei să-i dai un nume? Credeam că-l vei dărui unuia dintre nepoții tăi.

— Mda, dar m-am mai gândit. Înțelegi, cuvintele lui Doc Murphy au avut un mare efect asupra mea. Lăsând gluma la o parte, a avut dreptate când a spus cât de importantă e apartenența. Știu cu certitudine că, de vreo săptămână încoace, mă gândesc numai la Summer Hill. Casa pe care mi-a lăsat-o bunicul meu. Știa că o iubeam, dar cu toate afacerile care mă rețin în Saint Louis, mi-e greu să fac naveta zilnic. Totuși, cred că-mi lipsește mai mult decât mă așteptam. E închisă, plină de praf, n-o vizitez decât de vreo două ori pe an. Doar ca s-o verific. Cred că Doc Murphy mi-a amintit un lucru pe care-l știam dintotdeauna. Summer Hill este, cum să spun… este Tara mea. Acolo sunt acasă.

Simplul cuvânt „acasă” îi trezea lui Cass disperarea. Ar fi vrut ca Ben să-și termine mai repede micul dejun. Voia să pornească din nou la drum.

— Deci, insistă el, sfredelindu-i ochii cu privirea. Ce nume să-i pun? Doc? Sau Yoda? Poate chiar Oz…?

Cass nu putu nici măcar să zâmbească, în loc de răspuns.

— Nu, continuă Ben, cred că Murphy e numele cel mai potrivit. Nu vreau să-l uit pe bătrânul pișicher.

Deși își împinse farfuria la o parte, dădu din cap chelneriței să-i mai pună o cafea.

Când Cass refuză, femeia își continuă drumul, lăsându-i din nou singuri.

— Crezi că Murphy e un nume potrivit? Cass făcu un efort.

— Nu știu nimic despre câini, despre îngrijirea lor, și totuși, pentru tine pare atât de firesc…

— Cred că am puţin mai multă încredere în mine, datorită experienţei cu nepoţii mei. Chiar şi când erau foarte mici, Faith, sora mea, insista să am de-a face cu ei cât mai mult, iar acum mă bucur. Asta mi-a oferit asupra vieţii o perspectivă care m-a adus aici unde sunt. În dimineaţa asta mi-am dat seama că am nevoie de o casă, de o familie, de copii. Doc Murphy n-a făcut decât să distileze esenţa ideii. Un loc unde câinii, la fel ca oamenii, să simtă că se întorc acasă, cum spunea el.

Cass simţi din nou acea durere subtilă. Şi-o înăbuşi însă, trecând chiar şi peste durerea care se citea în ochii cenuşii ai lui Ben.

— Cred că Murphy e un nume potrivit, spuse ea, pe un ton voit nepăsător.

— Mda, presupun că am să mă duc mai des la Summer Hill. Să-l las pe Murphy să zburde şi să se joace cu băieţii. Faith şi cumnatul meu, David, şi-au luat un angajament faţă de proprietate şi duc o viaţă fericită acolo.

Cass nu ştia ce să spună.

— Deci, continuă Ben, umplându-i ceaşca de cafea, în ciuda privirii ei nemulţumite, tu după ce visuri alergi?

— Măcar eu am visuri, răspunse Cass, din nou acră. Pun pariu că un om ca tine, căruia nu-i lipseşte nimic, nu mai are nevoie de visuri.

— O, am şi eu destule. Visez companii care să nu aducă numai profituri mari, ci şi produse bune. Companii care să împlinească nevoile şi chiar visurile patronilor. Sunt un om de afaceri demodat pentru vremurile astea. La fel ca bunicul meu, încă mai cred într-o afacere cinstită, o strângere de mână, avantajoasă pentru toată lumea. Dintotdeauna am alergat după acest vis. Dar…

Mai luă o sorbitură de cafea, în timp ce Cass încerca să-i ignore gura.

— Cum spuneam, acum mi s-a redeşteptat un vis vechi,

personal, pe care aproape că-l uitasem. Un vis pe care intenţionez să-l urmăresc cu hotărârea cu care fac tot ceea ce fac. Şi câştig aproape întotdeauna.

Cass simţi atât de puternic impactul sugestiei lui Ben, încât se ridică de la masă. Ben insinua că ea devenise subiectul visului…

— Te-aştept în maşină, spuse.

Spre surprinderea ei, în acel moment doi oameni se apropiară de masa lor.

Nimeni alţii decât haidamacii, angajaţii contesei, zâmbitori ca doi vechi prieteni.

— Bună dimineaţa, salută purtătorul de cuvânt, cel care vorbea întotdeauna de la fereastra din dreapta a sedanului. Ne bucurăm că vă revedem.

Ben se ridică şi el, în timp ce din ochi îi dispărea toată căldura pe care o manifestase faţă de Cass.

— Deşi nu pot spune că mă bucur la fel de mult, nu sunt surprins. La ce te poţi aştepta, când baţi drumurile cu caravana circului?

Cei doi zâmbiră din nou, dar numai primul continuă să vorbească:

— Ce plăcere să constatăm că nu v-aţi pierdut simţul umorului, domnule Wyden. Eu mă numesc Bob Sellers, iar el este colegul meu, Bob Whitecastle. Domnişoară Morrow…

Fără tragere de inimă, Cassle răspunse la salut, în timp ce Ben le strângea mâinile, posomorât.

— Putem lua loc şi noi? se interesă Bob Sellers.

— Nu, tocmai plecam, replică Ben.

— Doar câteva minute vrem să vă reţinem, domnule Wyden.

— Dar, vedeţi, ştiu ce vreţi să-mi spuneţi şi nu mă interesează. M-am săturat de toată aiureala asta, iar dacă bunica mea şi contesa au ceva de împărţit, ar trebui să facă

naibii ca toată lumea şi să pună mâna pe telefon. Iar pe noi să nu ne mai amestece.

Dând de înţeles că discuţia se încheiase, Ben o luă pe Cass de braţ. Totuşi, mai avea un cuvânt de spus:

— Şi ţineţi minte că nu suntem în desenele animate cu Road-Runner. Potoliţi-vă, fraţilor, că de nu, chem poliţia. Şi de data asta vorbesc serios!

Când Bob Sellers îi adresă obişnuitul lui salut cu două degete la frunte, Cass simţi mâna lui Ben strângând-o şi mai tare de cot.

Atmosfera începea să devină inflamabilă.

— Hai sictir… murmură Ben printre dinţi, numai de ea auzit, cu buzele strâmbate într-un zâmbet complet lipsit de haz.

Capitolul 8

— La naiba, nu-nţeleg de ce mă las afectat aşa de Bob Sellers ăsta şi saluturile lui mieroase!

În timp ce scotea limuzina din parcarea braseriei, Cass se străduia să ignore prezenţa lui Ben. Ceea ce nu era deloc uşor. Ben stătea pe locul de lângă ea, cu picioarele cam strânse, întrucât Cass trebuia să ţină bancheta trasă mai în faţă, ca să ajungă la pedale. Având şi cutia cu căţelul între genunchi, stătea fără îndoială destul de incomod.

Şi totuşi, rămânea acolo. Aşa cum recunoscuse, se hotărâse s-o cucerească, iar Cass se îndoia că l-ar fi putut abate ceva de la acest scop. Gândul era ameţitor, palpitant, nebunesc, înspăimântător. Îi plăcea să viseze că Ben Wyden se ţinea după ea. Dar dacă o prindea? Pe lângă Cass, îşi mai dorea şi o casă şi o familie.

Numai de nu s-ar fi potrivit atât de bine unul cu altul, îşi spunea ea.

Numai de-ar fi ajuns odată la Saint Louis – atunci, cu siguranţă, le-ar fi venit minţile la cap.

— Şi cu tine, Cass. Şi cu tine vor încerca. Cass redeveni atentă.

— Poftim?

— Spuneam că nu se vor lăsa păgubaşi până nu vor încerca să ne mituiască pe vreunul dintre noi.

— Să ne mituiască?

— Evident, ştiu că eu nu am nevoie de banii contesei. Tu, însă…

Cu toată tensiunea care o frământa, Cass devenise foarte irascibilă.

— Vrei să spui c-am să le predau Trompeta… Boabelor?

— „Boabelor”?

— Ştii despre ce vorbesc. Bob Sellers şi Bob…

— Whitecastle.

— Mda, Bob Whitecastle. Numai fiindcă tu ai bani, iar eu nu am.

— N-am insinuat nimic de soiul ăsta. Nu fac decât să-ţi spun cum stau lucrurile. Indivizii ăştia nu şi-au dat atâta osteneală pe degeaba. Dacă pot să intre în vorbă cu careva dintre noi şi să ne fâlfâie nişte bani pe sub nas, au s-o facă. Te previn numai ca să nu fii surprinsă, atâta tot.

În sfârşit, se lăsă tăcerea. O tăcere încordată. Cass ştia că Ben nu făcuse nicio aluzie negativă la loialitatea ei. Totuşi, nu i-o spuse. Prefera să-l ştie stingherit, decât pe urmele ei. Indiferent pentru cât timp, avea să profite de stânjeneala lui.

Când reveniră pe I-24, se uită la ceas. Fiind abia trecut de ora şapte dimineaţa, conchise că nu pierduseră prea mult timp cu micul dejun. Totuşi, nu trebuia să se mai abată de la drum, dacă voia să prindă avionul de Miami, la ora două.

— Ascultă, Cass, mai bine să dăm cărţile pe faţă în problema banilor.

— Problema banilor…?

— Când un om are atâţia bani câţi am eu, în relaţiile lui cu ceilalţi intră întotdeauna şi factorul financiar. Aşa că, hai să vorbim deschis.

Cass nu răspunse.

— Banii, anunţă Ben, înseamnă ceva diferit pentru fiecare om în parte. Mda, am crescut cu bani şi ştiu că sunt privilegiat. Nu-mi prezint scuzele pentru asta. Şi nici nu spun că aş prefera să nu am bani. Aş minţi. Pe de altă parte, însă, consider că banii trebuie să fie utili – să aducă foloase oricui e posibil. Sora mea şi cu mine avem un parteneriat propriu.

Eu mă pricep să câştig bani, ea ştie cum să-i folosească. Nu să-i cheltuiască, nu să-i dea pe degeaba, ci să-i folosească.

Întrucât lui Cass nu i se mişca niciun muşchi de pe faţă,

Ben continuă:

— Faith are diplomă în afaceri, precum şi Masteratul în Asistenţă Socială. Asta înseamnă că ştie ce e cel mai bine pentru fundaţie. A Doua Fundaţie James Benjamin Wyden, numită aşa după bunicul meu – mda, eu sunt al patrulea. În familia noastră, nimeni n-a fost egoist. Chiar şi bunica mea colectează fonduri pentru cercetările contra SIDA. Aşa a făcut cunoştinţă cu Elizabeth Taylor.

Cass observă că Ben nu se apăra. Nu făcea decât să-i explice viziunea lui asupra bogăţiei. Şi se părea că averea, la fel ca tot ceea ce-l mai caracteriza, era un subiect de gândire serioasă, profundă. După părerea ei, nici nu era nevoie să explice un lucru pe care-l cunoştea încă de la naştere.

Nu, ştia că Ben Wyden, bogat sau nu, ar fi fost acelaşi om – inteligent, civilizat, puternic, iubitor.

Se bucură când Ben tăcu din nou. Aşa se concentra mai uşor asupra principalului lucru care o frământa.

când nu era nevoie să se apere de prezenţa lui puternică. Niciodată nu mai cunoscuse, nici chiar printre vedetele de cinema de la Hollywood, un om atât de sigur pe sine.

Iar Ben nu o frapa numai în acest sens. Oriunde mergeau, oamenii se uitau la el, încercând să-l evalueze.

Privindu-l, atât de încrezător şi de chipeş, atât de capabil din toate punctele de vedere, nu-i venea să creadă că îl putea atrage atât de mult. Ben dorea s-o cunoască atât ca prietenă, cât şi ca amantă. Şi totul părea extrem de firesc. Da, acesta era adevărul. Ben Wyden îi trezea nişte sentimente minunate. Reprezenta o sumă de posibilităţi miraculoase…

Ba nu. De imposibilităţi.

„Bagă-ţi minţile-n cap, Cass. Trezeşte-te la realitate, altfel ai s-o păţeşti. Astea-s regulile”.

***

Cass nu mai văzuse niciodată zăpadă, nici chiar în California. Niciodată nu urcase în munţi.

Îndepărtându-se de Ben, care stătea de vorbă cu tânărul de la birou, ieşi în uşa micii benzinării de modă veche, privind afară.

Era, într-adevăr, o privelişte uluitoare.

La doar ora opt dimineaţa, zăpada acoperea deja solul. Se prinsese pe crengi şi pe firele de telefon, îmbrăca totul, la fel cum văzuse în fotografii şi filme.

Trebuia să se concentreze asupra acestei imagini inedite.

Pentru că nu putea să vadă foarte departe, iar sunetele erau amortizate într-un chip atât de ciudat, Cass fu uluită când din albeaţa înconjurătoare apăru dintr-odată sedanul alb.

— Bună dimineaţa, o salută Bob Sellers, în timp ce Bob Whitecastle oprea maşina lângă Cass.

— Ne-am mai salutat pe ziua de azi, răspunse ea indiferentă.

O enervau aproape la fel de mult ca pe Ben. Şi, întrucât acesta o prevenise, ştia ce voiau.

Chiar şi aşa, fu şocată când Bob Sellers se aplecă pe fereastră, deschizând un plic cafeniu astfel încât să-i arate interiorul. Un teanc gros de bancnote verzi, toate de câte o mie, o făcu să se albească la faţă.

— Va dura doar câteva secunde, Cass, spuse Bob Sellers. Iei plicul şi-l bagi în buzunar, pentru mai târziu. N-am să-ţi spun câte bătrâioare din astea conţine, dar putem afirma că e o sumă foarte generoasă.

— Nu.

— Cass, îţi jur că poate fi foarte uşor. Deschide numai portbagajul şi uită-te în altă parte. În câteva secunde totul va fi gata. Ben n-o să mai poată face nimic – când va afla –

şi cu toţii ne vom vedea de treburile noastre.

Până atunci, Cass nu se gândise mult la omul acela şi la însoţitorul lui. Acum observă că arăta mai mult decât sordid. Cu nespusă plăcere, îl privi în ochi şi răspunse:

— Nu.

Privirea lui Bob Sellers, însă, se oprise undeva în spatele lui Cass. Nu putea fi decât Ben. Într-adevăr, trase plicul înapoi, chiar în timp ce Bob Whitecastle pornea maşina.

— Numai să ţii minte, Cass, mai spuse încet Bob Sellers, îndepărtându-se. Oricând eşti gata, suntem gata şi noi. Într-o staţie de benzină, într-o parcare, oriunde. Cât ai bate din palme…

Cu un zâmbet fals şi obişnuitul său salut cu două degete la frunte, Bob Sellers dispăru, odată cu sedanul alb, în dimineaţa la fel de albă. Ajungând în dreptul lui Cass, Ben se opri şi o luă de cot.

— Niciodată n-am mai dorit să trag cuiva un pumn în nas, spuse el, dar fac progrese.

Cass ridică privirea spre el. Pe pălăria Stetson neagră se adunase zăpada.

— Deci, m-ai auzit când am refuzat?

— Nu, dar am văzut când a luat plicul înapoi.

Va să zică, aşa, îşi spuse Cass. I se oferise o sumă fabuloasă de bani. Cel puţin, fabuloasă pentru o persoană ca ea. Iar ea spusese nu. Uşor. Firesc. Nu.

Mai mult, o ştia şi Ben.

Când ajunseră lângă portieră, Ben îi eliberă braţul, rezemându-şi mâna de capota maşinii, astfel încât Cass nu mai avu încotro s-o ia. Stătea atât de aproape de ea, încât îi putea distinge culoarea irişilor şi uşoarele cearcăne de sub ochii umbriţi de gene dese. Fulgii de zăpadă, asemenea unor pene, i se prindeau în acele gene de o frumuseţe atât de masculină, ţintuindu-i privirea pe loc.

— Cred că ar fi mai bine să mă laşi pe mine să conduc,

Cass.

Cass se dezmetici scurt.

— Dar n-ai permis de conducere pentru limuzine, nu?

— Într-adevăr, însă nici tu n-ai mai condus până acum pe zăpadă. Desigur, tu hotărăşti, dar…

Cass ştia că avea dreptate. Mai mult, îi inspira încredere, la fel cum şi ea îi inspirase încredere în legătură cu mita pentru Trompetă.

— Bine, răspunse, condu tu.

Se aştepta să plece, dar Ben rămase pe loc. În tăcerea adâncă, sub ninsoarea tot mai deasă, o privea drept în ochi. Cass îi simţi fierbinţeala gurii ameninţându-i buzele.

— Ce-ar fi să ne oprim, Cass?

Inima şi mintea i se zbuciumau nebuneşte. Mergi mai departe. Întoarce-te acasă. Fugi!

— Nu vreau să ne oprim.

— Cred că ar fi o idee bună.

— Ei bine, eu ştiu că ar fi o idee proastă.

— Am putea să stăm de vorbă.

— Ştii bine că n-o să stăm de vorbă.

— Dacă-ţi promit doar să stau de vorbă şi nimic mai mult?

— Sincer, nu cred că te poţi ţine de o asemenea promisiune. Şi ştii că nici eu nu te-aş putea face să te ţii de cuvânt.

Măcar era cinstită. Ben n-o contrazise.

Se desprinse de maşină, eliberând-o un moment.

— Bine, spuse el. Tu eşti şefa. Eu sunt şoferul.

Capitolul 9

Pe Ben nu-l îngrijora zăpada. Era obişnuit cu ea, în ciuda gabaritului depăşit al limuzinei. Totuşi, ştia că o îngrijora pe Cass. Avea mare grijă de maşină şi, cu toate că i-ar fi putut înlocui orice piesă, în caz că se întâmpla ceva, prefera să evite orice incident.

Orice incident.

În special, nu voia să aibă de înfruntat mai multe decât era inevitabil. După tumultul emoţional de la motelul „Domul Plăcerii Roz”, dormise mai puţin decât Cass, de când plecaseră din Miami, luni seara.

Luni seara?

Era doar miercuri dimineaţa?

O călătorie de douăzeci şi patru de ore care se prelungea la nesfârşit.

— Vreau să zic, spuse Cass, cu harta pe genunchi, că nu înţeleg nimic. Cum e posibil? E nouă şi un sfert, iar de la benzinărie încoace n-am făcut decât treizeci şi cinci de mile şi ceva. Şi a durat aproape de două ori mai mult decât ar fi trebuit. Ben ridică din umeri.

— Efectul zăpezii. Mai ales al unei ninsori dese ca asta.

— Şi spui că are un caracter mai mult local?

— Aproape. Variabil. Pe fâşii, cum se spune.

— Deci, după ce ajungem în Missouri, ar trebui să fie mai bine?

— Probabil.

— Ai fi un meteorolog excelent. Aproape, variabil, probabil…

Chicotind, Ben rămase cu ochii spre drum. Nimănui nu-i plăcea să conducă prin ninsoare. Traficul răzleţ de pe autostradă încetinise ca melcul şi, din cauza vizibilităţii reduse, şoferii îşi ţineau farurile aprinse.

Totuşi, trecuse prin situaţii şi mai grele. Nu trebuia decât

să rămână concentrat.

— După cum văd eu aici, continuă Cass, ridicând privirea de pe hartă, suntem în apropiere de Padukah, Kentucky. Dar trebuie să-ţi spun că de-aici e imposibil să ajungem direct la Saint Louis. Putem traversa Mississippi-ul pe la Cairo, Illinois, pentru ca apoi s-o luăm pe Interstatala 55.

— Mda, pe I-55. Asta o să ne ducă drept spre nord, până-n Saint Louis.

— Dar nu avem niciun drum direct până la Cairo. Numai ăsta, mic şi marcat cu gri… ăă, şaizeci, cred. Cam douăzeci şi cinci de mile pe 60, până la vest de Cairo.

— Atunci, o luăm pe 60.

— Nu ştiu… oftă Cass. E o şosea secundară, de legătură, figurează numai pe harta asta. Totuşi, cred că e mai bine decât s-o luăm pe I-24 spre nord, iar apoi să ne întoarcem pe… hmm, cred că asta-i I-57.

— O luăm pe aia mică şi gri. Nu putem să ne rătăcim prea rău, pe numai douăzeci şi cinci de mile.

***

După mult mai puţin de douăzeci şi cinci de mile, mult mai puţin de o jumătate de oră, lui Ben îi veni să-şi înghită cuvintele. Abia se înscriseseră pe „aia mică şi gri”, şi se pierdeau în plină pustietate.

Cass, cu hărţile desfăcute în jurul ei, fierbea toată.

— Nu văd cum am fi putut să facem altfel…

— Nu e vina ta, Cass.

Ben voia s-o liniştească. Îşi amintea cât de dezamăgită fusese când îi spusese că s-ar fi putut să piardă avionul. Îi frânsese inima. Deşi bănuia că fiecare oră câştigată alături de Cass ar fi fost în avantajul lui, deprimarea ei îl pusese pe gânduri. Chiar atât de tare dorea să scape de el?

— Pe-aici nu e nimic, spuse ea. Absolut nimic.

— Terenuri agricole.

— De când am ieşit de pe interstatală, n-am văzut niciun semn de circulaţie.

— De cum va înceta ninsoarea, au să iasă cu buldozerele.

— Şi până atunci? Dacă ni se întâmplă ceva?

— N-o să ni se întâmple nimic. Serios. Îi aruncă o privire, pe furiş.

— Nu-i chiar atât de rău pe cât pare.

Se vedea clar cât de mult se străduia Cass să-l creadă. Cinci minute, nu mai spuse nimic.

— Dar, Ben, abia dacă mai văd dincolo de capotă.

— Mda, şi eu aproape că nu mai disting drumul. Buldozerele vor rezolva multe. S-ar putea să trebuiască să oprim cât mai putem. Sau, poate, să tragem un timp pe dreapta.

— A, nu!

Dezamăgirea lui Cass era iar atât de evidentă, încât îl atinse pe Ben până-n adâncul sufletului. Îl antipatiza chiar atât de mult?

Nu, nu-l antipatiza. În cea mai mare parte a timpului, se înţelegeau de minune. Când era destinsă, Cass îi arăta bunăvoinţă, prietenie chiar. Când se închidea în sine, însă…

Cass avea un secret. Un secret pe care-l păzea bine.

După părerea lui Ben, fusese rănită, probabil de vreun nesimţit, iar acum se temea. Se temea de vreun angajament…? Nu, nu asta era…

— Ben, uite! în faţă e un om. La capătul aleii, lângă cutia poştală. Are şi un tractor, vezi? Şi ne face cu mâna!

Ben îl văzuse. Înfofolit cu o salopetă şi o canadiană, omul stătea lângă un tractor vechi, făcându-le semne cu căciula.

Aproape fără a fi nevoit să încetinească, Ben opri limuzina în dreptul lui, iar Cass coborî geamul.

— Hei, mneavoastră doi!

Punându-şi la loc pe capul cărunt căciula cadrilată cu

urechi de blană, localnicul îi întrebă, strigând peste zgomotul tractorului:

— Vi-i bine? Acuma termin, înc-un minut şi nu vă mai vedeam! Ce-i cu ’mneavoastră p-aciia? Aveţi nevoie de v un ajutor? Văz c-o ţineţi cătinel. Şi, bă nene, frumoasă tărăboanţă mai aveţi ’mneavoastră acilea! Zău că n-aş vrea s-o văz într-un şanţ.

Alt guraliv, observă Ben. Alt agricultor prietenos, zâmbind cu gura până la urechi.

Aplecându-se spre fereastră, Ben strigă şi el:

— Mai e mult pân-la Cairo?!…

— Doar v o cinspce mile, sau cam aşa ceva. Da-ntre-barea-i: vedeţi drumu? Că d-aciia-ncolo, tare parşiv mai devine!

Cass întoarse capul spre Ben, aruncându-i o privire neliniştită.

Da: aleea deszăpezită, care ducea drept spre casa prietenoasă, era la fel de îmbietoare ca zâmbetul fermierului.

— Io-s Frank Holden. Da de ce n-aţi veni ’mnea-voastră-n casă un piculeţ? Ne-a tăiat electrica, da-mi merg v a doua dinamuri, aşa că-n bucătărie şi-n baia de jos îi cald. Hai, că vă primesc cu mare plăcere!

Când Cass îl privi din nou, Ben ridică din umeri.

— Tu decizi.

— Ştiu că eşti obosit. Şi mai ştiu că eşti îngrijorat că nu vezi drumul. Dar…

Cass se întoarse din nou spre Frank Holden:

— Cât de repede credeţi că ajung aici buldozerele şi camioanele cu sare?

Vesel din fire, Frank Holden pufni:

— Coniţă, noi suntem ai din urmă care să vedem buldozere! Şi camion cu sare, nu cre c-am văzt în viaţa mea! Tare mi-e c-acilea sunteţi la ţară, coniţă. Nici nu ştiu

de ce ne-a picat curentu, da om avea noroc să ni-l deie-napoi până-ncepe dezgheţu'. Da, haideţi. Ia să staţi 'mneavoastră un piculeţ jos, şi să-mbucaţi olecuţă. Nevastă-mea şi cu mine's tem la pensie, şi-i o bucătăreasă de mai mare dragu'. Mai bine s-aşteptaţi la căldurică până trece urgia.

Ben nu voia să cedeze, nici ea nu voia, dar în cele din urmă Cass dădu din cap spre Frank Holden, zâmbind:

— Mulţumim pentru invitaţie.

— Luaţi-vă după mine până-n curte. Am un hambar mare şi, după ce deschiz uşile, drept în el puteţi să vă băgaţi maşinuţa.

Când Ben opri în sfârşit motorul, liniştea din hambar, contrastul cu ninsoarea deasă de-afară, îi dădu senzaţia că ajunsese dintr-odată în altă lume. O lume care-i amintea de grajdurile de la Summer Hill.

De pe locul ei, Cass îl privi. Dezamăgirea din ochii ei mari şi albaştri îl afectă la fel de profund ca de fiecare dată.

— Cred, spuse ea, că ar trebui să fim recunoscători. Putea fi şi mai rău.

— Mult mai rău.

Ben ar fi vrut s-o consoleze, s-o mângâie, s-o strângă de mână... Ştiind însă că un asemenea gest n-ar fi fost binevenit, vorbi cu tot optimismul de care era în stare:

— Ce-ar mai trebui să luăm cu noi în casă, pe lângă Murphy?

Strângându-şi strictul necesar, coborâră din maşină la timp pentru a-l vedea pe Frank Holden intrând în hambar şi închizând uşile uriaşe în urma lui. Apropiindu-se, Ben îi strânse mâna şi făcu prezentările. Apoi, explică pe scurt cum ajunseseră cu limuzina în faţa porţii lui. Era o explicaţie ciudată, omiţând cele mai importante detalii, dar Frank o acceptă.

— Ei, ei, da ştiu că-i frumuşică, lăudă el limuzina. Şi

găsirăţi un căţel, cică? Păi, atuncea trebuie să vedem şi de el. Sigur, fără curent, azi nu putem să stăm decât numa-n bucătărie. Şi teamă mi-e că nevastă-mea şi cu mine mai avem şi noi v o doi dulăi. Dulăi bătrâni, care-o să-i poarte sâmbetele la ăsta micu ca două mâţe. Nu-nu, lu' Henrietta n-o să-i placă deloc treaba asta.

Se vedea clar că Murphy îi crea probleme lui Frank Holden, care-şi freca ţepii cărunţi de pe bărbie.

— Mă-ntreb io acuma, continuă el, dacă nu v-ar fi mai bine-acasă la fi-miu. De partea ailant-a curţii.

vedeţi 'mneavoastră. E camionagiu de cursă lungă şi tre' să pice din zi-n zi. Deşi, acuma, mă-ndoiesc c-o s-apară prea curând. Mdea, făcu el, privind în cutia cu căţelul convalescent. Cred că la fi-miu v-o fi mai bine. Sigur, v-aduc io tot ce vă trebuie de mâncare. Numa veniţi după mine şi p-ormă vedem noi de toate.

Ieşind din hambar pe o uşă mai mică, Ben şi Cass îşi însoţiră gazda în ninsoarea abundentă. Chiar şi pe alee, unde Frank curăţase recent, se aşternuse deja un strat nou, de vreo două degete.

Îngrijorat din cauza pantofilor lui Cass, singurii pe care-i avea la ea, Ben îi ceru lui Frank să ducă el lucrurile şi cutia cu căţelul. Când o luă în braţe, Cass strânse la piept bagajele pe care le ducea, protestând:

— Nu e nevoie, zău!

Totuşi, nu se putea plânge prea mult, mai ales că Frank se şi repezi să-i ţină partea lui Ben, încurajându-l ca un suporter. Când ajunseră la uşa casei, Ben îşi dădu seama că din nou era supărată pe el.

Frank Holden îi conduse într-o locuinţă minusculă. Livingul era cel mai spaţios, conţinând o canapea şi o masă de cafea, pe un covor oval, un televizor şi o sobă veche de tuci, pusă pe o placă de teracotă.

— Fiindcă ne-a tăiat electrica, explică Frank, ţinem focu

aprins, să nu ne plesnească ţevile. Vedeţi ’mneavoastră, de-obicei avem căldură electrică.

Lumina nu arde, normal, adăugă, arătând spre comutator, da măcar îi cald. Acum am să v-arăt cum să ţineţi focu-aprins în sobă, aşa că asta n-o să fie o problemă.

— Excelent, răspunse Cass, în timp ce Ben o lăsa jos, încercând să vadă partea bună a lucrurilor.

— Numa o bucătărioară are, continuă Frank, dând la o parte o perdea pentru a le dezvălui chicineta. Aragazu arde, c-avem butelie, da frigideru nu merge. Mai e şi apă, că pompa de la fântână merge de la dinam, da sigur că boileru-i pe butuci.

Zâmbi:

— Mai interesant aşa, nu?

— A, sunt sigură că ne vom simţi bine, spuse Cass. Cum ziceaţi, ajunge să stăm doar până trece... urgia. Cred că nimeni nu ştie când va fi asta.

— Ăla de la meteo zice c-ar fi de aşteptat s-o lase mai moale-n timpul zilei de azi. Da, sigur, acuma suntem chiar în toiu prăpădului. De la şase pân-la opt degete, pân’ partea locului, zice. Da dacă s-o potoli curând, cât e-ncă lumină vreau să zic, om ieşi cu plugurile, io şi vecinii, ca să curăţăm drumu’. Pe la noi nu prea ninge, aşa c-o să ne distrăm, mamă-mamă! Şi nu se ştie niciodată. Poa’ să n-o mai ţie prea mult.

— Ei, să sperăm, răspunse Ben, strângându-i din nou mâna. Şi mii de mulţumiri.

— Şi-acuma, tot ce vă trebuie, folosiţi. Găsiţi câte pături vreţi în cufăru din odaia lu’ fi-miu, şi lemne de foc, grămadă. Aciia-s, în lada asta, şi-afară, stiva-i lângă casă. Când vreţi, spărgeţi v o câteva şi-o să vă fie bine şi cald. La ora mesii, v-oi aduce şi-olecuţă de zupă. Henrietta face d-aia de vită şi-o să fie destulă. Mamă, da ce-o să se mai mire cân o auzi c-avem mosafiri!

După o scurtă demonstraţie cu uşiţa sobei, Frank se duse la uşă şi plecă, nu înainte de a-i mai încuraja o dată, cu încă un zâmbet şi o glumă.

Frapat de tăcerea care se lăsase după plecarea lui, Ben întoarse capul spre Cass.

— Aş vrea să fac faţă mai bine, Ben, spuse ea. Frank e atât de drăguţ, şi-am mai cunoscut şi alţi oameni cumsecade, dar…

Dar problema sunt eu, completă Ben în sinea lui.

— Mă întind puţin, spuse. Să văd dacă nu pot trage un pui de somn, până trece ninsoarea.

Aceste cuvinte părură s-o ajute pe Cass. O parte din tristeţea nedumerită din ochi i se şterse, ba chiar păru să se însufleţească.

— Frank a spus că sunt pături, într-un cufăr.

Intră în micul dormitor, ridicând capacul unei lăzi de răchită.

— Uite-le, aici sunt.

— Nu desface patul, îi spuse Ben. Dă-mi doar două pături să mă învelesc cu ele şi-am să mă culc aşa cum sunt.

— Bine, eu am să mă lungesc pe canapea.

Cass ieşi, închizând uşa în urma ei, iar Ben îşi scoase cizmele. Lăsându-şi Stetson-ul pe stâlpul de fier al patului, se înveli cu păturile şi se culcă. În câteva minute, deşi Cass nu-i mai ieşea din minte, adormi adânc.

***

Când Cass deschise ochii, pentru că-i simţise prezenţa, Ben stătea aşezat pe canapea, lângă ea, cu coatele rezemate pe genunchi, privind-o în lumina pâlpâitoare a focului.

Încet, Cass se ridică în capul oaselor. După expresia de pe chipul lui Ben, se aştepta s-o întrebe de ce nu-l trezise.

El, însă, n-o făcu. În schimb, o privea numai, mai serios şi mai calm ca oricând.

— Vreau să-mi vorbeşti despre el, Cass. Cass crezu că încă nu se trezise de tot.

— Despre el…?

— Ştii la cine mă refer. Tipul care ţi-a adus tristeţea asta în ochi. Cel care te împiedică să-mi spui da.

Capitolul 10

Un moment, Cass crezu că încă mai dormea.

— Vrei să-ţi vorbesc despre tipul care…?

În clipa aceea, pe Ben îl ajunse exasperarea. Se ridică de pe canapea şi începu să se plimbe prin cameră. Dar locuinţa nu era prea spaţioasă şi, decât să facă echilibristică printre lumânările aprinse pe farfurii, se aşeză la loc pe canapea.

— Ascultă, Cass, am fost complet sincer cu tine şi nimeni nu are de ce să-şi prezinte scuze pentru ceea ce simte, nici chiar un individ insistent ca mine.

— Ben, n-am…

— Oferă-mi măcar ceva, hmm?

Cass înţelese ce voia să spună. Şi, deşi ar fi făcut orice ca să evite acea… acea… acel lucru, bănuia că-i datora totuşi cel puţin o explicaţie.

— În momentul de faţă, viaţa mea nu e prea stabilă.

— Mi-ai spus. Eşti între o slujbă şi alta.

— Să ştii că nu-i chiar un fleac.

— N-am idee dacă e un fleac sau nu, fiindcă nu ştiu despre ce vorbeşti. Te pricepi foarte bine să păstrezi secrete.

— N-are nicio legătură cu secretele. Nici măcar nu e important.

— Este destul de important ca să te împiedice să te gândeşti la situaţia dintre noi.

— Între noi nu există nicio „situaţie”.

— Şi – în ceea ce te priveşte pe tine – nici nu va exista, iar mie nu-mi rămâne decât să înghit asta fără nicio explicaţie, în ciuda a ceea ce simt.

Ajunseseră într-un impas.

Cass se simţea prost. Amândoi se simţeau.

Privindu-l în ochi, îşi dădu seama că nu se putea opri aici.

Ben avea intenţii serioase, uluitor de serioase, şi era dispus să facă tot ce putea.

Numai că nu se putea face nimic.

— N-a existat niciun bărbat, declară Cass. Am fost prea ocupată să-mi păstrez independenţa, continuă ea, pe un ton oarecum sarcastic, ca să pot lega vreo relaţie serioasă. Niciun bărbat nu m-a rănit.

— Între independenţă şi laşitate există o deosebire, Cass. O deosebire care echivalează cu fericirea, iar tu nu eşti fericită deloc.

Cass ridică din umeri. Pentru ea, atâta lucru ar fi trebuit să fie de ajuns.

Dar nu era de ajuns şi pentru Ben.

— Atunci, vorbeşte-mi despre copilăria ta. Din câte mi-ai spus, la maturitate ai dus o viaţă destul de rezonabilă. Tampa, Los Angeles, o licenţă… Un contract cu Xander Fragrances, pe care ai considerat că-l puteai refuza… Te-ai descurcat bine.

Din nou, Cass preferă să nu adauge nimic. Ben nu se lăsă.

— Deci. Vorbeşte-mi despre copilăria ta.

— N-a fost nimic deosebit. Şi, oricum, a trecut.

— Da-da, a trecut, se vede… Simţea că începea să se enerveze.

— Am spus că a trecut. Şi o duc foarte bine. Nu trebuie decât să hotărăsc ce voi face în continuare.

Ben îi mai susţinu un moment privirea, apoi se îmblânzi. Îşi coborî ochii spre mâinile pe care şi le ţinea încleştate între genunchi.

— Avem timp destul, Cass, şi nimeni nu te va asculta la fel ca mine. Mie poţi să-mi spui totul. Sau, măcar o parte din durerea asta… Poate fi doar sfârşitul, sau numai începutul, dar oricum sunt un foarte bun ascultător. O tenta…

— N-nu ştiu, întotdeauna mi s-a părut o prostie… Vreau să spun, când mă gândesc la problemele altora, nu înţeleg de ce eu… nu pot s-o las în urmă. Uneori, am senzaţia că trec peste ea, şi pe urmă, iarăşi mă apucă… Serios, e…

— Începe cu începutul, Cass. Ascult. Cass ridică din umeri.

— E o poveste tipică. Părinţii mei erau adolescenţi, când mama a constatat că rămăsese însărcinată, aşa că s-au căsătorit şi imediat au divorţat, înainte ca eu să mă nasc. Mama şi cu mine am locuit cu mătuşa şi bunicul meu, iar ea a lucrat pentru el, la serviciul de limuzine, până când n-a mai suportat. A spus că trebuia să scape şi m-a lăsat cu mătuşa Mavis şi bunicul. Cred că de-atunci a locuit prin toate oraşele de pe coastele Floridei. Acum e în Palm West, recent divorţată de al treilea soţ şi locuind singură cu doi pudeli. E coafeză şi, în ultimul an, ne-am înţeles destul de bine. Să zicem că nu mai prea contează.

— Faptul că propria ta mamă te-a abandonat contează întotdeauna. Nu se rezolvă pocnind din degete. Şi tatăl tău?

— El e în Los Angeles, şi cred… ba nu, ştiu… că de-asta m-am dus acolo când am avut ocazia. S-a recăsătorit şi are două fiice adolescente. S-a bucurat să mă vadă, când eram în zonă. Desigur, a ajuns într-o altă fază a vieţii, eu sunt femeie în toată firea, aşa că a trebuit să legăm un alt fel de relaţie, nu ca între un tată şi o fiică.

— Dar aţi putut comunica?

— Oarecum. N-am putut deveni o membră propriu-zisă a familiei, însă s-au purtat destul de frumos cu mine. Ştii cum sunt fetele când îşi caută drumul în viaţă şi au nevoie de tatăl lor.

— La fel cum şi tu ai avut nevoie de el când erai la Miami, iar el, în California.

— Părinţii mei au păstrat tot timpul legătura prin telefon, spuse Cass în defensivă.

— Părinţi prin telefon. Excelent. Şi, între timp, tu încercai să descoperi unde-ţi era locul şi a cui erai.

— Cum îmi spunea toată lumea, eram independentă, la fel ca mama.

— Atunci, de ce sufereai? De ce n-ai avut nicio relaţie serioasă?

Când Cass se ridică dintre pături, simţi privirea lui Ben urmărind-o. Punând câteva lemne pe foc, închise uşiţa sobei şi se aşeză la loc.

Îi spusese destul.

— Şi-acum ce planuri ai? insistă el.

— Mă voi întoarce la şcoală, în semestrul de primăvară, sper. Voi lucra pentru masterat. Cred că mi-ar plăcea să predau literatura la nivel de colegiu. Iniţial mi s-a spus că înfăţişarea şi vocea m-ar dezavantaja în clasă, dar acum, că am mai îmbătrânit, nu cred că mai contează.

— Şi unde vrei să studiezi?

— Sunt în căutare.

— Pe unde?

— Pe ici, pe colo... Unde voi primi cea mai bună ofertă. Am avut note bune, deci vom vedea.

— În Saint Louis avem o universitate foarte bună.

— Mda, Washington University.

— Te-ai gândit la ea?

Văzându-i interesul de pe chip, Cass zâmbi.

— Nu.

Zâmbi şi Ben.

— Am câteva cunoştinţe acolo.

— Nici nu mă mir. Ştabi, probabil.

— Ştabi mari de tot. Sunt un mahăr în Saint Louis.

— Deci, donezi generos?

— În Saint Louis, numai aşa ajungi mahăr.

— Şi eşti dispus să-ţi păstrezi puterea, peste capul cuiva.

— Tot timpul fac asta. Sunt om de afaceri. Cass chicoti.

— Nici nu mă mir. Mâna de oţel în mănuşă de catifea.

— Desigur, mai există şi alte posibilităţi.

— Cred că milioane şi milioane.

— Voi face tot ce pot ca să te ajut.

— Ai să tragi orice sfori va fi nevoie?

— Indiscutabil. Din păcate, în zilele noastre relaţiile sunt foarte importante.

— Şi banii.

— Şi loialitatea, şi angajamentul, şi tot ce mai e necesar pentru cei la care ţii. Pe de altă parte, e clar că tu te poţi descurca şi singură, oriunde te-ai duce. Numai că vreau să-ţi fiu alături şi trebuie să mă aflu în Saint Louis. Cum spunea Doc Murphy, Cass, oamenii şi câinii au nevoie de un loc al lor. Locurile nu te leagă de mâini şi de picioare. Sunt numai ca să ai unde te întoarce acasă.

Referirea la Doc Murphy făcu ochii lui Cass să se umple de lacrimi. Îşi feri faţa. Ben îi spusese ce coardă sensibilă din sufletul lui atinsese bătrânul veterinar. Ei bine, Doc Murphy îi sondase şi ei punctele vulnerabile. Chiar cele la care se referea Ben.

Apartenenţă, locuri, o viaţă aşezată… Acasă.

— Ei, Cass… murmură Ben, întinzându-se spre ea.

Dorindu-şi cu încăpăţânare să nu i se vadă lacrimile din ochi, Cass îşi smulse umărul din mâna lui.

— Ai un miros atât de delicat, şopti el. Parfumul de la motel, mm? Cum se numea?

Cass nu răspunse.

— Mda, Alex ar face bine să se păzească. Sau, poate, e mirosul tău personal, Cass? Ce anume e atât de irezistibil la tine? Totul, cred…

— Nu vreau să facem asta… spuse ea cu voce surdă. Ben se aplecă şi mai aproape.

— Haide, Cass, ştii că degeaba încerci să minţi. Adevărul ţi se citeşte pe toată faţa.

Ajunsese atât de aproape, încât respiraţia lui, umedă şi caldă, îi aburea obrazul întors.

Avea dreptate, desigur. Îl dorea la nebunie şi o ştiau amândoi. Mai ştiau şi că Ben n-avea să fie delicat, retrăgându-se. Cass simţi un fior lăuntric, amestec de anticipaţie şi ameninţare a înfrângerii.

Şi totuşi, îl ţinea la distanţă.

Ben îi vorbi încet la ureche:

— Nu suport gândul că suferi, Cass. În copilărie… şi acum… Aş vrea să mă laşi să fiu bun cu tine.

O sărută pe obraz, dulce, stăruitor.

— Fii dulce ca mierea cu mine, Cass.

— Nu… nu cred că e bine să facem asta…

— Doar puţin… La fel ca la motel… Totul, până acolo, da?

Ar fi vrut să-i răspundă, să fie categorică, dar nu-şi mai putea trage respiraţia. Se pomeni în braţele lui Ben, ca şi cum ar fi acceptat deja – iar în braţele lui Ben nu mai simţea pământul sub picioare.

— Ben, eu…

Ridicându-şi gura din decolteul bluzei ei spre buze, Ben îi depuse pe ele un sărut, înainte de a-i sfredeli ochii cu o privire intensă, virilă. Da, o asculta.

Dar dorinţa de pe chipul lui o zgudui pe Cass atât de tare, încât fu nevoită să-şi caute cuvintele.

— Ben, ai spus că totul, numai până acolo…

— Cred că am trecut amândoi de faza asta, nu?

— Dar nu iau contraceptive. Nu obişnuiesc să…

— Ce dulce eşti… o întrerupse el, acoperindu-i gura cu a lui. Ca mierea.

— Ben, nu mă asculţi.

— Cum să nu te ascult? îmi place la nebunie vocea ta. Îi sărută beregata, peste coardele vocale.

— Ben, nu am nimic la mine. Amândoi am plecat din Miami atât de repede… n-avem de nici unele…

Ben se aplecă într-o parte şi, scoţând din buzunar două pliculeţe, le aruncă pe pătură, lângă Cass.

— Numai două, teamă mi-e.

Pliculeţele aveau un model cu blană de tigru.

— Dar ai spus…

În timp ce Ben îşi aplica din nou buzele peste vena care-i pulsa pe gât, rugămintea murmurată a lui Cass se transformă în implorare.

— Ce te-a făcut să le iei cu tine?

— Speranţa?

O sărută pe gât, sub ureche, găsindu-i locul cel mai sensibil.

— Nevoia disperată?

— Ben.

— Da, rosteşte-mi numele.

Şi continuă, neabătut, pe dinapoia urechii, atingând-o cu limba în felul cel mai excitant.

— Asta n-o să schimbe nimic, îngăimă ea, ajungând la limitele raţiunii.

Îi auzi scrâşnetul fermoarului, în contrapunct cu trosnetele rare din sobă. Îl privi cum îşi scotea blugii şi ciorapii dintr-o mişcare, cu graţie masculină, şi-i arunca pe canapea.

Fără grabă, ca pentru a fi sigur că observa fiecare detaliu, Ben se dezbrăcă de tot şi rămase un moment în lumina lumânărilor. Cass îl văzu încordându-se, întărindu-se – i-o văzu în respiraţie, în privirea dornică, în sfârcuri şi bărbăţie. Mesajul dintre ei grăia desluşit, la fel de limpede ca erecţia lui. Avea să fie un amant îndrăzneţ, generos, posesiv, puternic.

— Vorbeşte-mi, Cass. Spune-mi numele şi priveşte-mă. Nu vor exista scuze, nici regrete, şi nu vreau să uiţi niciodată. Şi-acum, rosteşte-mi numele.

— Ben.

Capitolul 11

Se întunecase din nou când porniră la drum, simţind acum limuzina ca pe o veche şi familiară prietenă. Înaintară cu grijă pe aleea casei lui Frank, până pe drumul acoperit cu zăpadă bătătorită. Aşa cum prevăzuse Ben, era practicabil la limită.

După ce se treziseră din somn, Cass fusese categorică. Îl silise pe Ben s-o asculte până la capăt.

— Mi-am dat seama – târziu, în timp ce încercam să rezolv problema relaţiei cu părinţii mei, ca să pot merge mai departe – că mama mea e complet goală pe dinăuntru. O chinuieşte o nevoie atât de mare, încât tot ceea ce i-aş fi putut oferi eu, ca fiică a ei, nu i-ar fi fost de ajuns. Ca să mă protejeze, mătuşa Mavis mi-a spus întotdeauna că mama e independentă. Asta o făcea să pară o aventurieră glorioasă, prin contrast cu mătuşa Mavis, care e o scumpă dar, mă rog, nu seamănă deloc cu mama mea. În copilărie, credeam că dacă şi eu voi putea fi independentă, atunci voi reuşi s-o regăsesc pe mama. Crescând, am devenit intenţionat tot mai puţin dependentă de oameni şi locuri, numai ca să mă apropii de ea, în timp ce mama mea continua să-mi scape printre degete.

Când Ben vru să răspundă, Cass ridică o mână. Deşi nu era de acord cu cuvintele ei, fu nevoit s-o lase să termine.

— După experienţa cu tatăl meu, mi-am dat seama că trebuia să las totul în urmă – şi pe el, şi pe mama, şi toată acea parte din viaţa mea – şi să merg înainte. Am descoperit că-mi displăcea oraşul Los Angeles şi viaţa de-acolo. Am constatat că eram şi eu o fiinţă omenească şi aveam nevoie de un loc unde să mă simt într-adevăr că acasă. Numai că nu ştiu dacă sunt gata pentru asta.

Îl privi cu ochi rugători, dorind din toată inima ca Ben s-o înţeleagă.

— N-am avut prea mult timp pentru a încerca să aparţin cuiva şi, dacă n-o pot face, nu vreau ca altcineva să aibă de plătit oalele sparte. Cunosc durerea de soiul ăsta şi niciodată nu i-aş cauza-o altcuiva. Mai ales unui om pe care-l iubesc. Prin urmare, azi când am să-mi iau zborul înapoi spre Miami, nu mă căuta.

Nu va folosi la nimic. E mult prea devreme ca să fiu gata. Dacă voi fi gata vreodată, ceea ce, sincer îţi spun, mă îndoiesc.

***

Între timp, cerul se înseninase şi nu se vedea nicio maşină.

Fură cu atât mai surprinşi când, în apropierea cotiturii spre Cairo, Illinois, văzură nişte lumini roşii de semnalizare reflectându-se în zăpadă, semn că undeva mai în faţă se întâmplase ceva.

— Ce e? întrebă Cass, risipind tăcerea cam încordată.

— Nu ştiu. O maşină în şanţ, cred.

Ben încetini uşor. Doi bărbaţi se chinuiau să scoată un sedan alb murdar, înţepenit cu botul într-un şanţ.

— Ben, sunt Bobii!

Apropiindu-se de sedan, Ben îşi dădu seama că şi cei doi văzuseră limuzina. Deschise geamul, dar nu opri.

— Hei, Ben! Cass!

Bob Sellers veni spre ei, cu un zâmbet lăţindu-i chipul masiv şi dur.

— Unde-aţi fost? Ieri dimineaţă v-am pierdut urmele, pe ninsoarea aia, şi pe urmă… Alo, Ben! Stai o clipă!

Ben merse mai departe, destul de încet, iar Bob Sellers o luă la fugă, rămânând în dreptul ferestrei.

— Stai puţin, dom’le! Nu ne-ajuţi şi pe noi să ieşim de-aici?

— Ba pe-a mă-tii! răspunse Ben, închizând fereastra, în timp ce-şi continua drumul.

Da, furia continua să-i clocotească în vene şi avea pe cine să şi-o descarce. Dar cel mai mult se bucură că avu ocazia să-i adreseze lui Bob Sellers, pentru ultima oară, un salut cu două degete la frunte.

— Ben! exclamă Cass. Nu-i ajuţi?

— Ducă-se dracului.

— Nu eşti cam copilăros?

— Duce-m-aş şi eu dracului. Oricum, au telefon în maşină. Numai că va dura cam mult până să le vină ajutoare.

Timp de aproape patru ore, Ben conduse concentrat, ţinându-şi gura şi evitând s-o privească pe Cass.

Din fericire, Murphy dormea ca un prunc.

În timp ce se apropiau de Saint Louis, iar şofatul devenea tot mai uşor, datorită buldozerelor care curăţiseră zăpada, Ben începu să se irite din nou. Refuza să se recunoască înfrânt. Era prea încrezător. Nu ştia când să se oprească. De câte ori auzise aceste reproşuri?

Cass era prea încăpăţânată ca să-i forţeze mâna, iar el era un om care forţa prea tare.

Dar îi plăceau provocările. Şi, în acel caz, provocarea era femeia tăcută şi îndărătnică aşezată lângă el. Femeia de care se îndrăgostise.

***

Când Cass şi Ben ajunseră la periferia oraşului Saint Louis, soarele răsărea la orizont, explodând în strălucirea unei zile senine. Lumina zăpada care învăluia totul ca frişca bătută, făcând-o să sclipească orbitor. Lui Cass nu-i venea să-şi creadă ochilor. În viaţa ei nu mai văzuse o asemenea frumuseţe. Pădurile şi dealurile, terenurile agricole, până şi

autostrada, toate erau transformate într-un tărâm de vis.

Pentru majoritatea oamenilor, aceea ar fi fost o dimineaţă de joi obişnuită. Dar, lăsând la o parte spectaculoasa privelişte, pentru Cass nu era deloc aşa.

Îi spusese lui Ben să-i rezerve o cameră la un motel, în apropierea aeroportului, pentru ca după-amiază să decoleze fără alte probleme. Pe lângă biletul de avion, sora lui, Faith aranjase cu mătuşa Mavis transportul limuzinei, şi cu asta toate se rezolvaseră.

Punct.

Şi de la capăt.

În aceeaşi după-amiază totul avea să se termine, iar atunci putea să înceapă durerea.

Continuând să urmărească drumul pe hartă, Cass bifă intersecţia cu Şoseaua 270. Dar nu şi pe următoarea.

— Ben.

După patru ore şi ceva de tăcere şi noduri în gât, vocea îi suna răguşit.

— De ce coteşti pe I-44? Aeroportul nu e…?

— O luăm spre vest, Cass.

— Spre vest?

— La sud şi vest de Saint Louis, statul Missouri e foarte pitoresc. La poalele Munţilor Ozark. Deşi nu e un peisaj montan propriu-zis. Coline şi păduri. Ferme în văi. Râuri şi pâraie. Cam ca peisajele pe care le-am tot văzut.

— Ce tot vorbeşti?

Privind-o, Ben zâmbi cu gura până la urechi.

— Îţi vând o proprietate, domnişoară.

— A, nu. Nu pot face asta, Ben.

— Dacă urmează să-mi trăiesc tot restul vieţii la Summer Hill fără tine, atunci va trebui să trăieşti şi tu cu amintirea a ceea ce pierzi.

— Nu crezi c-a fost destul? Pentru informarea ta generală, nu fac asta ca să suferim. Evit să te rănesc, pe

tine şi pe oricine ar mai…

— La copiii noştri te referi, Cass? La copiii care, dacă ar fi după tine, nu vor exista?

— Nu e nevoie să fii crud, spuse ea cu voce încordată. Du-mă doar la aeroport şi lasă-mă să plec.

Ben o privi. Era din nou neras şi arăta chinuitor de familiar. Stetson-ul şi cojocul western îl făceau să arate ca un bandit, în contrast cu omul de afaceri conservator, sau chiar şi cu omul simplu Ben, bun şi civilizat.

— Spui că facem parte din două lumi diferite. Ei bine, eu aş spune că viaţa mea nu e prea diferită de a altcuiva. De cele mai multe ori, mă trezesc din somn şi mă duc la lucru. Îmi dau toată silinţa şi pun suflet. Ce e diferit în asta?

Cass nu răspunse. Nu voia să se contrazică din nou.

— Ştiu care e problema cu tine, continuă Ben. Ţi-e frică.

— Ai dreptate, mi-e frică. Şi, dacă ai înţelege cu adevărat problema, te-ai teme şi tu.

Asta îl reduse la tăcere. Dar pe Cass o mai frământa şi altceva, nu numai „problema”.

Se temea că avea să-i cedeze lui Ben. N-ar fi fost nevoie decât s-o privească, să-i zâmbească, să-i vorbească, s-o atingă. Ceda de fiecare dată.

— Pot să mai dau un telefon? întrebă el, luând-o pe nepregătite.

Cass ridică din umeri.

— Aproape am ajuns, spuse Ben, în timp ce forma numărul. Îl sun pe Cotton, majordomul de la Summer Hill, ca să-l anunţ că venim.

Nu peste mult, îi răspunse cineva.

— Alo, Cotton?… Mda, eu sunt. Auzi, poţi să deschizi poarta? Sunt pe drum… Imediat. Ai deszăpezit aleea din faţă?… Bine… Nu, nu pleacă azi la Miami. Nici eu nu mă întorc, nu încă, cel puţin, dar pe-asta am s-o explic mai târziu. Şi deschide poarta, da?… Mhm, la casa cea mare. Îţi

mulţumesc.

După vreo cincisprezece minute, poarta apăru. Enormă, din fier forjat, încadrată pitoresc într-un frumos gard viu de tuia, îi aştepta deschisă, primitoare. Intrară lin, pe o alee curăţată care şerpuia printre spaţii libere aşternute cu zăpadă şi copaci cu ramurile dantelate alb.

— Aici locuieşte Faith, spuse Ben, arătându-i o alee care cotea într-o parte. O s-o cunoaştem mai târziu. Probabil că tocmai trezeşte băieţii şi dacă l-am duce acum pe Murphy acolo ar ieşi ditamai tărăboiul.

Deşi nu voia, Cass era fascinată şi impresionată. Imediat, în faţa ei apăru Summer Hill. Cea mai mare ispită. Visul suprem.

O clădire graţioasă de piatră cenuşie, cu două etaje, acoperită cu iederă verde, din faţa căreia îi chema un peron cu coloane. Lui Cass i se tăie respiraţia.

— E frumoasă, fu ea nevoită să recunoască.

Ben frână în faţa treptelor late care urcau spre peron şi opri motorul.

— Tamarei nu-i plăcea, aşa că-n ultimii ani n-am mai prea venit pe-aici. Vino, o chemă el, alungându-şi amintirile neplăcute. Pe Murphy îl vom lăsa să doarmă, în timp ce aruncăm o privire. Stai să iau şi Trompeta.

Cass uitase cu totul de Trompetă.

Şi nu voia în niciun caz să coboare din maşină.

Între timp, însă, Ben ajunsese lângă portiera ei, şi ştiu că nu mai avea încotro. Se întrebă dacă cineva putea să-i refuze ceva lui Ben.

Ţinând-o pe Cass de mână, cu lada sub celălalt braţ, Ben o trase după el pe treptele de piatră, pe sub porticul înalt cât două niveluri, cu patru coloane masive, după care deschise uşa de la intrare.

Se opriră un moment, Cass având timp să absoarbă impactul holului din faţă.

Primele care o frapară fură ferestrele cu draperiile lăsate, husele contra prafului şi o impresie generală de tristeţe. Dar imediat observă scara grandioasă, arcuită, cu balustrade de fier forjat, care urca spre etajul întâi, iar de-acolo până la al doilea.

— E superbă, murmură ea încurcată.

— Un apanaj al bogăţiei, comentă Ben cu un zâmbet, conducând-o prin hol.

Din cauza grabei, Cass abia apucă să întrezărească două camere mari la parter, de o parte şi de alta a holului. Pardoseala de marmură din hol şi parchetul din camere erau acoperite cu covoare orientale.

— E stil Colonial Revival, în mare, spuse Ben, continuând s-o tragă după el. Dar în general avem un amestec destul de eclectic. Vom privi pe îndelete tot ce te interesează, imediat ce punem vaza la locul ei.

Camerele fugeau pe de lături.

Lambriuri din lemn de esenţă tare, damasc… Biblioteci înalte până-n tavan…

Da, Cass, cu cunoştinţele ei artistice, ştia ce vedea. Tablouri pe care ar fi vrut să le examineze în voie. Bibelouri preţioase pe console. Lemnărie masivă, încrustaţii complicate, chiar şi un blazon heraldic, apărând în faţa lor la capătul coridorului de la etaj.

După ce trecură de blazon – prins deasupra unei firide care conţinea un graţios nud feminin de marmură – Ben intră într-o cameră mai mică. Era o încăpere octogonală, ale cărei ferestre alternau cu vitrine pline cu sticlărie. Duşumeaua era din dale de marmură albe şi negre, iar când Ben aprinse luminile – lămpi escamotate în vitrine – Cass nu-şi putu stăpâni o exclamaţie.

— Colecţia bunicii mele, spuse el mulţumit, în timp ce Cass se învârtea încet în loc, în mijlocul camerei.

Rafturi-rafturi cu obiecte din sticlă, fiecare expus

impecabil şi însufleţit de lumini, într-o bogăţie de străluciri orbitoare. Ca nişte pietre preţioase, scânteiau şi ispiteau. Culorile, diversitatea, iscusinţa şi măiestria tuturor erau incredibile.

Ben deschise lădiţa, cu un instrument pe care-l scosese dintr-un sertar. Începu să scoată straturile de material protector, sub privirile lui Cass.

— De obicei, spuse el, astea nu se mai ambalează în lăzi, deşi Trompeta lui Napoleon e bine protejată. În prezent, se folosesc cofraje modelate anume. Nu suport să umblu cu ele, sunt uluitor de fragile.

Pe măsură ce o despacheta, Trompeta se vădi a fi o vază aproape de două ori mai mică decât părea ambalată. Avea formă de corn, cu coada încolăcită servindu-i drept suport – cam ca un corn al abundenţei stând cu gura în sus – şi era turnată din sticlă lăptoasă. Nu avea mai mult de treizeci de centimetri înălţime.

— Cum spuneam, nu e cea mai valoroasă piesă a bunicii mele, dar este favorita ei, continuă Ben, ducând-o cu grijă spre un raft gol.

Într-adevăr, în momentul când o puse la locul ei, Cass îşi dădu seama că era piesa centrală a colecţiei.

— Oricum, am să mă bucur că le expediez pe toate de-aici, anunţă Ben. Cu ani în urmă, bunica mea a luat toate măsurile necesare pentru ca, la moartea ei, colecţia să fie dispersată. Dar, dacă voi locui aici, nu vreau s-o mai am în casă. Mă enervează problemele de securitate, pentru protecţia ei. Aşa că o să se ducă. Va trebui să insist, dar în cele din urmă o să mă înţeleagă. Şi mă va pune să aleg piesa pe care vreau s-o păstrez. Colecţia se va împărţi în mai multe grupuri şi obiecte individuale, destinate mai multor muzee şi persoane diferite. Din motive sentimentale, Faith a ales prima piesă pe care i-a dăruit-o bunicii soţul ei – cea de la care a început toată nebunia asta. Eu, însă, nu m-

am gândit niciodată prea mult. Acum, însă... Se apropie de Cass.

— ...cred că voi alege Trompeta. După toate prin câte-am trecut împreună, mi se cuvine.

Cass fu nevoită să zâmbească. Un zâmbet uşor – dar, totuşi, un zâmbet.

— Cass, urmă Ben, ezitând s-o atingă. Îmi dau seama că aş fi putut fi convins să las casa asta în urmă şi să merg înainte. Încă mai poţi pleca şi tu, poate ca să-ţi regăseşti libertatea. Dar va trebui să te întrebi, de-a lungul anilor, dacă n-ai fi fost mai fericită aici, cu mine.

Când Cass se întoarse brusc spre el, Ben fu surprins. Era atât de aproape încât ar fi putut-o cuprinde în braţe. Dar cel mai mult îl mira zâmbetul de pe faţa ei.

— Nu te dai bătut niciodată? îl întrebă. Ben clătină din cap.

— Niciodată. În sinea mea, niciodată. Când e vorba de tine – niciodată.

— Mă rog, cel puţin mi-ai lăsat patru ore de gândire, în dimineaţa asta. Pe drum încoace. M-am gândit, şi cred că ai avut dreptate.

Ben îşi înclină capul cu pălăria Stetson, ca şi cum n-ar fi înţeles-o, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i interpreteze greşit surâsul, răspunsul.

— Eu? Am avut dreptate?

Cass chicoti de-a binelea. Dar când Ben vru să adauge ceva, îl ocoli, revenind spre mijlocul camerei.

— Nu, îl preveni ea. Ai vorbit până la saturaţie, iar acum am şi eu ceva de spus.

— Atâta vreme cât îmi spui că am avut dreptate, n-am de gând să te opresc.

Cass râse.

— Nu fac decât să te previn, Ben Wyden. Bunicul meu mi-a spus întotdeauna că sunt elastică şi m-am gândit şi la

asta.

— Elastică…?

— Ştii, când mă lovesc de ceva, ricoşez. Poate că mai am câteva probleme de rezolvat dar, când mă apuc de ceva, nu cedez niciodată. Cu asta, ţi-ai găsit perechea.

Şi, Ben, continuă ea, împiedicându-l să se apropie, cu o mână întinsă. Nu, n-am terminat. Stai acolo până termin.

— Atunci, termină.

— Îmi place casa ta. Iar pe tine te iubesc din ce în ce mai mult. Până şi căţelul mi-e drag, şi Trompeta asta sucită.

— Trompeta…? repetă el, cu un zâmbet răutăcios.

Şi, ca un uragan de nestăvilit, fără s-o mai asculte, o cuprinse într-o îmbrăţişare zdrobitoare.

— De fapt, continuă Cass, râzând, îmi place atât de mult casa ta, încât am ajuns la concluzia că nu m-ar deranja să fiu bogată.

— Şi mie îmi place limuzina ta, replică Ben, sărutând-o pe vârful nasului.

— Limuzina mea?

— Mi-am făcut visuri cu tine pe bancheta din spate. În tot timpul cât conduceai. Câte-mi treceau prin minte, amândurora ne-ar fi crăpat obrazul de ruşine.

— Vrei să spui că nu citeai ziarele?

— Mai mult mă prefăceam…

Ridică sugestiv din sprâncene, făcând-o să râdă din nou.

— Deci, ce spui? Ce-ar fi să-l căutăm pe Cotton? Poţi să-l cunoşti, iar apoi se va ocupa el de Murphy, o vreme. Cotton iubeşte foarte mult câinii. După care, noi doi am putea să… ăă… să parcăm limuzina în grajd. E gol, desigur, aşa că putem vedea dacă nu cumva reuşim să punem în aplicare măcar unul dintre visurile alea ale mele. Era vorba că te pricepi să alergi după visuri, nu-i aşa?

— O, Ben, dar tu eşti mai minunat decât orice vis!

sfârşit